

TWO Chapter 441 พันธมิตรแดนใต้เคลื่อน

ไหว

หลังจากผ่านไป 1 ชั่วโมง ช่งเจี๋ยและแม่ของเธอก็กลับมาที่
ศาลา

เมื่อช่งเจี๋ยเห็นโอหยางโซวและพ่อของเธอ กำลังพูดคุยกันใน
เรื่องไม่เป็นทางการ เธอก็รู้ได้ทันทีว่า พวกเขาได้ตัดสินใจ
เรื่องที่เป็นทางการกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตาม ช่ง
เจี๋ยมองไปที่โอหยางโซวด้วยความวิตกกังวล หลังจากที่เขา
พยักหน้า เธอก็รู้สึกผ่อนคลายลง

ช่วงค่ำ โอหยางโซวได้จัดงานเลี้ยงในคฤหาสน์ เพื่อต้อนรับ
พวกเขา ทางฝั่งของเขา ชู่หยิงหยูและมู่ฉิงซีได้เข้าร่วมงาน

เลี้ยงด้วย และแน่นอนว่า ปิงเอ๋ก็เข้าร่วมด้วย

เมื่อได้เห็นโอหยางโชวปฏิบัติหญิงสาวทั้งสองที่เป็น NPC
เป็นอย่างดี ช่วยไม่ได้ที่แม่ของซ่งเจียจะขมวดคิ้ว อย่างไรก็ตาม
ตาม เธอไม่ได้กล่าวอะไรออกมาระหว่างงานเลี้ยง

พ่อแม่ของซ่งเจียพักอยู่ที่เมืองซานไห่ในคืนนี้ ก่อนจะกลับไป
ในช่วงบ่ายของวันถัดไป

พายุใหญ่ที่เมืองเทียนชวงกำลังรอพวกเขาอยู่

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่ได้กังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้

หลังจากที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กันสั้นๆ โอหยางโซวได้ตรวจสอบ
และพบว่า พ่อตาในอนาคตของเขา ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป
ถึงแม้ว่าเขาจะยังไม่เข้าใจเกมส์มากนัก แต่ก็ไม่สามารถมอง
ข้ามอิทธิพลที่เขามีต่อตระกูลได้

พ่อของซ่งเจี๋ยให้การสนับสนุนความคิดของโอหยางโซว ใน
การจัดตั้งหอการค้าซึ่งขึ้นมา

ในเวลาเดียวกับที่โอหยางโซวกำลังวางแผนสำหรับพื้นที่เจ้า
ฉิงหลังสงครามอยู่นั้น เขาไม่รู้เลยว่า พายุขนาดใหญ่กำลัง
พัดมายังเจ้าฉิงซ้ำๆ

ณ หลิงหนาน, เจียวโจว, เมืองพระพุทธรูปหยก

เมืองพระพุทธรูปหยก ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเจียว
โจว มันเป็นเมืองท่า ที่มีท่าเรือขนาดใหญ่ที่สุดในหลิงหนาน
ท่าเรือเจียวโจว

สมาชิกทั้ง 70 คน ของพันธมิตรแดนใต้ ได้มารวมตัวกันที่นี่
เพื่อหารือเกี่ยวกับเรื่องบางอย่าง ผู้นำของการประชุมในครั้งนี้
นี่ก็คือ ลอร์ดแห่งเมืองพระพุทธรูปหยก ผู้นำพันธมิตรแดน
ใต้ เหวฟู

“ทุกคน เจ้าจึงกำลังตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต พวกเขาไม่
สามารถทำเพียงนั่งรอดูเฉยๆได้” เหวฟูกล่าวอย่างเคร่งขรึม
“ถ้าพวกเราไม่เคลื่อนไหว ดินแดนซานไห่คงจะกำหนดเป้า
หมายต่อไปมาที่ เซาโจวและเจียวโจว และสุดท้าย หลัง
หนานทั้งหมดก็จะตกอยู่ในกำมือของพวกเขา การที่ฉีเยว่หวู่
ยี่จัดตั้งรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเฉียงขึ้นมา มัน

แสดงให้เห็นถึงความทะเยอทะยานของเขา”

“ถูกต้อง พวกเราจะต้องหยุดการรุกรานของพวกเขา”

คนที่กล่าวขึ้นก็คือ หยวนผิง ซึ่งเป็นอดีตคู่แข่งด้านความรัก
ของโอหยางโซว เมื่อเขารู้ว่างานแต่งงานของเขาถูกล้มเลิก ใน
ฐานะที่เขาเป็นทายาทของตระกูลชั้นสูง การกระทำของโอ
หยางโซวเป็นการดูถูกและทำให้เขาเสียชื่อเสียง มันทำให้เขา
เป็นที่หัวเราะในหมู่ตระกูลชั้นสูงด้วยกัน

เมื่อกล่าวถึงดินแดนซานไห่ หยวนผิงก็กัดฟันแน่น

ตระกูลหยวนมีฐานะสูงในพันธมิตรแดนใต้ ความคิดเห็นของ
เหอฝูและหยวนผิง ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายในห้อง

ประชุม

พวกเขาต้องการความกล้าหาญ สำหรับการก้าวออกไปต่อสู้
กับดินแดนซ่านไห่ จากบรรดาลอร์ดเหล่านี้ กว่าครึ่งได้เข้า
ร่วมสงครามจุหนู่ พวกเขาได้เห็นถึงความแข็งแกร่งของกอง
ทัพซ่านไห่มาแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกองสู้รบครั้งสุดท้ายขององครักษ์
สงครามศักดิ์สิทธิ์ ผ้าคลุมสีแดงของพวกเขาเป็นดั่งฝันร้าย

มันเป็นความประทับใจที่ยากจะลืม

พวกเขาไม่สามารถจินตนาการความแข็งแกร่งของทั้งกองทัพ
ได้เลย แม้แต่นักรบเจียงตงอันแข็งแกร่ง ก็ยังพ่ายแพ้ แล้ว

กองทัพที่อ่อนแอของพวกเขา จะเอาชนะได้อย่างไร

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ นั่นเป็นในแผนที่สมรภูมิ เหล่าลอร์ดไม่รู้
เลยว่า ดินแดนซานไห่มีกองกำลังชั้นสูงมากเท่าใดในแผนที่
หลัก

ในช่วงเวลานี้ ดินแดนซานไห่ไม่ได้มีความลับอีกต่อไป

มันเป็นดินแดนเดียวที่ครอบครองได้ถึง 3 มณฑล ซึ่งได้แก่
มณฑลเหียนโจว, มณฑลฉีอ๋องโจว และมณฑลเหล่โจว มัน
เป็นสิ่งที่น่าตกตะลึงอย่างมาก ลอร์ดคนอื่นๆไม่กล้า
จินตนาการเลยว่า กองทัพซานไห่จะมีกำลังพลมากเพียงใด

ความคิดเพียงอย่างเดียวของพวกเขาก็คือ ความสิ้นหวัง

ตอนนี้ หากพวกเขาต้องการจะเผชิญหน้ากับดินแดนซานไห่
แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องมีความกล้าหาญอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม การเข้ายึดเล่ย์โจวของดินแดนซานไห่ ได้ทำให้
ทั่วทั้งหลิงหนานตกตะลึง และพวกเขาก็ไม่ได้คาดหวังเลยว่า
ดินแดนซานไห่จะยังกระหายอย่างมาก หลังจากที่ยึดเล่ย์โจว
ได้ไม่นาน ดินแดนซานไห่ก็ชี้กระบี่มายังเจ้าฉิงต่อทันที

ถ้าพวกเขาทำเพียงเฝ้าดู ขณะที่เจ้าฉิงถูกยึดครองไป ต่อไป
มันก็คงจะเป็นคราวของพวกเขา ทฤษฎีการต้อนน้ำซำๆ เพื่อ
ฆ่ากบ เป็นสิ่งที่พวกเขาเข้าใจดี

อย่างไรก็ตาม การเข้าใจเป็นสิ่งหนึ่ง แต่การกระทำเป็นอีกสิ่ง

หนึ่ง โชคดีที่ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ เหนอพุ่ก้าวออกมา เขายืนยันว่า พวกเขาจะเริ่มสงครามกับดินแดนซานไห่

“ท่านผู้นำ เชิญท่านกล่าวมาเถิด ว่าพวกเราควรจะทำเช่นไร?”

หลังจากที่ถกเถียงกันซักพัก สุดท้าย สมาชิกในพันธมิตรแดนใต้ ก็ตกลงที่จะร่วมมือกัน

เมื่อเหนอพุ่เห็นเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมา อย่างน้อย พวกเขาก็ไม่ได้โง่ เขามองไปรอบๆ และกล่าวว่า “พวกเราจะส่งทหารไปยังเจ้าฉิง เพื่อขับไล่กองทัพซานไห่กลับไป และจะดีที่สุด ถ้าพวกเราสามารถทำลายพวกเขาได้”

“อ้อ!”

ลอร์ดคนอื่นๆไม่ได้คาดหวังว่า ผู้นำของพวกเขาจะกระหาย
อย่างมาก พวกเขาคิดว่า เพียงแค่หยุดการโจมตีของกองทัพ
ซ่านไห้ก็เพียงพอแล้ว

ใครจะคิดว่า เหตุผู้ต้องการจะทำลายกองทัพซ่านไห้?

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ถ้าพวกเขาชนะสงครามครั้งนี้ได้
พันธมิตรแดนใต้จะได้รับชื่อเสียงอย่างมาก

“ทุกคน โปรดอย่าได้กังวล ตอนนี้ ครึ่งหนึ่งของลอร์ดในเจ้า
จึง ได้ตกลงที่จะเข้าร่วมกับพันธมิตรแดนใต้แล้ว”

“ท่านผู้นำช่างอัศจรรย์จริงๆ!”

อาจกล่าวได้ว่า เหงงฟูเป็นคนที่พิถีพิถันอย่างมาก ตั้งแต่
ก่อนที่เล่ยโจวจะถูกยึดโดยสมบูรณ เขาได้เริ่มติดต่อลอร์ดใน
เจ้าฉิง เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการเข้าร่วมพันธมิตรแล้ว

เขาเป็นคนที่มองการณ์ไกลอย่างมาก

ไม่อย่างนั้น ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโชว เหงงฟูคงจะ
สามารถนำพันธมิตรแดนใต้ ปกครองทั้งหลิงหนานได้อย่าง
แน่นอน

ในปัจจุบัน เจ้าฉิงถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่ม นอกเหนือจากบางส่วน

ที่เป็นกลางแล้ว ส่วนใหญ่อยู่ในพันธมิตรเทียนชวง หรือไม่ก็
เข้าร่วมกับพันธมิตรแดนใต้

เมื่อถูกบีบให้ไปที่ริมขอบเหว ไม่มีลอร์ดคนใดที่ยินดีจะรอ
คอยความตาย

สถานการณ์ในเจ้าฉิง เริ่มลุกลามและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น
เรื่อย ๆ

หลังจากที่ทำความเข้าใจซึ่งกันและกันแล้ว พวกเขาก็เริ่มวาง
แผน พันมิตรแดนใต้มีสมาชิก 70 คน และครึ่งหนึ่งเป็น
เมืองขนาดกลางระดับ 3 มีบางส่วนที่อีกเพียงก้าวเดียว ก็
จะ
อัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้

เหอฟูแนะนำว่า เพื่อความเป็นธรรม แต่ละดินแดนจะส่ง
กำลังพลเข้าร่วม ดินแดนละ 3,000 นาย สร้างเป็นกองทัพ
พันธมิตร 210,000 นาย ขึ้นมา เพื่อเข้าช่วยเจ้าฉิง

กำลังพล 3,000 นายนี้ เท่ากับจำนวนที่พวกเขาส่งไปใน
แผนที่สมาภูมิ

ในกรณีนี้ ค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์และโลจิสติกส์ทาง
ทหาร แต่ละดินแดนพอจะสามารถจัดการได้ แม้ว่าพวกเขา
จะสูญเสียกำลังพลทั้ง 3,000 นายนี้ได้ ดินแดนของพวกเขา
ก็ยังคงไม่ได้สูญเสียร้ายแรงมากนัก

แม้ในกรณีที่เลวร้ายที่สุด ดินแดนซานไห่จะลอบโจมตี เจียว
โจและเซาโจว แต่ละดินแดนก็ยังคงมีกำลังพลมากพอที่จะ

ปกป้องตนเอง

3,000 นายนี้ ถือเป็นจำนวนที่มากและเหมาะสมที่สุดแล้ว
หลังจากที่เหอฟูได้ไตร่ตรองอยู่นาน ถ้าเขาเรียกร้องมากกว่า
นี้ อาจจะทำให้เกิดความไม่พอใจได้

เพราะเพียงแค่ 3,000 นายนี้ ก็ถือเป็นกำลังพลจำนวนมาก
สำหรับเมืองขนาดกลางระดับ 2 แล้ว

ทหารมีความสำคัญต่อดินแดน พวกเขาเป็นตัวกำหนดชีวิต
และความตายของดินแดน

ในการสู้รบและสงครามแต่ละครั้ง พวกเขาจะต้องจัดการ
อย่างระมัดระวัง

ถ้าใครไม่ได้เป็นลอร์ด พวกเขาจะไม่เข้าใจในเรื่องนี้

ทุกคนต้องรู้ว่า ในเขตทुरกันดาร ความผิดพลาดเพียงเล็กน้อย อาจทำให้ลอร์ดสูญเสียอย่างมากได้ เมื่อถึงจุดนั้น ดินแดนทั้งหมดก็จะสูญเสียอย่างร้ายแรงเช่นกัน

นอกจากนี้ การส่งทหารไปช่วยเจ้าหญิงครั้งนี้ ก็เพื่อป้องกันศัตรูเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาจะชนะ พวกเขาก็ยังคงไม่ได้รับรางวัลใดๆ

แล้วพวกเขาก็ไม่ได้มั่นใจว่า พวกเขาจะชนะสงครามครั้งนี้ได้อีกด้วย ถ้าพวกเขาเข้าไปช่วยเจ้าหญิงแล้วไม่ได้กลับมाल่ะ? ถ้าเป็นในกรณีนั้น พันธมิตรแดนใต้ก็จะพังทลายลงในไม่ช้า

นาที่

เหอฟูไม่ใช่คนโง่ เขาตอบข้อสงสัยทั้งหมดของพวกเขา

มีบางดินแดนที่มีปัญหา พันธมิตรจึงปรับลดกำลังพลที่พวก
เขาจะต้องส่งไปลงเหลือ 2,000 นาย หลังจากจัดการทั้งหมด
แล้ว กองทัพพันธมิตร ก็มีกำลังพลรวมมากถึง 200,000 นาย

เมื่อรวมกับกองทัพท้องถิ่นในเจ้าฉิงแล้ว เหอฟูมั่นใจมากกว่า
การโจมตีของพวกเขาจะประสบความสำเร็จ เขาเชื่อว่า ไม่
เพียงแค่พวกเขาจะไล่กองทัพซานไห่ ออกไปจากเจ้าฉิงได้
เท่านั้น พวกเขายังสามารถ เข้าโจมตีเลยโจวได้อีกด้วย

แน่นอนว่าภายใต้เงื่อนไขที่ ดินแดนซานไห่ไม่ได้ส่งกำลัง

เสริมเข้ามา

ดินแดนซานไห่ไม่ได้โง่แน่นอนว่าพวกเขาย่อมมีมาตรการ
ตอบโต้

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสงครามเลี้ยวโจว ได้แพร่กระจายไป
ทั่วพันธมิตรแดนใต้แล้ว จุดเปลี่ยนที่สำคัญก็คือ การจัดตั้ง
พันธมิตรของหยานฮั่วเหยาหนี

หลังจากสงครามเลี้ยวโจว ดินแดนซานไห่ได้เตรียมการรับมือ
กับสถานการณ์ดังกล่าวไว้แล้ว

แม้กระนั้น เหวฟู่ก็มั่นใจว่า ฉีเยว่หฺวู่ยี่จะไม่เคยคิดว่า ไม่ใช่
แค่เหล่าลอร์ดในเจ้าฉิงเท่านั้น ที่จะต่อต้านเขา แต่ทั้งหลัง

หนาน จะต้องต้านเขา

‘หมาป่ากำลังมา!’ มันไม่ใช่เพียงคำกล่าวเปล่าๆ ภัยคุกคาม
จากดินแดนซานไห่ ทำให้พื้นที่ใกล้เคียงหวาดกลัวมากเกินไป

ในฟอรัม มีบางคนกล่าวว่า กองทัพกบฏในเขตทุรกันดาร ยัง
น่ากลัวน้อยกว่าดินแดนซานไห่เสียอีก และพวกเขาก็อยาก
จะเผชิญหน้ากับกองทัพกบฏ มากกว่าจะต้องเผชิญหน้ากับ
ดินแดนซานไห่

อย่างไรก็ตาม มังกรที่แข็งแกร่งก็ทำได้เพียงสู้กับงูในถิ่น
ของงูเท่านั้น

เหอฝูมั่นใจว่า ด้วยกำลังพล 200,000 นายนี้ แม้ว่าดินแดน
ซานไห่จะเป็นมังกร พวกเขาก็สามารถที่จะบังคับให้ดินแดน
ซานไห่ หดหัวลงมาได้

หลังจากที่ปรึกษาเกี่ยวกับกำลังพลกันแล้ว พวกเขาก็เลือก
เป้าหมาย

จากข่าวของลอร์ดในเจ้าฉิง สนามรบเจ้าฉิงในปัจจุบัน ยังยัน
กันอยู่ 30 ดินแดน อยู่ในกลุ่มที่แตกต่างกัน และอยู่ใน
ตำแหน่งที่แตกต่างกัน พวกเขากำลังปิดกันซึ่งกันและกัน

กองพลทหารทั้ง 3 ของกองทัพซานไห่ ได้แบ่งออกเป็น 3 ทัพ
ขณะที่พวกเขามุ่งเน้นทางใต้

กลุ่มใดที่อยู่เส้นทางการโจมตีของพวกเขา จะยอมจำนนโดย
ไม่มีข้อแม้ใดๆ ไปฉีดยังคงสงบ เขาไม่ได้ใจร้อน เร่งให้กำลัง
พลเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

พวกเขาคอยฟื้นฟูและปกครอง ทุกๆเมืองที่พวกเขายึดครอง
ได้

เขาจะรอให้ดินแดนต่างๆ เริ่มรวมกำลังกัน เพื่อตอบโต้เสีย
ก่อน จากนั้น เขาก็จะก้าวออกไป เพื่อผลักดันเจ้าlingsทั้งหมด
ไปสู่ขอบเหว

ไปฉีเห็นชัดว่า ลอร์ดในเจ้าlingsไม่สามารถรวมตัวกันได้ และ
พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะรวมตัวกัน เพื่อออกมาสู้รบกับกองทัพ
ซ่านไห่

หากสถานการณ์ยังดำเนินไปเช่นนี้ กองทัพซาอุดีก็จะเป็น
กินเจ้าฉิ่งอย่างช้าๆ

ที่แตกต่างกันก็คือทางกเหนือของเจ้าฉิ่ง กองทัพท้องถิ่นเริ่มรวม
ตัวกัน เพื่อต่อต้านกองทัพซาอุดี แน่นอนว่า กองทัพ
พันธมิตรจะเข้าร่วมกับพวกเขา

ด้วยกำลังพลรวมราว 200,000-300,000 นาย พวกเขา
สามารถสู้รบกับกองทัพซาอุดีตรงๆได้

อย่างไรก็ตาม เหนอฟูไม่คิดจะทำเช่นนั้น

TWO Chapter 442 เป้าหมายคือ เมืองเทียนซวง

“ทุกคนคิดว่า กุญแจสำคัญของสงครามเจ้าฉิงคืออะไร?” เหอฝูมองไปรอบๆ ขณะที่กล่าวออกมาอย่างเคร่งขรึม

“ความประหลาดใจ?”

“ไม่ใช่!” เหอฝูส่ายหัว “กองทัพซานไห่ไม่ใช่มือใหม่ แม้พวกเราจะลอบโจมตี พวกเราก็คงจะไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้ในการสู้รบเพียงครั้งเดียว พวกเจ้าคงเคยได้ยินเรื่องของเมืองถานมู่มาแล้ว?”

“แล้วพวกเราจะทำเช่นไรล่ะ?” ลอร์ดคนหนึ่งถามขึ้น “กอง

ทัพพานไห้เคยมีกองกำลังที่ติดกับดัก ถึงอย่างนั้น กองทัพที่
ลอบโจมตีพวกเขาก็ยังไม่สามารถจะทำอะไรพวกเขาได้”

เมื่อมาถึงจุดนี้ ลอร์ดทั้งหมดก็เข้าใจ

ถูกต้องแล้ว ภายใต้สถานการณ์เลวร้ายดังกล่าว กองทัพ
พันธมิตรยังคงไม่สามารถทำอะไรทัพพานไห้ได้ การทำ
เช่นนั้นซ้ำเดิม ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร

หลังจากที่ได้รับบทเรียนดังกล่าว กองทัพพานไห้ไม่น่าจะตก
หลุมเดิมซ้ำอีก

การชนะอย่างมั่นคงและปลอดภัย เป็นกลยุทธ์ของพวกเขา
ในตอนนี้

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนั้น หยวนผิงลุกขึ้นมา
แล้วกล่าวว่า “ข้ารู้สึกว่าคุณเจ้าสำคัญของสงครามในครั้งนี้ก็
คือ การปิดกั้นกำลังเสริม!”

เมื่อลอร์ดคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เริ่มคิดเกี่ยวกับมัน

อย่างช่วยไม่ได้ เหวอฝูขมวดคิ้วแน่น ก่อนการประชุม เขาได้
พูดคุยกับหยวนผิงและลอร์ดที่มีอำนาจคนอื่นๆ บ้างเล็กน้อย

ในเวลานั้น พวกเขาได้ทำข้อตกลงกันไว้แล้ว

ไม่อย่างนั้น เหวอฝูก็คงจะไม่มั่นใจว่า เขาจะผลักดันวาระดัง

กล่าวในที่ประชุมได้

สิ่งที่ทำให้เหอฟูไม่พอใจก็คือ หยวนผิงไม่ได้ทำตามข้อตกลง
นั้น เขาได้กล่าวถึงข้อสรุป ซึ่งเป็นสิ่งที่เหอฟูควรจะเป็นผู้
กล่าว

‘เหอะ เจ้าต้องการจะเพิ่มอิทธิพลของตัวเองในพันธมิตร
หรือ?’

เขาเพียงแค่ว่า ไม่ได้ตัดสินใจทำอะไรที่เห็นแก่ตัวออกมา
เขาทำได้เพียงเก็บเรื่องความไม่พอใจนี้ไว้ในใจ

หยวนผิงสังเกตเห็นการแสดงออกทางสีหน้าของเหอฟู แต่
เขาไม่ได้สนใจอะไร

ในพันธมิตรขนาดใหญ่เช่นนี้และในสถานการณ์ที่เขาไม่ได้มีอำนาจมากที่สุด เพื่อที่จะมีอำนาจขึ้นมา เขาจำเป็นจะต้องสู้เพื่อมัน มีใครสนใจเกี่ยวกับการใช้วิธีที่น่ารังเกียจบ้าง?

เป็นไปได้เลยที่เหอฟูจะผูกขาดอำนาจไว้เพียงลำพัง

เหอฟูเป็นคนหัวโบราณมากเกินไป

เมื่อเห็นว่าคำกล่าวของเขาทำให้ลอร์ดคนอื่นๆตกใจ หยวนผิงก็ตัดสินใจที่จะตีเหล็กตอนร้อนๆอยู่ที่นี่ เขากล่าวต่อว่า “ด้วยความแข็งแกร่งของกองพลทหารทั้ง 3 ของกองทัพซ่านไห่ พวกเราไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว สิ่งที่เราควรจะกลัวก็คือ สถานการณ์ที่พวกเขาส่งกำลังเสริมเข้ามา ลองคิดว่า

หากดินแดนซานไห่ ต้องการจะส่งกำลังเสริม ทางใดจะรวดเร็วมากที่สุด?”

“เมืองเทียนชวง!”

เมื่อถึงจุดนั้น ลอร์ดบางคนก็เริ่มมีปฏิกิริยา

“ถูกต้อง” หยวนผิงพยักหน้า เขาไม่ได้สังเกตเลยว่า ใบหน้าของเหอฝูกำลังมืดลงอย่างช้าๆ ขณะที่เขายังคงกล่าวต่อไป “วิธีที่เร็วที่สุดก็คือ การทะเลพอร์ตมายังเมืองเทียนชวง ดังนั้นเป้าหมายหลักของพวกเราก็คือ การเข้ายึดเมืองเทียนชวง”

ขณะที่คำกล่าวเหล่านี้ดังออกไป ทุกคนก็ปรบมือให้เขา

ลอร์ดบางคนมองไปที่หยวนผิงด้วยความหวาดหวั่นและ
เคารพ

แน่นอนว่า มีสิ่งจอกเฒ่าบางส่วนที่ได้กลืนบางอย่าง พวกเขา
จึงไม่ได้ส่งเสียงใดๆออกมา

โชคดีที่หยวนผิงรู้ว่ามันเพียงพอแล้ว เขาจึงกลับไปนั่งที่ของ
เขา นอกจากนี้ เขายังรู้ดีกว่า เขาคงจะไม่สามารถประสบ
ความสำเร็จในการทำหายเหอฟูได้ในวันนี้

เหอฟูมองไปที่หยวนผิงอย่างเย็นชา อย่างไรก็ตาม เขากลับ
ยิ้มออกมาอย่างอบอุ่น “คำกล่าวของหยวนผิงถูกต้องแล้ว
ข้าเห็นด้วย”

“ตอนนี้ ภัยแล้งสำคัญที่สุดก็คือ การเข้ายึดเมืองเทียนชวง
โดยไม่ให้กองทัพซันให้รู้ตัว?”

ก่อนที่ดินแดนจะถูกยึดครอง ประตู่เทเลพอร์ตจะยังคงทำ
งานอยู่ นี่เป็นกระบวนการทำงานของระบบ

ไม่มีใครเคยได้ยินว่า มีการทำลายประตู่เทเลพอร์ตได้มาก่อน

ฉะนั้น ในขณะที่พวกเขาโจมตีเมืองเทียนชวง กองทัพซันให้
จึงสามารถส่งกำลังเสริมผ่านการเทเลพอร์ตมาช่วยพวกเขา
ได้ ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้น ทุกอย่างที่เขาทำจะไม่สูญเปล่า
หรือ?

วิธีเดียวกันคือ ป้องกันไม่ให้เมืองเทียนชวงติดต่อกับดินแดน
ชานไห่

หลังจากการอัปเดตของระบบ ในช่วงเวลาสงคราม ไกอาก็ได้
ปิดกั้นช่องทางการสื่อสารทั้งหมดไว้ หากต้องการจะกระจาย
ข้อมูลออกไป พวกเขาจะต้องทำผ่านสถานีรีเลย์

นอกจากนี้ เมืองเทียนชวงยังสามารถส่งคนเทเลพอร์ตไปยัง
ดินแดนชานไห่ เพื่อแจ้งข่าวได้อีกด้วย

นี่เป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

ซึ่งเหวินไม่ใช่นักโง่ ในช่วงเวลาสงคราม เมืองเทียนชวงมีการ
ป้องกันอย่างเข้มงวด

ส่งคนไปก่อวินาศกรรม?

ยากมาก!

แม้ว่าพวกเขาจะแทรกซึมเข้าไปในเมืองเทียนชวง และปิดกั้น
ประตูเทเลพอร์ตและสถานีรีเลย์ได้แล้ว จากนั้น พวกเขาก็จะ
ต้องดูว่า พวกเขาจะสามารถปิดกั้นมันได้นานเพียงใด

เป้าหมายหลักก็คือ การรวบรวมกำลังพล และรีบเข้ายึดเมือง
เทียนชวงอย่างรวดเร็ว กว่ากองทัพซันไห่จะเทเลพอร์ตมา
พวกเขาก็คงจะสำเร็จไปแล้ว

ประการแรก ค่าธรรมเนียมการเทเลพอร์ตมีราคาแพงมาก ซึ่ง

มันก็หมายความว่า ดินแดนซานไห่คงจะไม่สามารถส่งกองกำลังขนาดใหญ่มาได้ในครั้งเดียว 30,000-40,000 นาย คงจะเป็นจำนวนที่มากที่สุดแล้ว

ด้วยกำลังพลเพียงเท่านั้น พวกเขาคงจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับกองทัพพันธมิตร 200,000 นายได้

ประการที่สอง ดินแดนซานไห่คงจะไม่สามารถรวบรวมกองกำลังขนาดใหญ่ได้ในเวลาอันสั้นนั้น ดินแดนซานไห่ไม่ได้เป็นเพียงเมือง แต่เป็นมณฑล จึงแน่นอนว่า กองกำลังหลักของพวกเขา จะไม่ได้อยู่ที่เมืองหลัก

ดังนั้น ก่อนที่ดินแดนซานไห่จะส่งกองกำลังขนาดใหญ่มาได้ พันธมิตรแดนใต้ก็คงจะยึดเมืองเทียนชวงได้แล้ว

จากเหตุผลเหล่านี้ มันทำให้เธอผู้มั่นใจอย่างมาก

แน่นอนว่า ทุกอย่างมีความเสี่ยง หลังจากทั้งหมดที่พวกเขา
ทำ ปริมาณกำลังพลที่แท้จริงของกองทัพซานไห่ยังคงเป็น
ความลับ ไม่มีใครรู้เลยว่า พวกเขามีกำลังพลมากเพียงใด

นอกจากนี้ ยังมีโอกาสที่สมาชิกพันธมิตรซานไห่คนอื่นๆจะ
เข้ามาแทรกแซงด้วย

หากฉีเยว่หวู่ยี่ขอความช่วยเหลือ พวกเขาจะประสบปัญหา
ทันที เพราะกองทัพนับแสนสามารถโทรศัพท์มาได้ตลอด
เวลา

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ พวกเขาก็นั่งลง

พวกเขาสามารถขอให้พันธมิตรในภูมิภาคอื่นๆ ไปรบกวน
สมาชิกพันธมิตรชานไห้คนอื่นๆ ได้หรือไม่?

แน่นอนว่าไม่

เพราะสุดท้ายแล้ว พวกเขเป็นเพียงพันธมิตรระดับภูมิภาค
พวกเขาปราศจากเส้นสายและพลังอำนาจที่มากพอ

ขอความช่วยเหลือ? ทำงานร่วมกัน?

ไม่มีอะไรน่าเชื่อถือ

หากฉลามได้เกาะติดพวกเขาแล้ว มันเป็นเรื่องยากอย่าง
มากที่จะสลัดออกไปได้

ดังสำนวนที่ว่า ‘การเชิญพระเจ้ามานั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การ
จะส่งพวกเขากลับไปนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก’

นี่เป็นการส่งกำลังเสริมเข้าร่วมสงครามเท่านั้น ไม่ใช่สงคราม
เพื่อความอยู่รอด แน่นอนว่า เหนอฟูจิงไม่เต็มใจจะติดต่อกับ
ฝูงหมาป่าเหล่านั้น

เหนอฟูเองก็มาจากตระกูลชั้นสูง เขาจึงเข้าใจวิธีการของตีเฉิน
และคนอื่นๆ

มันเสี่ยงมากเกินไป

เหอฟูเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน เขาจะไม่ยอมให้ใครมา
ควบคุมเขาอย่างแน่นอน

แล้วเขาควรจะทำอย่างไร?

ในฐานะผู้นำพันธมิตร เขาเป็นผู้ที่เผชิญแรงกดดันมากที่สุด

หากเขาล้มเหลว ไม่เพียงแต่ตำแหน่งผู้นำพันธมิตรของเขา
จะสั่นคลอนเท่านั้น ทว่าทั้งหลัณหานั้นก็จะพลอยได้รับผล
กระทบไปด้วย จากนั้น มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาว่าเมื่อไหร่ พวก
เขาจะตกอยู่ในกำมือของดินแดนซานไห่

ดังนั้น กลยุทธ์ของสงครามครั้งนี้ จะต้องคิดให้รอบคอบ
อย่างมาก

อย่างจริงจัง พวกเขาจำเป็นต้องทำทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบ
แบบ อยากรู้ก็ตาม จากสถานการณ์ในปัจจุบัน มันไม่ใช่
เรื่องง่ายๆเลย

ขณะที่ทุกคนกำลังคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ห้างโง่ประชุมก็เงียบ
ลง บรรดาเลขาเหล่านี้ไม่ใช่คนโง่ นี่เป็นการต่อสู้เพื่อชีวิต
และความตาย พวกเขาจะต้องชนะเท่านั้น

การโจมตีเมืองเทียนชวงมีความเสี่ยงอย่างมาก อยากรู้
ตาม พวกเขาจำเป็นต้องลงมืออย่างรวดเร็วที่สุด

ทุกคนรู้ว่า เมืองเทียนชวงเล็บขนาดใหญ่ ที่จิกลงบนเจ้าฉิง
ถ้าพวกเขาไม่ถอนมันออกไป พวกเขาก็จะไม่สามารถต่อสู้
กับกองทัพซ่านให้ได้

ถ้าไม่อย่างนั้น ขณะที่พวกเขากำลังสู้รบกันอยู่ แล้วมีกองทัพ
ขนาดใหญ่วิ่งออกมาจากเมืองเทียนชวง แผนการทั้งหมด
ของพวกเขา ก็คงจะล้มเหลวไม่เป็นท่า

“เหตุใดพวกเราไม่ปิดล้อมพวกเขาไว้ แต่ไม่โจมตีล่ะ?” มีคน
เสนอ

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร?” เหลอฝูมีนงและถามออกไป

“ข้าพหามาความว่า พวกเราควรจะส่งกองกำลัง 60,000-70,000 นาย ไปปิดล้อมเมืองเทียนชวงเอาไว้ อย่างไรก็ตาม พวกเราจะไม่โจมตีพวกเขา เพียงแค่ปิดล้อมไว้เท่านั้น”

“นั่นก็ดูน่าสนใจดี”

“อย่างไรก็ตาม ถ้าทำเช่นนั้น พวกเราก็จะต้องลดกำลังพลใน กองทัพพันธมิตรที่จะเผชิญหน้ากับกองทัพซานไห่หลง”

“ถูกต้อง หากพวกเราแยกกำลังพลออกไป 60,000-70,000 นาย พวกเรา仍将มั่นใจว่า จะทำลายกองกำลังหลักของกองทัพซานไห่ได้อีกหรือ? ทุกคนคงรู้นะว่า นอกเหนือจากกองพลทหารทั้ง 3 แล้ว พวกเขายังมีกองพลทหารรักษาการณ์ มณฑลเลยใจอีก เมื่อรวมกับกองพลทหารป้องกันเมือง

เทียนสว่างแล้ว พวกเขาจะมีกำลังพลราว 60,000-70,000

นาย เลยทีเดียว”

“ถึงแม้มันจะมีความเสี่ยง แต่มันก็ดีกว่าการโจมตีเมืองเทียน
สว่างตรงๆ!”

“ถ้าไม่มีความคิดอื่นอีก มันก็ดูจะเป็นแผนการที่ดีที่สุดแล้ว
สำหรับพวกเรา”

เหอฟู่ถอนหายใจและมองไปรอบๆ “พวกเจ้ามีความคิดอื่นๆ
อีกหรือไม่ นี่เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพียงแค่กล่าวสิ่งที่พวกเจ้า
คิดออกมาเท่านั้น”

ขณะที่คำกล่าวนี้ดังออกไป ก็มีลอร์ดจำนวนมากเสนอความ

คิดเห็นที่หลากหลายออกมา

แม้กระนั้น ความคิดเห็นของพวกเขา ก็ถูกปฏิเสธทั้งหมด

ครึ่งชั่วโมงต่อมา คนที่เสนอความคิดเห็นก็น้อยลงไป

เห็นได้ชัดว่าไม่มีใครเสนอความคิดเห็นที่ดีๆออกมาเลย

หยวนผิงที่นั่งอยู่นิ่งเฉย ค่อยๆเผยรอยยิ้มออกมา และเขาก็
เต็มไปด้วยความมั่นใจ

คนที่สำคัญที่สุดมักจะก้าวออกมาในช่วงวินาทีสุดท้าย

“ทุกคน”

หยวนผิงลุกขึ้น แม้เขาจะไม่ได้กล่าวเสียงดังมากนัก แต่เขาก็กลายเป็นจุดสนใจของทั้งห้องโถงประชุม

เมื่อเหอฝูเห็นการกระทำของหยวนผิง เขาก็รู้สึกไม่พอใจมากขึ้น ‘เจ้าโง่เง่านั้น มันรู้ดีจริงๆว่า จะต้องเริ่มจุดไฟตอนไหน’ อย่างไรก็ตาม เหอฝูไม่ได้แสดงอาการใดๆออกไป

หยวนผิงไม่ได้สนใจเหอฝู สำหรับสงครามครั้งนี้ หยวนผิงมีความมั่นใจอย่างมาก เขาต้องการใช้โอกาสนี้ในการขยายอิทธิพลของเขาในพันธมิตร

หยวนผิงเดินไปกลางห้องโถงประชุมและมองไปรอบๆ เขา

ยืมและกล่าวว่า “ข้ามีไอเท็มบางอย่าง ที่สามารถทำลาย
ประตูลิโพเธอร์ตของเมืองเพียนชวงได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทุกคนถึงกลับสั่นสะท้านไปในทันที

“หยวนผิง นี่เป็นเรื่องที่ใหญ่มาก เจ้าไม่สามารถกล่าวอะไรไว้
สารพัดออกมาได้ ประตูลิโพเธอร์ตถูกสร้างขึ้นโดยระบบ เจ้า
จะสามารถทำลายมันได้อย่างไรกัน?” เหลอฟูไม่สามารถอด
ทนได้อีกต่อไป เขาจึงถือโอกาสนั้นตำหนิหยวนผิงทันที

เมื่อหยวนผิงได้ยินเช่นนั้น ความเย็นชาที่ปรากฏในดวงตา
ของเขา ขณะที่มุมปากของเขาเผยให้เห็นถึงการเยาะเย้ยเล็กน้อย

‘เหอะ ข้ากำลังรอให้เจ้ากล่าวเช่นนั้นอยู่เลย’

‘ดูเหมือนว่า จะจะได้ตบหน้าเจ้าขนาดใหญ่ทีเดียว’

ตามที่คาดหวังไว้กับจอมเจ้าเล่ห์อย่างเขา หยวนผิงมีแผน
การสำหรับเรื่องนี้จริงๆ แล้วไอ้เต็มอะไรกันที่ทำให้เขารู้สึก
มั่นใจมากเช่นนี้?

TWO Chapter 443 ยันต์หยุดยั้ง

หยวนผิงยิ้มออกมา ขณะที่เขาหยิบยันต์ออกมาจากถุงเก็บ
ของของเขา

“ทุกคนลองดูสิ่งนี้ นี่คือนันต์หยุดยั้ง มันสามารถหยุดการทำ

งานของประตูเทเลพอร์ตได้ นี่เป็นสมบัติที่ข้าพยายามอย่างมาก
มากกว่าจะได้มันมา และข้ายินดีจะใช้มันเพื่อช่วยพันธมิตร
ของพวกเขา”

เหล่าลอร์ดตรวจสอบยันต์นั้นในทันที พวกเขาตกใจเป็น
อย่างมาก และความหวาดกลัวก็ปรากฏอยู่เต็มดวงตาของ
พวกเขา

ยันต์หยุดยั้ง : เมื่อวางยันต์นี้บนประตูเทเลพอร์ต จะสามารถ
หยุดการทำงานของประตูเทเลพอร์ตได้ 1 วัน

นอกจากนี้ ยันต์นี้ยังสามารถหยุดการทำงานของประตูเทเล
พอร์ตของดินแดนได้เท่านั้น มันไม่ส่งผลใดๆกับประตูเทเล
พอร์ตของเมืองหลวง

แม้กระนั้น ยันต์นี้ก็ยังคงมีค่าอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
สำหรับพันธมิตรแดนใต้ตอนนี้ การปรากฏขึ้นของมัน เปรียบ
ได้กับอาวุธของพระเจ้า

แม้ว่ามันจะสามารถหยุดการทำงานได้เพียงวันเดียว แต่หาก
ใช้อย่างเหมาะสม พวกเขาก็สามารถจะเข้ายึดเมืองเทียน
ชวงได้อย่างไร้ปัญหา

แม้แต่เหอฟูก็ตกใจ เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า หยวนผิงจะมีไอ
เท็มดังกล่าวจริงๆ

‘แผนการ นี่มันเป็นแผนการ’

หยวนผิงมียันต์นี้มาตลอด อย่างไรก็ตาม เขาเก็บมันไว้โดยไม่บอกใครก่อนการประชุม แม้ในระหว่างประชุม เขาก็ยังคงเก็บเงียบ ปล่อยให้ลอร์ดคนอื่นๆคุยกันไป

เมื่อมาถึงขั้นสุดท้าย เขาถึงยอมปล่อยไฟลับที่ยิ่งใหญ่ของเขาออกมา

การใช้วิธีนี้ จะทำให้สมาชิกพันธมิตรแดนใต้มีความรู้สึกขอบคุณต่อหยวนผิง ในขณะเดียวกัน การที่เหอฝูส่งสั้ยหยวนผิง ก็ทำให้ชื่อเสียงของเขาถูกทำลายลงไปด้วย

เหอฝูยิ้มอย่างเย็นชาขณะที่เขาคิดในใจ ‘ฉลาดจริงๆนะ แต่เจ้าคิดหรือว่า คนอื่นจะรู้ไม่ทันเจ้า?’

หยวนผิงเจ้าเล่ห์มากเกินไป และเขาดูถูกพันธมิตรของเขา
เขาคิดว่า คนอื่นๆจะไม่สังเกตเห็นการกระทำของเขา?

‘ช่างเด็กยิ่งนัก!’

ภายในห้องโถงประชุม ลอร์ดจำนวนมากมีความสุข ลอร์ด
ด้าวไปแสดงความยินดีกับหยวนผิง ในขณะที่ลอร์ดที่มีประ
สงค์การณ์และฉลาด ยังคงสงบอยู่

‘หยวนผิงผู้นี้เจ้าเล่ห์จริงๆ!’

‘เขามีอาวุธพิเศษตั้งแต่แรกแล้ว แต่กลับไม่ยอมเอามันออก
มา เขาปล่อยให้พวกเราพูดคุยกันจนเกือบจะบ้าตาย’

‘เขาก้าวออกมาในช่วงเวลาสุดท้ายเช่นนี้ เขาเห็นว่าพวกเรา
โง่หรือ?’

หยวนผิงไม่ใช่คนโง่ เขาจึงสามารถรับรู้ได้ถึงบรรยากาศที่
แปลกประหลาดในห้องโถง หลังจากที่ได้คิดเล็กน้อย เขาก็เข้า
ใจ

ดูเหมือนว่า เขาจะโลภมากเกินไป เขาจะต้องรีบทำอะไร
บางอย่าง มิฉะนั้น ความพยายามทั้งหมดของเขา อาจจะ
สูญเปล่าได้

“ข้าหยวนผิง ได้เข้าร่วมกับพันธมิตรอันยิ่งใหญ่ เมื่อเห็นว่า
พันธมิตรมีอันตราย ข้ายินดีที่จะสละยัณฑ์นี้ ไม่เพียงแค่นั้น

ในการแทรกซึมเข้าไปในเมืองเทียนชวง ข้าก็ยินดีจะเป็นผู้รับ
ผิดชอบมันด้วยเช่นกัน” หยวนผิงยิ้มออกมา แต่ภายในใจ
ของเขา เขากลับกระอักเลือดออกมา

เดิมทีเขาคาดหวังว่า พันธมิตรจะจ่ายสำหรับยันต์ชิ้นนี้
เพราะถ้าเขานำมันไปวางขาย เขาจะสามารถทำเงินได้ไม่
น้อยกว่า 10,000 เหรียญทอง

ในเวลา^{นี้} เขาทำได้เพียงอดทนเท่านั้น

“ยอดเยี่ยม ท่านลอร์ดหยวนผิงเป็นคนที่ชอบธรรมจริงๆ”

การกระทำของหยวนผิง ทำให้เขาได้รับคำชม โดยไม่ได้
กังวลเกี่ยวกับเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของเขา คุณ

ปการที่เขาทำให้กับพันธมิตรเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถยอมรับ
อย่างชัดเจน

เมื่อเขาได้ยินคำตอบดังกล่าว หยวนผิงก็ถอนหายใจออกมา

หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง ลอร์ดบางคนก็เริ่มเข้าไปคุย
กับหยวนผิง

หยวนผิงพูดคุยกับลอร์ดทุกๆคน ในขณะที่เขากำลังสนุกกับ
ความสำเร็จของเขา มีเพียงเหอฝู่เท่านั้น ที่มีการแสดงออก
แปลกๆบนใบหน้า

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 6

ณ เมืองเทียนซวง

เมืองเทียนซวงทั้งหมดอยู่ภายใต้สถานะแจ้งเตือนสูงสุด
บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้ามาได้ พวกเขายังได้ตั้งค่า
ประตูเทเลพอร์ตอย่างเฉพาะเจาะจง มีเพียงคนที่ลอร์ดเลือก
ไว้เท่านั้น ที่สามารถใช้การมันได้

ผู้คนในเมืองเทียนซวงเริ่มหวาดกลัวและกระวนกระวาย

ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องสงครามเจ้าชิงเท่านั้น ในเวลาเดียวกันนั้น
ภายในตระกูลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น หลัง

จากที่พ่อของช่งเจี๋ยกลับมา เขาก็เปิดไฟบนมือทั้งหมดของ
เขาต่อหน้าพ่อของเขาในคืนนั้น

ในทันที มันกลายเป็นพายุใหญ่

ตระกูลช่งทั้งหมดพลิกคว่ำ

บางคนสนับสนุนผู้เต๋าช่ง ขณะที่บางคนสนับสนุนพ่อของช่ง
เจี๋ย

การต่อสู้ของทั้งสองฝ่าย ได้เข้าสู่ช่วงเวลาสำคัญ

ใน 2 วันมานี้ สถานการณ์เริ่มชัดเจนมากขึ้น พ่อของช่งเจี๋ย

ซึ่งเทียนสีอั่ง ได้เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว และเขาสามารถกำ
รายน้องรองของเขา ซึ่งเทียนหลี่ได้ ในขณะที่ เขากำลังจะได้
รับชัยชนะอย่างซ้ำๆ

ปู่ของซึ่งเจี๋ยถูกผลักดันอย่างซ้ำๆ ให้เข้ามาอยู่ในจุดที่ยาก
ลำบาก

หากเป็นเช่นนี้ต่อไป การส่งผ่านตำแหน่งคงจะเป็นตัวเลือกที่
ดีที่สุดของเขา

เมื่อถึงจุดนี้ ปู่ของซึ่งเจี๋ยเป็นคนฉลาด เขาพร้อมยอมรับ
ความล้มเหลวของเขา เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า เขาจะพ่าย
แพ้ให้กับลูกชายของตัวเอง

อย่างไรก็ตาม ในวันนี้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปอย่างฉับ
พลัน

ผู้เฒ่าหยวนแสดงตัวออกมา เขากล่าวว่า เขาไม่สามารถอด
ทนต่อการถูกผู้เฒ่าช่งโดยเหล่าคนรุ่นเยาว์ได้ เขาจึงต้อง
เดินทางมายังเมืองเทียนชวง เพื่อหาข้อมูลสำหรับเรื่องนี้

เมื่อผู้เฒ่าช่งได้รับจดหมาย เขาก็ชั่งน้ำหนักทุกสิ่งทุกอย่าง
และตัดสินใจตกลง

เขาไม่ทราบเหตุผลที่แท้จริงที่ตระกูลหยวนกระตือรือร้นเช่นนี้
พวกเขาคงจะมีแผนการบางอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ใน
ตอนนี้ เขาอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ตระกูลหยวนคือ
โอกาสเดียวของเขา

เมื่อมาถึงจุดนี้ เขาจะพยายามจนถึงที่สุดเพื่อตัวเอง

เมื่อช่งเทียนสื่อ่งได้ยินเรื่องนี้ เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก แต่เขาก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธ

สำหรับตระกูลชั้นสูง ตระกูลชั้นสูงอื่นๆก็คือกลุ่มเพื่อนของพวกเขา ถ้าเขายังอยากจะอยู่ในแวดวงนี้ เขาไม่สามารถจะได้อีกว่า เป็นคนที่ทำความเสื่อมเสียให้กับคนรุ่นก่อนได้ ถ้าไม่อย่างนั้น เขาจะไม่สามารถยืนอย่างมั่นคงในแวดวงนี้ได้

เช้าวันนั้น ต้นแทนของตระกูลทั้งสาม ได้โทรศัพท์มายังเมืองเทียนชวง ขณะที่ตระกูลใหญ่ทั้งสี่ได้มารวมตัวกัน เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะแสดงให้เห็นว่า มุมมองของพวกเขาถูก

ต้อง

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ มันจึง
จบลงแค่ตรงนั้น ในวันเดียวกันนั้น ตัวแทนของทั้งสาม
ตระกูลได้ตัดสินใจพักที่เมืองเทียนชวง พวกเขากล่าวว่า พวกเขา
จะไม่ยอมกลับไป จนกว่าพวกเขาจะจัดการเรื่องนี้ได้

ซึ่งสิ่งไม่พอใจกับการกระทำของพวกเขาเป็นอย่างมาก

ไม่ว่าพวกเขาจะกล่าวอะไร ยังไงมันก็เป็นเรื่องภายในตระกูล

ทั้งเมืองเทียนชวงจึงถูกโยนเข้าสู่ความสับสนวุ่นวาย

น้องชายของช่งเทียนสี่อ้ง ช่งเทียนหลี่ คิดว่าเขาได้พบกับผู้
สนับสนุน เขาจึงเริ่มส่งเสียงอีกครั้ง

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนั้น แผนการร้ายค่อยๆคลืบ
คลานเข้ามา ในคืนนั้น ชายคนหนึ่งในชุดสีดำ ได้เดินออก
จากโรงเตี๊ยม ตรงไปยังประตูเทเลพอร์ต เขาใช้ยันต์หยุดยั้ง
แปะไปที่ประตูเทเลพอร์ค

แสงสีขาวเปล่งออกมา แล้วประตูเทเลพอร์ตก็หยุดทำงาน
ทันที

การกระทำที่น่ากลัวนี้ ไม่มีใครเลยที่สังเกตเห็น

เช้าวันรุ่งขึ้น พ่อบ้านคนหนึ่งได้มาที่สถานีรีเลย์

“เจ้าเป็นใคร?”

ในช่วงเวลาสงคราม ทหารของกองกำลังป้องกันเมือง จะคอยปกป้องสถานี่รีเลย์ ซึ่งเหวินได้ออกคำสั่งออกมาว่า ห้ามไม่ให้คนแปลกหน้ารับหรือส่งจดหมายที่สถานี่รีเลย์

“ข้ามาจากตระกูลหยวน ข้ามาที่นี่เพื่อส่งจดหมายของผู้เผ่าหยวน”

ทหารยามหยุดเขา และกล่าวว่า “ท่านลอร์ดมีคำสั่ง ในช่วงเวลาสงครามนี้ คนแปลกหน้าไม่สามารถใช้สถานี่รีเลย์ได้”

“เจ้าตาบอดหรือ? ข้าเป็นคนแปลกหน้า? แม้ว่าข้าจะไม่ได้

อยู่ที่นี่ แต่ข้าก็ไม่ใช่คนแปลกหน้า!” พ่อบ้านตะโกนออกมา
อย่างไม่พอใจ

เมื่อเห็นสถานการณ์เช่นนั้น ทหารยามก็ไม่สนใจ “โปรดสงบ
ลงก่อน นี่มันเป็นหน้าที่ของข้า หากไม่มีคำสั่ง ข้าก็ปล่อยให้
ใครเข้าไปไม่ได้จริงๆ”

“เจ้า!” พ่อบ้านเกรี้ยวกราด “เจ้าโง่ เจ้ารอก่อนเถอะ!”

ขณะที่เขากล่าวคำเหล่านั้นออกมา เขาก็เตรียมจะออกไป

บังเอิญที่ในขณะนั้น ช่งเทียนหลี่เดินผ่านมาทางสถานีรีเลย์

เมื่อพ่อบ้านเห็นเช่นนั้น เขาก็ตะโกนเรียกช่งเทียนหลี่ด้วย
ความปิติยินดี “นายท่าน! นายท่าน!”

“ใครเรียกข้า?”

ช่งเทียนหลี่เดินเข้ามา

“นายท่าน ข้าเป็นพ่อบ้านตระกูลหยวน พวกเราได้พบกัน
แล้วเมื่อวานนี้”

“โอ้ เป็นเจ้านั่นเอง”

เมื่อเห็นจดหมายในมือของเขา ช่งเทียนหลี่ก็ถามว่า “เจ้ามา

ส่งจดหมายหรือ?”

“ถูกต้อง ผู้เฒ่าหยวนมีเรื่องเร่งด่วน แต่เขาก็ผลักดันออกไป
ก่อน ตอนนี้ เขายังต้องอยู่ที่นี้ แต่เขายังคงต้องการที่จะ
จัดการเรื่องเร่งด่วนที่บ้านไปพร้อมกันด้วย”

“ท่านเป็นคนที่ชอบธรรม โปรดช่วยข้าด้วยเถิด”

เมื่อซ่งเทียนหลี่ได้ยินคำกล่าวนั้น เขาก็ลงไปคำกล่าวที่ว่า
ชอบธรรม และถ้าเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือจากตระกูล
หยวน เขาก็คงจะพ่ายแพ้ไปแล้วจริงๆ

ซ่งเทียนหลี่ชี้ไปที่ทหารยามด้านหน้าสถานีรีเลย์ และถามว่า
“มีปัญหาอะไรหรือ?”

“เฮ้อ” พ่อบ้านถอนหายใจและขมวดคิ้ว “ข้าต้องการจะส่งจดหมาย แต่ก็ถูกพวกเขาหยุดเอาไว้ พวกเขาบอกว่า มันเป็นคำสั่งของท่านลอร์ดซังเหวิน”

พ่อบ้านจงใจย้ำคำว่า ‘ลอร์ดซังเหวิน’

“เหอะ ใจเงานัก”

ตามที่คาดไว้ เมื่อซังเทียนหลี่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็ระเบิดออกมาทันที เขาเป็นคนที่อารมณ์ร้อน นอกจากนี้ เขายังเพิ่งจะผ่านวันที่ยากลำบากมา เขจึงอารมณ์ไม่ดีนัก

“ทหารอวดดี เจ้ารู้จักข้าหรือไม่?”

“รู้ขอรับ!” ถึงแม้ทหารยามจะรู้สึกอับอาย แต่เขาก็ไม่กล้าโต้แย้ง ไม่ว่าอย่างไร ช่งเทียนหลี่ก็เป็นสมาชิกตระกูลช่ง และเขาก็ยังเป็นสมาชิกของเหล่าผู้นำเมือง ทหารยามคนนั้นจึงไม่กล้าจะโกรธเขา

“ดี ขอโทษแขกของพวกเราซะ!” ช่งเทียนหลี่กล่าวอย่างรุนแรง

อย่างช่วยไม่ได้ ทหารยามทำได้เพียงทำตามที่เขากล่าวเท่านั้น ใครจะรู้ว่า พ่อบ้านที่ยิ่งผยองและน่ารังเกียจผู้นี้ จะสวมหน้ากากเป็นคนที่ดูอ่อนน้อมเช่นนั้น

ทหารยามไม่มีทางเลือก เพราะเขามีฐานะต่ำกว่าช่างเทียนหลี่

เมืองเทียนชวงไม่ใช่ดินแดนซานไห่ หรือแม้แต่ในดินแดน
อื่นๆ NPC ก็ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีเช่นเดียวกันดินแดนซาน
ไห่

พ่อบ้านยอมรับการขอโทษ แต่ช่างเทียนหลี่ยังคงโกรธอยู่
“เหตุใดเจ้าถึงยังยืนอยู่อีก? เปิดทางให้แขกซะ ถ้ามันส่งผล
กระทบต่อพวกเขา เจ้าจะรับผิดชอบไหวหรือ?”

เมื่อทหารยามได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถูกโยนไปอยู่ในจุดที่ยาก
ลำบาก

การขอโทษไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่การยอมให้คนแปลกหน้าเข้า

ไปในสถานี่รึเลยเป็นเรื่องใหญ่

มองไปที่ซ่งเทียนหลี่ ทหารยามกล่าวติดอ่าว่า “แต่...แต่...
แต่ท่านลอร์ดมีคำสั่ง...”

ยังไม่ทันที่เขากจะกล่าวจบ ซ่งเทียนหลี่ก็เดินไปตบหน้าของ
เขา

“ไ้ไ้ คำกล่าวของข้าไม่สามารถเทียบกับคำสั่งของเขาได้
หรือ?”

ทหารยามคนนั้นไม่กล้าตอบ

ทหารยามอีกคนฉลาด เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น
เขาก็ก้าวออกมาช่วยแก้ปัญหาทันที “แน่นอนว่าพวกเรา
ฟังคำสั่งของนายท่านรอง เขาเป็นเพียงทหารใหม่ จึงยังไม่
รู้จักกฎ นายท่านโปรดอย่างโกรธเลย”

“เหอะ” เพียงเท่านั้น ช่งเทียนหลี่ก็พอใจมากขึ้น

TWO Chapter 444 เมืองเทียนชวงร่วงหล่น

เมื่อพ่อบ้านเห็นการกระทำของช่งเทียนหลี่ เขาก็หันไปหาช่ง
เทียนหลี่ แล้วคำนับ “ขอบคุณนายท่านช่ง”

ช่งเทียนหลี่โบกมือให้เขา แล้วเดินจากไป ในสายตาของเขา

พ่อบ้านก็แค่คนรับใช้ เพียงแค่มีระดับสูงกว่าคนรับใช้ทั่วไป
เท่านั้น

ดังนั้น เมื่อเจอกับบุคคลดังกล่าว ช่งเทียนหลี่จึงไม่ได้สนใจ
มากนัก

เมื่อพ่อบ้านเห็นเช่นนั้น เขาน้อมศีรษะลงอย่างสุภาพ แต่
ความเย็นชากลับปรากฏอยู่เต็มดวงตาของเขา ‘เจ้าโง่เง่า
ดูถูกข้าจริงๆ เอะะ มันไม่รู้เลยว่า วันนี้ จะเป็นวันตายของ
ตระกูลพวกมัน’

หลังจากที่ช่งเทียนหลี่จากไป พ่อบ้านก็เดินเข้าไปในสถานี่
เลย์

เมื่อเขาเดินผ่านทหารยาม เขาก็มองไปที่ทหารยามด้วย
ความหยิ่งผยอง

แต่ทหารยามไม่ได้สนใจใดๆ

พ่อบ้านเดินเข้าไปในสถานี่รีเลย์ และพบกับผู้จัดการ

เมื่อดินแดนสร้างสถานี่รีเลย์ขึ้นมา ระบบจะจัดวางให้ผู้
จัดการเป็นผู้รับผิดชอบในการรับและส่งจดหมาย ผู้จัดการ
ไม่ได้อยู่ในดินแดน ดังนั้น ถ้าเขาตาย เขาจะฟื้นคืนกลับมา
เองในอีก 1 วัน

ผู้จัดการหัวเราะขณะที่เขาโบกมือให้ “แขก ท่านต้องการส่ง
หรือรับจดหมาย?”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“แล้วท่านมาที่นี่ทำไมหรือ?”

“มาฆ่าเจ้า!”

“เจ้า!”

ก่อนที่ผู้จัดการจะทันได้กล่าวจบ เข็มพิษก็พุ่งเข้าสู่หัวใจของ
เขาอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า พิษได้เข้าสู่ร่างของเขาและ
แพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว มันทำให้เขาตายในทันที

พ่อบ้านคนนนี้ เป็นผู้เชี่ยวชาญศิลปปะการต่อสู้ที่ตระกูลหยวน
ใช้เงินก้อนโตว่าจ้างมา ในแผนการครั้งนี้ ตระกูลหยวนใช้
ความพยายามอย่างมากจริงๆ

แสงสีขาวปรากฏขึ้นและผู้จัดการก็หายไป เขาจะปรากฏขึ้น
อีกครั้งในอีก 1 วันถัดไป ทหารยามที่อยู่ด้านนอกไม่ได้ยิน
อะไร จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่เข้ามาตรวจสอบ

พ่อบ้านทำความสะอาดแล้วเดินออกไป ด้วยเหตุนี้เอง พวก
เขาจึงได้ก่อวิศวกรรมทั้งประตู่เทเลพอร์ตและสถานีรีเลย์ของ
เมืองเทียนชวงเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ เมืองเทียนชวงถูกตัด
ขาดจากโลกภายนอกโดยสมบูรณ์แล้ว

หลังจากที่พ่อบ้านออกมา เขาก็เดินไปที่ชอยเล็ก ๆ แล้วยิง

กระสุนสัญญาณ ก่อนจะหายตัวไป

“ใครยิงกระสุนสัญญาณกัน?”

ช่วงเหวินที่เพิ่งตื่นและกำลังฝึกฝนอยู่ในลานประหลาดใจ

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

อัปเดตก่อนใครที่ ***novel-ss2.blogspot.com***

“ไปตรวจสอบเดี๋ยวนี้!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ในตอนนี้อย่างน้อยการเคลื่อนไหวเล็กน้อยก็ทำให้เขาเป็นกังวลได้ พ่อของเขากำลังพยายามควบคุมตระกูล ในฐานะลูกชายคนโต เขาต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่า จะไม่มีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นกับเมืองเทียนซวง

ขณะที่เขาตื่นขึ้นมา ช่งเหวินรู้สึกลึกลับบางอย่าง เมื่อเขาได้เห็นกระสุนสัญญาณ เขาก็ยังไม่สบายใจ รวากับว่า กำลังจะมีบางสิ่งที่เลวร้ายเกิดขึ้น

ขณะที่ช่งเหวินกำลังขมวดคิ้วแน่นอยู่นั้น กองทัพ 200,000 นาย ของพันธมิตรแดนใต้ ได้พุ่งเป้าไปที่เมืองเทียนซวง กองทัพขนาดใหญ่นี้ ได้เข้ามาปิดล้อมเมืองเทียนซวงผ่านการเท

เลพอร์

หลังจากที่พวกเขาได้รับสัญญาณ พวกเขาก็เริ่มปรากฏขึ้น
ออกมาในทันที

พยายามที่ประตูเมืองสั้นสะท้าน เมื่อพวกเขาได้เห็นกองทัพ
ขนาดใหญ่กำลังเข้ามา

ขณะที่ทหาร 200,000 นาย กำลังเดินทัพเข้ามา ไม่มีใคร
สามารถมองเห็นจุดสิ้นสุดของพวกเขาได้เลย ในทันที
กระแสน้ำสีดำได้มารวมตัวกันรอบๆเมือง และพุ่งไปที่เมือง
ราวกับน้ำท่วม พวกเขา กำลังข่มขู่ว่าจะกลืนกินเมืองเทียน
ชวงให้สิ้น

ภายใต้ท้องฟ้าสีคราม ขณะที่กระแสน้ำสีดำกำลังพุ่งเข้ามา
ธงของพวกเขาโบกสะบัดไปทั่วท้องฟ้า

ขบวนทัพเริ่มถูกจัดเรียงอย่างเป็นระบบ ทหารโล่ดาบ, ทหาร
ธนู และทหารม้า ภายใต้กองทัพยังมีอาวุธปิดล้อม ทั้งรถศึก
ปิดล้อม, เครื่องยิงลูกหิน และเครื่องหน้าไม้

ก่อนที่กองทัพจะมาถึงเมือง

จิตสังหารของพวกเขาได้ปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า มันเป็นเรื่อง
ยากอย่างมากที่ผู้คนจะหายใจได้

“ฆ่า!”

“ฮ่า!”

“ฮ่า!”

เสียงตะโกนนี้ดังขึ้นไปถึงสวรรค์ และกระจายไปทั่วเขต
ทुरกันดาร

เหล่าทหารเดินทัพตามจังหวะของเสียงกลอง ขณะที่พวกเขา
ร้องเพลงของพวกเขา พวกเขาบดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวาง
เส้นทางของพวกเขา และทิ้งฝุ่นละอองไว้ที่เบื้องหลัง
ประชาชนธรรมดาที่อาศัยอยู่นอกเมือง ถูกสังหารทั้งหมด
อย่างโหดร้าย พวกเขาไม่มีโอกาสหนีได้เลย

ภายในระยะไม่กี่กิโลเมตรรอบๆเมือง ทหารเต็มอยู่ทั่วทุก
พื้นที่

หมี? มีที่ไหนให้หมี?

ท่ามกลางขบวนทัพ ฝนลูกศรถูกยิงออกไปใส่ประชาชน
ธรรมดาตลอดเส้นทาง

ทหารในกองทัพไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ พวกเขาเดินเหยียบย่ำ
ผ่านศพเหล่านั้นไป และพวกเขาไม่เสียเวลาใดๆในการมอง
มัน รวากับพวกเขาไม่ได้ฆ่าคน แต่เป็นเพียงกลุ่มมดแมลง
เท่านั้น

ในโลกที่วุ่นวายนี้ ยังคงมีความเมตตาหลงเหลืออยู่หรือไม่?

ประตูเมืองย่าแม่มาก

“อย่าเบียด! อย่าเบียด!”

“ให้ข้าเข้าไป ให้ข้าเข้าไป!”

“ลูกชายข้าอยู่ไหน มีใครเห็นลูกชายของข้าบ้าง?” ท่ามกลาง
ฝูงชน หญิงสาวคนหนึ่งกำลังตามหาลูกของเธอด้วยความ
กังวล

“ปิดประตูซะ ปิดเดี๋ยวนี้!”

ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ เหล่าทหารยามไม่ได้สนใจกับชีวิตของ
ประชาชน พวกเขารีบดึงสะพานขึ้น และพวกเขาสังหารทุก
คนที่กล้าพยายามจะหยุดพวกเขา

“อ้อ มาตกร กองทัพฆ่าประชาชน!”

“ปีศาจ! พวกเขาเป็นปีศาจไปแล้ว!”

“พวกเจ้าทั้งหมดไปลงนรกซะ!”

“ข้าเอง เพื่อบ้านของเจ้าไง ช่วยข้าด้วย!” ผู้หญิงคนหนึ่ง
ตะโกนใส่หนึ่งในทหารยาม เสียงของเธอก็ยังคงเต็มไปด้วย
ความกลัว

ทหารยามเหมือนจะส่งบาดเจ็บนี้ไปพร้อมกับเขาหูหนวกโดยสิ่ง
เชิง ขณะที่เขาพันดาบของเขาออกไป ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยน้ำตา

คนเหล่านี้เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขา บางคนเป็นแม้แต่คน
ในครอบครัวของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ในวันนี้ ทหารจำเป็นต้องเสียสละพวกเขา
ความโหดร้ายมีจำแนกประเภทด้วยหรือ? หญิงสาวคนนั้นถูก
สังหารท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวาย การแสดงออกของ
เธอเต็มไปด้วยความตกใจ

หญิงสาวอีกคนที่พลัดหลงกับลูก ยังคงตะโกนร้องหาเขา

“ลูกข้า ลูกชายข้า!”

ในเวลานั้นเอง ที่มุมหนึ่งของประตูเมือง เด็กน้อยคนหนึ่งก็
เดินออกมา

ผู้สาวปล่อยน้ำตาแห่งความสุขออกมา ขณะที่เธอเดินไปหา
เขา เธอพยายามผลักดันผู้คน เพื่อเข้าไปหาลูกชายของเธอ
ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่สดใส คุณารักเป็นอย่าง
มาก

ทันใดนั้นเอง ลูกศรก็พุ่งทะลวงอากาศเข้ามา ปักลงที่หน้าอก
ของเธอ

“อ้าก!”

การแสดงออกอย่างมีความสุขยังคงเต็มอยู่บนใบหน้าของ
เธอ แต่ความหวาดกลัวและกังวล กลับเต็มอยู่ในดวงตาของ
เธอ ในขณะนี้ สิ่งเดียวที่เธอคิดถึงก็คือ ความปลอดภัยของ
ลูก ชีวิตของเธอไม่ได้สำคัญเลย

เมื่อเด็กน้อยเห็นแม่ของเขาล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีก เขาก็
ร้องให้ออกมา

เสียงกรีดร้องของเขา ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนั้น ดู
เหมือนว่ามันจะจี๋หูเป็นพิเศษ ในขณะนั้น ทหารยามไม่
สามารถทนได้อีกต่อไป เขารีบไปหิ้วเด็กคนนั้น เข้ามาใน
ทันที

เด็กน้อยไม่สามารถหยุดร้องให้ได้ เขาหันศีรษะของเขากลับ
ไปมอง ยังตำแหน่งที่แม่ของเขาล้มลง

หลังจากที่แม่ผู้กล้าหาญได้เห็นว่า ลูกของเธอถูกช่วยไว้แล้ว
เธอก็ร้องไห้ออกมาด้วยความขอบคุณ พร้อมกับเธอ มี
ประชาชนจำนวนมากถูกเสียสละ

ก่อนที่การสู้รบจะเกิดขึ้น ศพและเลือดก็เกลื่อนกลาดอยู่เต็ม
ประตูเมืองแล้ว

ในช่วงเวลาดังกล่าว ชีวิตของมนุษย์ก็ดูเหมือนเป็นเพียงเศษ
ฝุ่น

“เร็วเข้า ไปรายงานท่านลอร์ด!”

นายทหารออกคำสั่งเสียงดัง

“ขอรับ!”

ทหารยามรีบลงมาจากบนกำแพง และไปที่คฤหาสน์ของ
ลอร์ดทันที

เสียงกลองศึกดังกระจายเข้ามาในเมือง ประชาชนทั่วไป คู้น
เคยกับเสียงนี้ดี

พวกเขาจึงกลายเป็นตื่นตระหนกในทันที

ขณะที่ซ่งเหวินออกมาจากคฤหาสน์ของลอร์ด เขาก็พบเข้า
กับทหารยามที่เข้ามารายงาน

“เกิดอะไรขึ้น?”

ซ่งเหวินพยายามสงบสติอารมณ์ลง ในขณะนั้น ทุกคนดูตื่น
ตระหนกเป็นอย่างมาก ยกเว้นเพียงเขาเท่านั้น

“เรียนท่านลอร์ด มันไม่ดีแล้ว ศัตรูบุกเข้ามา พร้อมกับกอง
ทัพขนาดใหญ่”

ความหวาดกลัวของทหารยาม สามารถมองเห็นได้อย่าง

ชัดเจน ขณะที่เขากล่าวออกมาติดอ่าง

“มีกำลังพลมากเพียงใด? และเป็นกองทัพใด?”

ซ่งเหวินไม่ได้เกรี้ยวกราด ขณะที่เขาถาม น้ำเสียงของเขา
ผ่อนคลายมาก คำกล่าวของเขามีพลังในการสงบผู้คนลงได้

หลังจากได้ยินคำกล่าวของซ่งเหวิน ทหารยามก็สงบลง
“พวกเราไม่สามารถจะนับได้ แต่อย่างน้อยก็มากกว่า
100,000 นาย และมีธนูมากมายที่พวกเราไม่เคยเห็นมา
ก่อน”

เมื่อซ่งเหวินได้ยินเช่นนั้น คิ้วของเขาก็ขมวดแน่น

ภายในเมืองเทียนซวง มีกำลังพลเหลืออยู่เพียง 3,000 นาย
เท่านั้น ช่งเหวินได้ส่งกองกำลังหลักของเขา ไปเข้าร่วมกับ
กองทัพซ่านไห่ ภายใต้การบัญชาการของไป๋ฉีแล้ว

ช่งเหวินไม่ได้คาดหวังว่า ศัตรูจะพุ่งเป้ามาที่เมืองเทียนซวง
เช่นนี้

นี่มันไม่สมเหตุสมผลเลย ลอร์ดในเจ้าฉิงแทบจะไม่สามารถ
ป้องกันตัวเองได้ด้วยซ้ำ แล้วเหตุใดพวกเขาถึงมาโจมตีเมือง
เทียนซวง?

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทหารยามกล่าวว่า เห็นธงที่ไม่รู้จักจำนวน
มาก ช่งเหวินจึงตระหนักได้ทันทีว่า พวกเขามาจากภายนอก

เจ้าฉิง

สำหรับตัวตนของพวกเขา มันไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การข้ามผ่านสถานการณ์นี้ เมืองเทียน
ชวงไม่สามารถถูกยึดได้

ถ้ามันถูกยึด ไม่เพียงแต่จะส่งผลกระทบต่อแผนการ
ยุทธศาสตร์ของดินแดนซานไห่ทว่านั่น ที่สำคัญที่สุดก็คือ
การทำงานหนักทั้งหมดของตระกูลช่ง ทุกสิ่งทุกอย่างจะ
สลายหายไป

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ช่งเหวินก็สั่นสะท้าน

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

ช่วงเหวินหยิบไอเท็มยืนยันตัวตนของลอร์ดออกมา แล้วมอบมันให้กับทหารองครักษ์ “รับสิ่งนี้ไป และรีบโทรเลขไปยังเมืองซานไห่ ขอความช่วยเหลือจากพวกเขา และบอกด้วยว่ามันเป็นเรื่องฉุกเฉิน”

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล!” ทหารองครักษ์รู้ดีว่าเรื่องนี้ร้ายแรงเพียงใด เขาจึงรีบหันกลับและตรงไปที่ประตูโทรเลขทันที

คล้ายกับเมืองซานไห่ ประตูโทรเลขของเมืองเทียนชวง

อยู่ใกล้กับคุกาศน์ของลอร์ด ขณะที่ซ่งเหวินกำลังจะตรวจ
สอบสถานการณ์ เสียงตะโกนของทหารองครักษ์นายนั้นก็ดัง
ขึ้น

“ท่านลอร์ด แย่แล้ว!”

ทหารองครักษ์วิ่งกลับมา ใบหน้าของเขากลายเป็นซีดขาว

ซ่งเหวินสั่นสะท้านอีกครั้ง เขาารู้สึกว่าแสงสว่างที่ไม่ดีของเขา
กำลังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

“กล่าวมาเร็ว!”

“ท่านลอร์ด ประตุเทเลพอร์ตหยุดทำงาน พวกเราไม่สามารถ
ใช้มันได้”

“อะไรนะ?”

ซ่งเหวินตื่นตระหนก เขาไม่สามารถรักษาความสงบของเขา
ได้อีกต่อไป

ในเวลานี้ ซ่งเหวินรู้แล้วว่า เมืองเทียนชวงได้พ่ายแพ้แล้ว
และตระกูลซ่งกำลังจะจบสิ้น

“ท่านลอร์ด ท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์เรียกช่งเหวินด้วยความห่วงใย เนื่องจากการ
แสดงออกของเขาดูกังวลมากยิ่งขึ้น

“ข้าไม่สามารถยอมแพ้ได้ ข้าจะสู้ให้ถึงที่สุด ตระกูลช่งจะไม่
ยอมจำนน”

ช่งเหวินพยายามสงบสติอารมณ์ เขาไม่มีอารมณ์จะสืบสวน
ว่า เหตุใดประตู่เทเลพอร์ตจึงหยุดทำงาน เรื่องที่สำคัญที่สุด
ตอนนี้ก็คือ การแจ้งข่าวนี้ให้กับฉีเยว่หวู่ยี่และไปฉี

“ไปตรวจสอบดูว่า สถานีรีเลย์ยังทำงานอยู่หรือไม่”

ช่งเหวินรีบเขียนจดหมาย ขณะที่เขาออกคำสั่งกับทหาร
องครักษ์

สถานการณ์ประหลาดนี้ ทำให้ซ่งเหวินรู้สึกว่า มันเป็นแผน
การขนาดใหญ่ ในตอนนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นไปได้

สถานี่รีเลย์เป็นช่องทางสื่อสารเดียวเท่านั้น ที่พวกเขาจะ
ติดต่อกับด้านนอกเมืองเทียนชวงได้

‘ได้โปรด ใช้ได้ด้วยเถิด’ ซ่งเหวินอธิฐาน

TWO Chapter 445 คำตอบของซ่งเหวิน

ไม่นานหลังจากนั้น ทหารองครักษ์ก็วิ่งกลับมา พร้อมกับใบ
หน้าที่ซีดขาว

ช่งเหวินเงยหน้าขึ้น หัวใจของเขาแข็งค้าง เมื่อได้เห็นใบหน้า
ของทหารองครักษ์

“กล่าวมา!”

“เรียนท่านลอร์ด ผู้จัดการสถานี่รี้เลยฎกอบสังหารขอรับ!”

พู่กันในมือของช่งเหวินหลุดออกจากมือ มันตกลงบนโต๊ะ ทำ
ให้น้ำหมึกแตกกระจายไปทั่วจดหมายที่ยังเขียนไม่เสร็จ
สมบูรณ์

มันเป็นเรื่องที่บังเอิญมากเกินไป

ซึ่งเหวินรู้ดีว่า วีนที่เกิดขึ้นนี้ มันเกินกว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ
คิดย้อนกลับไป ประตูละพอร์ตหยุดทำงาน มันเห็นได้ชัดว่า
มีใครบางคนอยู่เบื้องหลัง

‘ใครเป็นคนทำ?’

ในช่วงสงครามเช่นนี้ เมืองเทียนชวงอยู่ในสภาวะแจ้งเตือน
สูงสุด บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้ามาในเมืองได้

‘เป็นพวกเขาหรือ?’

คิดถึงจุดนี้ การแสดงออกของซึ่งเหวินเปลี่ยนไป

“ทหาร!” เสียงของซ่งเหวินต่ำมาก มันเต็มไปด้วยความ
รังเกียจ

“ท่านลอร์ด!” ทหารองครักษ์ด้านข้างตอบรับ เขาเป็นมือขวา
ของซ่งเหวิน

“ไปตรวจสอบ ในช่วง 2 วันที่ผ่านมา ใครไปสถานีรีเลย์
บ้าง? โดยเฉพาะช่วงบ่ายวานนี้และช่วงเช้าวันนี้”

“ท่านลอร์ด!”

“หืม?”

ทหารองครักษ์ไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวใดๆ เขาเดินเข้ามาใกล้
ซ่งเหวินแล้วกล่าวเบาๆว่า “เรียนท่านลอร์ด ข้าได้ตรวจสอบ
มาแล้ว ทหารยามที่นั่นบอกว่า พ่อบ้านของตระกูลหยวนได้
เข้าไปในสถานี่รึเลยัขอรับ”

“ไอบ้า!” ซ่งเหวินโกรธมาก ขณะที่เขาตอบโต้ะอย่างรุนแรง
“ไม่ใช่ว่าข้าออกคำสั่งไม่ให้ใครเข้าไปแล้วหรือ? แล้วเหตุใด
พวกเขาถึงไม่แม้แต่จะหยุดเพียงแค่พ่อบ้านได้?”

“ท่านลอร์ดโปรดอย่างเพิงโกรธ”

“จากคำกล่าวของทหารยาม นายท่านรองได้สั่งพวกเขา และ
ยังตบหน้าทหารยามนายหนึ่งที่ไม่ยอมทำตามขอรับ”

เมื่อซ่งเหวินได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็มืดลง พู่กันในมือ
ของเขา หลุดออกจากมืออีกครั้ง ตอนนี้ เขาโกรธเป็นอย่างมาก

คนทรยศในตระกูล!

ก่อนหน้านี้ ซ่งเหวินไม่เข้าใจการกระทำที่พ่อของเขาทำใน
ตระกูล เขาคิดว่าพ่อของเขาเย็นชาเกินไป เขาไม่ได้คาดหวัง
เลยว่า เมืองเทียนชวงจะล่มสลายด้วยฝีมือของคนในตระกูล
เช่นนี้

แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถเอาชีวิตรอดได้ แต่มันก็ถึงเวลา
แล้วที่จะต้องชำระเรื่องราวภายในตระกูล

“ส่งทหารไปจับกุมคนในตระกูลหยวน” เสียงของซ่งเหวินเย้น
ซา และปราศจากอารมณ์ใดๆ

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์รู้สึกตกใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นลอร์ดของ
เขาโกรธขนาดนี้ ในสายตาของเขา ซ่งเหวินเป็นคนที่ยิ้ม
สงบและสุภาพมาก

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาปิดใจ

หลังจากที่ทหารองครักษ์ออกไป ซ่งเหวินก็เริ่มวางแผน เขา
รู้ว่า หากไม่มีกำลังเสริม เมืองเทียนชวงจะต้องพ่ายแพ้
อย่างแน่นอน

การต่อสู้เป็นตายไม่ใช่ความคิดที่ฉลาด

เขาต้องพิจารณาถึงวิธีลดความสูญเสียของพวกเขา

ตระกูลซึ่งไม่ได้สูญเสียทั้งหมด สำหรับตระกูลชั้นสูงอย่าง
พวกเขา มันยังคงมีทางออก เมื่อครั้งที่พวกเขาย้ายมาอยู่
เมืองเทียนซวง ตระกูลซึ่งได้เตรียมทางหนีไว้แล้ว

ใครจะรู้ว่า พวกเขาจะต้องใช้มันเร็วขนาดนี้?

หลังจากที่ซึ่งเหวินออกมาจากห้องของเขา เขาก็ไปพบพ่อ
ของเขา ก่อนจะออกไปจากคฤหาสน์ของลอร์ด

พ่อของเขารีบแจ้งเรื่องที่เกิดขึ้นให้กับสมาชิกในตระกูล ส่วน
ซ่งเหวินไปที่คลัง แล้วเก็บกวาดเงินและทรัพย์สินทั้งหมดไป

จากนั้น เขาก็ไปที่ห้องเก็บของ และเก็บกวาดทรัพย์สินที่หา
ยากทั้งหมดไป เขาไม่ได้เอาทรัพย์สินที่กินพื้นที่เก็บของไป
ด้วย เขาเลือกที่จะเอาเฉพาะสิ่งของชิ้นเล็กๆอย่างเหรียญ, คู่
มือเทคนิคลับ, คู่มือเทคโนโลยี ฯลฯ

เขาทำได้เพียงทิ้งส่วนที่เหลือไว้ให้ศัตรูเท่านั้น

สุดท้าย ซ่งเหวินเดินไปที่สาขาของธนาคารสี่สมุทร เขารู้ดีว่า
ที่นี่มีเงินมากกว่าคลังของเมืองเทียนชวงมาก

ส่วนที่เลวร้ายที่สุดก็คือ NPC ที่เป็นผู้จัดการธนาคารสาขานี้
เขาไม่สามารถหอบเงินทั้งหมดไปได้ ช่งเหวินจึงเข้ามาช่วย
พวกเขา

การที่ตระกูลช่งจะลุกขึ้นได้อีกครั้งหรือไม่ นั่นทุกอย่างขึ้นอยู่กับ
กับดินแดนซานไห่

เมื่อเทียบกับฉากบนถนนแล้ว ภาวนาในธนาคารยังคงสงบมาก

เมื่อเห็นช่งเหวิน ผู้จัดการธนาคารก็คำนับเขา “คำนับท่าน
ลอร์ด!”

ช่งเหวินไม่ได้สนใจการคำนับทักทายของเขา แล้วรีบกล่าวว่า
“จากสถานการณ์ในปัจจุบัน พวกเราคงไม่สามารถปกป้อง

เมืองเทียนชวงได้ ดังนั้น ข้าจึงจะช่วยนำเงินทั้งหมดไป รวม
ถึงพวกเจ้าทั้งหมดด้วย”

“ขอบคุณท่านลอร์ด” ผู้จัดการเป็นคนฉลาด เขาจึงไม่ได้
กล่าวอะไรที่ไร้ประโยชน์ออกมา เขารีบพาช่งเหวินไปยังห้อง
เก็บเงินโดยตรง

ภายในห้องเก็บเงินนี้ มีเงินมากมายซ่อนทับกันอยู่ ดูราวกับ
เป็นภูเขาเงิน

ผู้จัดการเปิดบัญชีแล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด ในนี้มีเงิน
ทั้งหมด 67,542 เหรียญทอง, 127,580 เหรียญเงิน
และ 257,300 เหรียญทองแดง”

ซึ่งเหวินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขารู้ดีอยู่แล้วว่าธนาคารสี
สมุทรร้ายวย แต่ไม่คิดว่าจะมากขนาดนี้ เงินเหล่านี้ นอก
เหนือจากบางส่วนที่เป็นเงินของธนาคารเองแล้ว ส่วนใหญ่
จะเป็นเงินออมของประชาชน

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล เงินออกของประชาชน จะไม่ถูกริบ
ไปแม้แต่เหรียญทองแดงเดียวอย่างแน่นอน เมื่อท่านกลับมา
ที่เมืองเทียนชวงอีกครั้ง พวกเราสามารถให้พวกเขาเบิกเงิน
ทั้งหมดออกไปใช้ได้”

ผู้จัดการเข้าใจซึ่งเหวินผิด ขณะที่เห็นการแสดงออกแปลกๆ
บนใบหน้าของเขา

เมื่อซึ่งเหวินได้ยินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้า ไม่แปลกเลยที่

ธนาคารที่สมุทรสามารถขยายตัวจนมาถึงระดับดังกล่าวได้
พวกเขายึดถือเกียรติและชื่อเสียงเป็นอย่างมาก

ถ้าเป็นธนาคารอื่นๆ พวกเขาคงจะเก็บเงินทั้งหมดแล้วรีบหนี
ไป

ขณะที่พวกเขากำลังจะออกจากธนาคาร ผู้จัดการก็กล่าว
บางอย่างกับซ่งเหวิน ซึ่งมันทำให้เขาประหลาดใจเป็นอย่าง
มาก

“ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความตั้งใจดีของท่าน พนักงาน
ของธนาคาร จะยังคงทำงานอยู่ที่ธนาคาร แม้ว่าเมืองเทียน
ชวงจะล่องหล่น ธนาคารก็ยังคงต้องทำงานตามปกติ”

ซึ่งเหวินมื๋นงกับคำกล่าวเหล่านี้อยู่ชั่วครู่

“ยอดเยี่ยมนัก!”

หลังจากที่เขากล่าว ซึ่งเหวินก็ออกไป

เมื่อเห็นว่าซึ่งเหวินออกไปแล้ว พนักงานที่อยู่ด้านหลังผู้
จัดการก็เดินเข้ามา “ท่านผู้จัดการ ขาวกรองถูกส่งออกไป
โดยนกเฟิงแล้วขอรับ”

“อืม”

ผู้จัดการพยักหน้า ก่อนที่จะเดินกลับเข้าไป

ใครจะรู้ว่า สาขาของธนาคารสี่สมุทร จะเป็นหนึ่งในสถานที่
ซ่อนขององค์กรกษัตริย์พิชิต?

พันธมิตรแดนใต้ไม่เคยคาดหวังว่า ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้
ศัตรูก็ยังคงสามารถส่งผ่านข้อมูลออกไปได้

ในเวลาไม่ถึง 2 วัน ไปฉีจะได้รับข่าวนี้

การตัดสินใจอยู่ที่เมืองต่อของผู้จัดการ นอกเหนือจากการ
ดำเนินงานของธนาคารต่อไปแล้ว เหตุผลหลักก็คือ การแอบ
ส่งข่าวกรองในเมืองไปยังกองบัญชาการ

แน่นอน แม้ว่าศัตรูจะทำลายธนาคารไป องค์กรกษัตริย์พิชิต

ทมิฬก็ยังคงมีสถานที่อื่นๆอีก

ในเรื่องนี้ แม้แต่ซ่งเหวินเองก็ยังไม่รู้

เครือข่ายข่าวกรองที่องค์กรข่าวสรวทมิฬสร้างขึ้น น่าตกใจ
และมีประสิทธิภาพอย่างมาก

เมื่อซ่งเหวินเดินออกจากธนาคารสี่สมุทร และได้เห็นความ
สับสนวุ่นวายบนถนน เขาก็ขมวดคิ้วอย่างช่วยไม่ได้

ข่าวลือเกี่ยวกับกองทัพขนาดใหญ่ ได้แพร่กระจายออกไป
แล้ว ผู้ที่เห็นสถานการณ์ รู้ดีว่าเมืองเทียนชวงกำลังล่องลอย
สิ่งที่เกิดขึ้นที่ประตูเมือง ได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งเมืองแล้ว

ในทันที บรรยากาศในเมืองเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและ
วิตกกังวล

ประชาชนพยายามใช้วิธีต่างๆ ของตัวเอง เพื่อหลบเลี่ยงการสู
รบที่กำลังจะเกิดขึ้น วิธีที่พบมากที่สุดก็คือ การขังตัวเองอยู่
ในบ้าน แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอะไร คนฉลาดเลือกที่จะหลบ
ซ่อนในที่มืดซิด พร้อมกับตุนเสบียงเอาไว้

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายที่เกิดขึ้น บางคนถือโอกาส
ปล้นสะดม, ข่มขืนหญิงสาว และการกระทำผิดอื่นๆ อีกมาก

ทหารในเมืองกำลังปกป้องกำแพงเมือง หรือทำหน้าที่ที่
สำคัญอื่นๆ พวกเขาจึงไม่มีเวลาไปสนใจกับเรื่องดังกล่าว

มากนัก

เมื่อช่วงเหวินเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็ขมวดคิ้วอย่าง
ขุ่นเคือง

เขามองไปที่สถานะของดินแดน โดยเฉพาะขวัญกำลังใจของ
ประชาชน ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง มันลดลงไปจนถึง 10 จุด
แล้ว

แต่เขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก

ช่วงเวลาที่เขาสูญเสียหัวใจของประชาชนไป มันจะเป็นเรื่อง
ยากอย่างมากที่เขาจะเอาชนะใจพวกเขาอีกครั้ง

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านหลังของซ่งเหวินเดินเข้ามา

“ใช้ทหาร 1 กองร้อย จัดการกับพวกคนเลวซะ!”

“ท่านลอร์ด?”

ทหารองครักษ์ไม่เข้าใจ ในเวลานี้ ทหารแต่ละนายมีค่าอย่างมาก แต่ลอร์ดกลับต้องการให้พวกเขาปราบปรามกลุ่มคน

เลว?

“ไปจัดการเดี๋ยวนี้อ คำสั่งของข้าไร้ความหมายแล้วหรือ?”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์ตกตะลึง แต่เขาก็ไม่กล้าคิดมากนัก และรีบวิ่ง
ออกไปอย่างรวดเร็ว

กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด ทหารองครักษ์ได้จับกุมสมาชิก
ตระกูลหยวนไว้แล้ว

“ซ่งเหวิน เจ้าจับข้าทำไมกัน ปล่อยพวกเราเดี๋ยวนี้อ”

ผู้เฒ่าหยวนตำหนิออกมาทันที

“เหอะ สิ่งที่น่ารังเกียจที่ท่านทำ ท่านควรจะรู้ดี!” ซ่งเหวินไม่
สุภาพอีกต่อไป เขาตะโกนออกไปด้วยความโกรธ

เมื่อผู้เฒ่าหยวนได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็แดงขึ้นด้วย
ความอับอาย

“เหอะ ข้าทำอะไรกัน? ข้าไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย”

“ดี” ซ่งเหวินโกรธ แต่เขายังยิ้มอยู่ “ท่านไม่ได้ก่อวินาศกรรม
ที่ประตูเทเลพอร์ตซินะ? ท่านไม่ได้ส่งพ่อบ้านไปฆ่าผู้จัดการ
สถานี่ริเลย์ซินะ? ท่านกล้าทำ แต่ท่านไม่กล้าจะยอมรับมัน

หรือ?”

“เจ้ามีหลักฐานอะไร?” ผู้เฒ่าหยวนยังคงทำเป็นไร้เดียงสา

“ท่านต้องการหลักฐานหรือ?”

ทหารยามที่ทำหน้าที่ปกป้องสถานี่วี้เลย์ อธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้า

“อย่ามาไร้สาระ ข้าไม่ได้ให้ใครไปส่งจดหมาย”

คำกล่าวของเขาทำให้ซ่งเหวินชมวดคิ้ว ดูเหมือนว่า จิ้งจอกเฒ่าตัวนี้จะเตรียมตัวไว้แล้ว เขาหันไปมองทหารยามและ

กล่าวว่า “เจ้าจำได้หรือไม่ว่า เป็นพ่อบ้านคนไหน?”

“จำได้ครับ!”

“ลองดูซิว่าคนไหน?”

สมาชิกตระกูลหยวนรวมถึงตระกูลอื่นๆ ทั้งหมดถูกจับกุมมา
รวมตัวกันที่นี่

เมื่อทหารยามได้ยินเช่นนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นเพื่อมองหา แต่
เขาก็กลับไม่พบพ่อบ้านคนนั้น

ผู้เฒ่าหยวนหัวเราะออกมา “มีหรือไม่? ถ้าไม่มี ก็แสดงว่า

พวกเจ้าโง่เขลาดี”

‘เจ้าจึงจอกเฒ่า พ่อบ้านของเขาคงจะซ่อนตัวอยู่อย่างแน
นอน’

ตอนนี้ มันวุ่นวายมาก พวกเขาคงจะไม่สามารถหาเขาพบได้

ในขณะที่นี้ ผู้เฒ่าซึ่งก็เดินเข้ามาพร้อมกับซึ่งเทียนหลี่

“เหวินเอ้อ สิ่งนี้มันอะไรกัน?”

“ท่านปู่”

ช่งเหวินไม่กล้าชักช้า เขารีบเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้ปู่ของเขาฟัง
ทันที

เมื่อปู่ของช่งเหวินได้ยินรายละเอียด เขาก็ขมวดคิ้ว แม้ว่าเขา
จะไม่พอใจที่ลูกชายกำลังชิงอำนาจของเขาไป แต่นี่เป็นเรื่อง
ของตระกูล มันเกี่ยวกับความอยู่รอดของตระกูลช่ง

ถ้าตระกูลหยวนทำเช่นนั้นจริงๆ พวกเขาก็ชั่วร้ายอย่างมาก

การกระทำดังกล่าว ไม่ใช่อะไรที่เขาจะนั่งอยู่เฉยๆได้อีกต่อ
ไป

คิดถึงเรื่องนี้ ผู้เฒ่าช่งรีบหันไปถามช่งเทียนหลี่ทันทีว่า

“เทียนหลี่ สิ่งที่เหวินเอ่อกกล่าวมาเป็นความจริงหรือ? เจ้าอนุ

ญาติให้พ่อบ้านตระกูลหยวนเข้าไปในสถานี่รีเลย์หรือ?”

TWO Chapter 446 เสปียง

“ไม่ ไม่เคย” เมื่อซ่งเทียนหลี่ได้ยินข้อกล่าวหานี้ เขาก็รีบ
ปฏิเสธความเกี่ยวข้องทันที

ซ่งเทียนหลี่รู้อยู่แล้วว่ามีคนหลอกใช้เขา อย่างไรก็ตาม เขา
ไม่ต้องการจะยอมรับมัน เพราะหากเขายอมรับ เขาจะกลายเป็น
คนบาปในตระกูลทันที จากนั้น เขาก็จะไม่สามารถตั้ง
หลักใหม่ในตระกูลได้อีก

“ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นก็เพราะนายท่านรอง” ทหารยอมชี้ไปที่ซ่ง
เทียนหลี่

คำกล่าวของเขาทำให้ใบหน้าของซ่งเทียนหลี่มีดลง เขาถลึงตามองทหารยาม อย่างไรก็ตาม ทหารยามกลับไม่ได้สนใจ และยังคงชี้ไปที่เขา ประสพการณ์ที่น่าอัศจรรย์ในช่วงเช้า ทำให้ทหารยามไม่พอใจเป็นอย่างมาก

ผู้เฒ่าซ่งไม่ใช่คนโง่ เขาสามารถบอกได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เขาหันไปทางผู้เฒ่าหยวน แล้วกล่าวอย่างสงบว่า “ปล่อยผู้ก่อเหตุไปก่อน ส่วนที่เหลือจัดการให้หมดซะ”

การปิดล้อมด้านนอกเมืองได้เริ่มขึ้นแล้ว ศัตรูเกือบจะถมคูน้ำป้องกันเมืองได้แล้ว

ทหารที่อยู่บนกำแพงเมือง สูญเสียอย่างหนักจากการโจมตี

ของเคื่องยิงลูกหิน เมื่อศัตรูข้ามคูน้ำป้องกันเมืองมาได้
เมืองเทียนซวงก็คงจะถูกยึดอย่างง่ายดาย

สมาชิกตระกูลซ่งรีบรวบรวมทรัพย์สินของพวกเขา ภายใต้
การคุ้มครองของทหารองครักษ์ 200 นาย พวกเขาแอบเดิน
ผ่านอุโมงค์ลับออกมาจากเมืองเทียนซวง

ที่ตั้งของอุโมงค์นี้ เป็นความลับอย่างมาก แม้ว่าศัตรูจะบุก
เข้าเข้ามาได้แล้ว พวกเขาก็ไม่อาจจะหามันพบได้ในช่วง
ระยะเวลาสั้นๆ ตระกูลซ่งจึงมีเวลามากพอในการหลบหนีไป

ก่อนที่พวกเขาจะออกไป พวกเขาไม่ลืมที่จะเผาเสบียงทั้ง
หมดในเมืองจนหมดสิ้น

เดิมทีช่วงเหวินไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้น เพราะการเผาเสียยิ่ง ใน
ท้ายที่สุดแล้วมันก็จะทำให้ประชาชนของเขาเองสูญเสียมาก
ที่สุด

ผู้เผ่าช่งใจหินมาก เขาเป็นคนออกคำสั่งโดยตรง ในสายตา
ของเขา มันยังคงรับได้ ตราบเท่าที่มันทำให้ศัตรูของพวกเขา
ล่าช้าลง

สำหรับชีวิตของประชาชน ในเวลาปัจจุบัน เขาไม่ได้สนใจมัน
มากนัก

ในช่วงเที่ยง กองทัพพันธมิตรก็ประสบความสำเร็จในการยึด
เมืองเทียนชวงได้ที่สุด

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ถอนหายใจ ขณะที่พวกเขาเดินทัพ
เข้าไปในเมืองเทียนซวง

สิ่งที่ผิดคาดก็คือ ไม่มีประชาชนมาต้อนรับพวกเขา บนถนน
ที่กว้างใหญ่ของเมือง ไม่อาจพลเห็นผู้คนได้แม้แต่คนเดียว
พวกเขาเห็นเพียงคราบเลือดเท่านั้น

เหอฟูชีม้ายู่ด้านหน้ากองทัพ รอยยิ้มกว้างๆปรากฏบนใบ
หน้าของเขา

การสู้รบครั้งแรกจบลงด้วยชัยชนะ มันทำให้เขารู้สึกโล่งใจ
ขั้นต่อไปก็คือ การค้นหากองกำลังหลักของกองทัพซานไห่
และจัดการกับพวกเขา ตราบเท่าที่เขาทำสำเร็จ พันมิตร
แดนใต้ก็จะมีตำแหน่งที่มั่นคงในฐานะผู้ปกครองหลิงหนาน

และไม่มีใครสามารถจะสั่นคลอนตำแหน่งของพวกเขาได้

เหอฝูจินตนาการถึงอนาคตของพันธมิตรแดนใต้ไว้แล้ว

ในอนาคต พันมิตรจะไม่ความร่วมมือกันมากขึ้น และจะดีที่สุดถ้าพวกเขาสามารถเชื่อมโยงเศรษฐกิจและการทหารของพวกเขาทั้งหมดได้

ด้วยการกระทำเช่นนี้ พวกเขาจะสามารถปกครองหลังหนานได้อย่างแท้จริง

หยวนผิงเดินตามหลังไปอย่างใกล้ชิด เขาแสดงออกอย่างมีความสุข แต่ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ยังคงมีความวิตกกังวลอยู่

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขามีส่วนมากที่สุดในการยึดเมืองเทียน
ชวงครั้งนี้ เพื่อให้ได้ชัยชนะ เขาได้ใช้จ่ายไปมากมาย เขายัง
ใช้ปู้ของเขาเองเป็นเหยื่อในการเคลื่อนไหวครั้งนี้

ในเกมส์ แม้ว่าปู้ของเขาจะถูกสังหาร แต่พวกเขาก็สามารถ
ฟื้นกลับมาได้ สำหรับผู้เช่นเขา ความตายไม่ได้มีความหมาย
อะไรมากนัก สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่เขาสูญเสียใบหน้า
อย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนชรา แม้ว่าจะอยู่ในเกมส์ แต่ก็ไม่มี
ใครต้องการจะถูกฆ่าตาย มีคนไม่มากนักอย่างปู้ของหยวน
ผิง ที่รักใบหน้าของตัวเองอย่างมาก

หลังจากที่พวกเขาบุกเข้ามาได้แล้ว หยวนผิงก็ส่งคนไปหาปู่
ของเขาทันที

ข่าวที่เขาได้รับทำให้เขาสั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง

จากรายงาน ผู้ติดตามที่เป็น NPC ทั้งหมดถูกฆ่า ร่างของ
พวกเขาถูกแขวนอยู่ที่จัตุรัส ตรงข้ามกับคฤหาสน์ของลอร์ด

มีเพียงพ่อบ้านที่เป็นผู้ก่อเหตุเท่านั้น ที่หลบหนีได้สำเร็จ

‘อย่าบอกนะว่าพวกเขาฆ่าเขาจริงๆ?’

มันเป็นการกระทำที่โหดร้ายอย่างมาก เพราะตระกูลของ

พวกเขามีความสัมพันธ์กันมาหลายสิบปีแล้ว

หยวนผิงกังวลมากขึ้น ขณะที่ใบหน้าของเหอฟู่ก็เริ่มเปลี่ยน
ไป

หลังจากที่พวกเขาเข้ามาในเมืองพวกเขาก็ยึดสถานที่สำคัญ
ต่างๆอย่าง คฤหาสน์ของลอร์ดและยู่ฉาง ชาวที่พวกเขาได้
รับทำให้สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ตกใจ

ไม่มีใครอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ดเลย รวากับว่าตระกูลซ่ง
หายไป在空中 ไม่มีแม้แต่เงินชักเหวียนทองแดงเดียวใน
คลัง โกดังก็ยังมีเพียงแค่เศษเหล็กที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น ส่วน
ยู่ฉางก็ถูกเผาไปแล้ว ไม่มีเสปียงหลงเหลืออยู่เลย

เมืองเทียนชวงไม่มีอะไรเหลืออีกนอกจากผู้คน

“บ้าเอ้ย!” เหอฝู่เกรี้ยวกราด “พวกเขาจะต้องอยู่ใกล้ๆนี้แน่
ตามหาพวกเขาเร็วเข้า!”

“ขอรับ!”

ทหารม้า 2,000 นาย รีบออกจากเมืองและหายตัวไปในเขต
ทงกัันดาร์

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้มองไปที่กันและกัน พวกเขารู้ว่า
การค้นหาในเขตทงกัันดาร์นั้น เป็นเรื่องยากยิ่งกว่าการปีนขึ้นไปบน
สวรรค์ ตอนนี้ พวกเขาทำได้เพียงพยายามอย่างดีที่สุด
และหวังว่าจะมีปาฏิหาริย์

เหตุการณ์นี้ได้ปลี่ยนความสุขของชัยชนะทั้งหมดไป

กองทัพพันธมิตรจะใช้เมืองเทียนชวงเป็นฐานบัญชาการ ในการปฏิบัติการกวาดล้างกองทัพซันไห่ที่อยู่ทางใต้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาประสบปัญหาการขาดแคลนเสบียง อย่างช่วย ไม่ได้ เหนือสั่งให้พวกเขารวบรวมเสบียง และขอให้ลอร์ดใน เจ้าฉิงส่งเสบียงให้กับพวกเขา

ทหาร 200,000 นาย รวมทั้งม้าศึก จะต้องใช้เสบียงอย่างน้อย 400,000-500,000 หน่วยในแต่ละวัน หากปราศจากเสบียงนับล้านๆหน่วย กองทัพก็จะไม่สามารถทำอะไรได้

ประตูเทเลพอร์ตไม่สามารถใช้ขนส่งเสบียงได้ ในช่วงเวลา

สงคราม แม้แต่ส่วนการซื้อขายในตลาดก็ถูกปิด วิธีเดียวก็คือ
การขนส่งเสบียงด้วยตัวเอง

ในการขนส่งเสบียงนับล้านๆหน่วย เพียงแค่คนงานในการขน
ส่งก็ต้องมีนับแสนคนแล้ว พวกเขาโยนหน้าทีนี้ให้กับชาว
เมืองเทียนชวง

ชาวเมืองไม่แต่จะถูกยึดบ้านเท่านั้น พวกเขายังต้องช่วยกอง
ทัพศัตรู ขนส่งเสบียงอีกด้วย พวกเขาช่างโชคร้ายอย่างมาก

เหอฝูยังคงไม่เท่าไร ในฐานะทายาทตระกูลชั้นสูง เขามีการ
ศึกษาที่ดี แต่ลอร์ดคนอื่นๆแย่มาก พวกเขาทำทุกสิ่งทีพวกเขา
ต้องการในเมืองเทียนชวง

เมืองเทียนซวงจึงกรี๊ดร้องออกมา ภายใต้การกระทำของกอง
ทัพพันธมิตร

เนื่องจากขาดแคลนเสบียง กองทัพพันธมิตรจึงไม่มีทางเลือก
อื่นนอกจากเตรียมความพร้อมที่เมืองเทียนซวงไปก่อน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้กองทัพซ่านไห้ได้รับเวลา
อันมีค่า

อาจกล่าวได้ว่า ชิงแก่นั้นร้อนแรงกว่าชิงอ่อน เมื่อเทียบกับปู่
ของเขาแล้ว ช่งเหวินยังขาดประสบการณ์อีกมาก ความ
เมตตาเป็นสิ่งที่ดี แต่มันก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ด้วย

ในช่วงที่สำคัญ พวกเขาจำเป็นต้องทำสิ่งที่เลวร้าย

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 9

ณ เจ้าฉิง, เมืองซางฉิง

นกเฟิงขององค์กรกษัตริย์พิชิตมิฟได้บินมาถึงกองบัญชาการ
อย่างราบรื่น พร้อมกับข่าวกรอง

ในฐานะหลัก กองกำลังกลางที่นำโดยไปฉี ซึ่งประกอบด้วย
กองพลทหารที่ 4 แห่งกองทัพมังกรที่นำโดยมู่กู่ยหิง และ

กองพลป้องกันเมืองเทียนชวงที่นำโดยซ่งหวู่

ปีศาจเป็นกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกรที่นำโดยลั่วชี
สิน

ปีศาจเป็นกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพเสือดาวที่นำโดย
หานสิน จากห่านอยู่ที่แนวหลัง คอยจัดการกับเซलयและคัด
เลือกพวกชั้นสูงมาจัดตั้งกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพเสี
อดาว

หลังจากที่อ่านข่าวกรองแล้ว ไปฉีก็ขมวดคิ้วแน่น

ไปฉีได้คาดการณ์ไว้แล้วว่า ศัตรูจะต้องรวมตัวกันเป็น
พันธมิตร และพบบามจะตอบโต้พวกเขา อย่างไรก็ตาม เขา

ไม่ได้คาดหวังว่า พันธมิตรแดนใต้จะเคลื่อนไหวเช่นนี้ และ
พวกเขายังส่งกำลังพลเข้าร่วมสงครามถึง 200,000 นาย

ด้วยเหตุนี้ การสู้รบที่เจียบสงบของสงครามเจ้าฉิง จึงกลายเป็นสงครามเต็มรูปแบบเหมือนกับสงครามเลี้ยวใจ

สถานการณ์เช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่ลอร์ดต้องการ

ในช่วงเวลานี้ ดินแดนซานไห่กำลังมุ่งเน้นไปที่การอภิปราย
ของนักปรัชญา เพื่อเพิ่มอิทธิพลทางวัฒนธรรมของพวกเขา
มณฑลฉีฉ่องโจวและมณฑลเลี้ยวใจยังคงเติบโต พวกเขา
คงไม่พร้อมสำหรับสงครามขนาดใหญ่เช่นนี้

ตอนนี้ เรื่องต่างๆ ได้พัฒนาไปสู่ขั้นตอนนี้ดังกล่าไปแล้ว พวกเขา

จะต้องสู้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องการก็ตาม

ใช้กลยุทธ์การหลบหนีหรือ?

ในพจนานุกรมของกองทัพซานไห่ไม่มีคำว่าหลบหนี

ในทันที ไปสั่งให้ปีกซ้ายและขวา ลดระยะห่างระหว่างพวก
เขา เพื่อลดแนวป้องกันลง พวกเขาจะใช้ดินแดนที่ถูกยึด
ครองเป็นฐาน และอยู่ใกล้กับกองกำลังกลาง

กองกำลังทั้งสามของกองทัพ จะต้องพร้อมช่วยเหลือซึ่งกัน
และกัน

ในเวลาเดียวกัน ไป๋ฉีก็ส่งจดหมายไปยังกรมกิจการทหาร
เพื่อขอให้พวกเขาส่งกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเฉย
โจวมาช่วยทางนี้ และจะดีที่สุดถ้ามีอีกซัก 2 กองพลทหารถูก
ส่งเข้ามาช่วยด้วย

ทัศนคติของไป๋ฉีนั้นตรงไปตรงมา

หลังจากที่ตู๋หฺรู่ฮฺยู่ได้รับจดหมายจากไป๋ฉีแล้ว เขาก็สั่งให้กอง
พลทหารรักษาการณ์มณฑลเฉยโจว เคลื่อนพลไปยังเจ้าฉิง
ตันที เพื่อรวมตัวเข้ากับกองกำลังกลาง

ก่อนหน้านี้ เมื่อครั้งที่โอหยางโซวก่อตั้งรัฐบาลขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียงขึ้น เขาได้มอบอำนาจให้กับกรม
กิจการทหาร ในการเคลื่อนย้ายกองกำลังป้องกันเมือง

สำหรับกองกำลังสงคราม พวกเขาสามารถเคลื่อนย้ายกอง
กำลังระดับกรมทหารได้ โดยที่ไม่ต้องขออนุญาตจากเขา

สำหรับระดับกองพลทหาร ในฐานะเจ้ากรม ตู๋หฺงฮู่ไม่
สามารถตัดสินใจได้

ในคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงปัจจุบัน
โอหยางโซวกำลังพูดคุยอยู่กับจางยี่ จากคำกล่าวของเว่ยแห
รณ ตัวแทนปรัชญาการทูตผู้นี้ มีเจตนาจะย้ายมายังดินแดน
ชานไห่

ดังนั้น หลังจากการรักษาพิษในร่างแล้ว โอหยางโซวก็ใช้เวลา
ไปกับจางยี่

ในห้องอ่านหนังสือ ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

เห็นได้ชัดว่า ในการพบกันครั้งนี้ โอหยางโซวได้ทิ้งความ
ประทับใจอย่างสุดซึ้งไว้ให้กับจางยี่

โอหยางโซวสามารถกล่าวออกมาได้อย่างมั่นใจแล้วว่า จางยี่
จะย้ายมาอยู่ดินแดนซานไห่ จากนั้น เควสการอภิปรายของ
นักปรัชญาก็จะเสร็จสมบูรณ์

ในขณะนั้นเอง ทหารองครักษ์ก็ได้เข้ามารายงาน

“เรียนท่านลอร์ด เจ้ากรมกิจการทหารมาขอพบท่านขอรับ
เขากล่าวว่ามันเป็นเหตุฉุกเฉิน”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว

เมื่อจากยี่เหินสถานการณื เขาก็ลุกขึ้นยืนและบอกลาโอ
หยางโซว แม้ว่าเขาจะยังไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจน แต่มันก็
ใกล้มากแล้ว เนื่องเขายังเป็นคนนอก เขาจึงไม่ควรจะแทรก
แซงกิจการทหารของดินแดน

โอหยางโซวส่งเขาออกไป แล้วเรียกตู๋หฺวู่ฮู่เข้ามา

ในหัวใจของเขา มันเต็มไปด้วยความวิตกกังวล ทุกคนต้องรู้
ว่า ตู๋หฺวู่ฮู่เป็นคนจิตใจเย็นและสงบมาก ถ้าไม่ใช่เหตุฉุกเฉินที่
สำคัญจริงๆ เขาจะไม่รบกวนลอร์ดของเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้ ที่โอหยางโซวกำลังพบกับแขก
ผู้ทรงเกียรติผู้นี้

“ขออภัยท่านลอร์ด ข้าไม่ได้ต้องการจะขัดจังหวะจริงๆ”

โอหยางโซวโบกมือให้เขา “ไม่ต้องขอโทษ บากข้ามาว่าเกิด
อะไรขึ้น?”

ตู๋หฺวู่ฮุยหยิบจดหมายของไป๋ฉีออกมา แล้วส่งมันให้กับโอ
หยางโซวด้วยความเคารพ

เมื่อโอหยางโซวเปิดอ่าน เขาก็เงยไปชักปาก ก่อนจะพิมพ์
ออกมาว่า “ฝนตกลงมาแล้วสินะ!”

TWO Chapter 447 การสูญเสียใบหน้า

“เจ้ากรรมตุ๋ ท่านคิดเช่นไร?”

โอหยางโซววางจดหมายลง และมองไปที่ตุ๋หฺรฮฺฮฺอยู่อย่างไร
ความรู้สึก

ในความเป็นจริง การสูญเสียเมืองเทียนชวงทำให้โอหยาง
โซวตกใจและทำให้เขาโกรธมาก การสูญเสียนี้ใหญ่เกินไป
ขอบเขตของความสูญเสียนี้ แม้แต่ไป๋ฉีและตุ๋หฺรฮฺฮฺก็ไม่อาจ
เข้าใจได้

คูฝิวเฟิน ลอร์ดแห่งเมืองเทียนชวงเป็นพี่ชายของซ่งเจี๋ย การ
สูญเสียเมืองเทียนชวงจึงทำให้เขาสูญเสียในหน้าอย่างมาก

โอหยางโซวจินตนาการได้ว่า จะมีบางคนหัวเราะเยาะดิน
แดนซานไห่หลังจากที่สงครามครั้งนี้จบลง

ไม่กี่วันก่อน โอหยางโซวได้พูดคุยกับพ่อตาของเขา เกี่ยวกับ
เรื่องหลังสงคราม ใครจะรู้ว่าอีกไม่กี่วันต่อมา เขาจะถูกตบ
หน้าอย่างรุนแรง ความอับอายนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนภายนอกจะ
จินตนาการได้

ความหยิ่งผยองจะนำไปสู่ความพ่ายแพ้

ในท้ายที่สุด ความสูญเสียที่เกิดขึ้นนี้ เกิดจากที่โอหยางโซว
ประเมินพันธมิตรแดนไต้ต่ำไป

อสรพิษหมีฟ้าได้มารายงานก่อนแล้วว่า พันธมิตรแดนใต้ได้ทำการเคลื่อนไหวแปลกๆ แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้สนใจมากนัก ในความคิดของเขา พันธมิตรระดับภูมิภาคที่กระจัดกระจาย ไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก

แต่ในความเป็นจริง อำนาจของพันธมิตรแดนใต้ แข็งแกร่งเกินกว่าที่โอหยางโซวจินตนาการไว้มาก เห็นได้ชัดว่าผู้นำพันธมิตรแดนใต้ ไม่สามารถจะดูถูกได้

ไปฉีและคนอื่นๆเป็น NPC พวกเขาจึงไม่สามารถเข้าใจแรงจูงใจทั้งหมดของผู้เล่นได้ อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวแตกต่างออกไป แม้ว่าเขาจะเป็นลอร์ดอันดับหนึ่งของประเทศจีน เขาก็ไม่ควรจะทำตัวหยิ่งผยองเกินไป

ชัยชนะติดต่อกัน ทำให้เขาเริ่มประมาทและคิ่ดน้อยลง

ก่อนหน้านี้โอหยางโซวคิดเพียงว่า การขึ้นเจ้าจึงมันเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า พันธมิตรแดนใต้จะกล้าหาญและมองการณ์ไกลเช่นนี้

เขาประมาทเกินไป!

ในความเป็นจริง เมืองเทียนชวงมีความสำคัญอย่างมากต่อแผนการของเขา ไม่ใช่เพราะลักษณะพิเศษใดๆ แต่เป็นเพราะเขาควบคุมลอร์ดของดินแดนได้

จากแผนการของเขา เมืองเทียนชวงจะมีบทบาทเช่นเดียวกับเมืองมู่หลาน เขาวางแผนจะผ่่านมันเข้ากับระบบของดิน

แดนซ่านไห่ ด้วยวิธีนั้น ดินแดนซ่านไห่จะได้รับจุดเทเลพอร์ต
ในหลิงหนาน

เมื่อเปรียบเทียบกับโลกจริง แผนที่หลักของเกมส์มีขนาด
ใหญ่กว่าถึง 10 เท่า

ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ถ้าต้องการจะปกครองดินแดนได้
อย่างมีประสิทธิภาพ พวกเขาจะต้องใช้ประโยชน์จากประตู
เทเลพอร์ต

ไม่อย่างนั้น เพียงแค่การเดินทางรอบๆหลิงหนาน พวกเขาก็
ต้องใช้เวลา 1-2 เดือนแล้ว

เมืองเทียนชวงจะถูกใช้เป็นศูนย์กลางของหลิงหนานใน

อนาคต แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ล้มเหลวในการปกป้องมัน การ
สูญเสียนี้ไม่ใช่สิ่งที่สามารถจะวัดค่าด้วยเงินได้

แม้ว่าไอหยางโซวจะโกรธและโทษตัวเอง แต่ดูผิวเผินแล้ว
เขายังคงสงบอยู่

ตู๋หฺวู่ฮุ่ยไม่สามารถมองสัญญาณใดๆจากคำกล่าวและการ
แสดงออกของลอร์ดได้ เขาจำเป็นต้องเข้าใจและคิดเช่น
เดียวกับลอร์ด อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ เขาไม่รู้เลยว่าไอ
หยางโซวคิดอะไรอยู่

ไม่ว่าลอร์ดของเขาเลือกที่จะต่อสู้หรือล่าถอย เขาไม่เห็น
สัญญาณการตัดสินใจใดๆ

“ข้ารู้สึกว่า พวกเราควรจะรวบรวมกองกำลังของพวกเขา”

สุดท้ายแล้ว ตู๋หู่ฮู่ก็เลือกที่จะอธิบายความคิดของตัวเอง
หลังจากที่ได้รับจดหมายแล้ว เขาก็ไปปรึกษากับเจ้ากั๋ว พวก
เขาได้รวบรวมข่าวกรองทั้งหมดจากฝ่ายข่าวกรองมา ก่อน
จะเริ่มจำลองการสู้รบขึ้นมา

โอหยางโซวยังคงไม่กล่าวอะไร

“สำหรับสงครามนี้ พวกเราสามารถเคลื่อนย้ายกองพลทหาร
ที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพยัคฆ์เข้าร่วมได้ ในขั้นสุดท้าย พวก
เราจะมี 7 กองพลทหาร สำหรับการสู้รบครั้งใหญ่ที่จะเกิดขึ้น
ในขณะเดียวกัน พวกเราจะส่งกองเรือทั้งสอง ออกไปลอบ
โจมตีเมืองพระพุทธรูปหยกจากทางทะเล ที่นั่นเป็นดั่งสมอง

ของพันธมิตรแดนใต้ ในขณะที่มันถูกยึด พันมิตรแดนใต้จะ
ตกอยู่ภายใต้ความสับสนวุ่นวายทันที จากนั้น การสู้รบครั้ง
สุดท้ายก็จะเริ่มขึ้น”

ตุ่हरुฮู่ยรับผิดชอบด้านการวางแผนการเชิงยุทธศาสตร์ ใน
ขณะที่คำสั่งเฉพาะในสนามรบจะถูกทิ้งให้ผู้บัญชาการ

โอหยางโซวพยักหน้า ตุ่हरुฮู่ยอธิบายได้ตรงกับเจตนาของ
เขา

เขาจะต้องคว้าใบหน้าที่สูญเสียบไปกลับคืนมา

ซึ่งวิธีเดียวกันก็คือ การแสดงพลังของเขาในสงครามครั้งนี้

ถ้าดินแดนซานไห่เหลือกที่จะล่าถอย มันจะเป็นการลดขวัญ
กำลังใจของพวกเขาเอง และอาจจะทำให้ศัตรูเล็งเห็นถึงจุด
อ่อนของพวกเขาด้วย

ช่วงเวลาที่พวกเขาเปิดเผยระดับความอ่อนแอให้กับศัตรู
พวกเขาจะเผชิญหน้ากับปัญหาที่มากยิ่งขึ้นในอนาคต และ
ไม่เพียงแค่ว่าจากพันธมิตรแดนใต้เท่านั้น

ฝูงหมาป่าอย่างพันธมิตรหยานหวง คงจะไม่ยอมพลาด
โอกาสดังกล่าวอย่างแน่นอน เมื่ออยู่ในสถานการณ์นั้น ดิน
แดนซานไห่ก็จะเผชิญหน้ากับศัตรูจากทั้งสองด้าน

พวกเขาจำเป็นต้องต่อสู้ และพวกเขาจะเป็นจะต้องเคลื่อนไหว

ไหวอย่างรวดเร็วอีกด้วย

“ในการลอบโจมตีเมืองพระพุทธรูปหยก นอกเหนือจากกองเรือทั้งสองแล้ว ให้ส่งองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ไปด้วย พวกเราจำเป็นต้องยึดที่นั่นให้ได้ ก่อนที่มันจะมีการแจ้งเตือน นอกจากนี้ เรายังรวบรวมกองพลทหารองครักษ์ พวกเราจะส่งพวกเขาไปช่วยสนามรบหลักด้วย”

โอหยางโซวไม่เพียงแคเห็นด้วยกับแผนการของตุ๋นฮู่ฮู่เท่านั้น เขายังเพิ่มเติมพันอีกด้วย ในสงครามครั้งนี้ อาจจะทำให้ได้ว่า ดินแดนซานไห่ทู่ที่สุดกำลังของพวกเขา เพราะโอหยางโซวได้โยนไฟในมือทั้งหมดของเขาออกไป

ด้วยเหตุนี้ เมืองซานไห่จึงเหลือเพียงกองพลทหารป้องกัน

เมืองเท่านั้นที่คอยปกป้อง

โชคดีที่พวกเขาถูกล้างทั้งมณฑลเสียใจแล้ว ศัตรูจึง
ไม่สามารถใช้การโทรศัพท์ เพื่อลอบเข้าแอ้งเสียใจได้
โดยตรง

ถ้าไม่อย่างนั้น เพียงแค่ไม่กี่กองพลทหาร ก็มากพอจะยึด
เมืองซานไห่ได้แล้ว

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ตู๋หฺวู่อยู่รู้สึกได้ถึงความสำคัญของสงครามครั้งนี้ เขาจึงพยัก
หน้าและกล่าวตอบรับอย่างเคร่งขรึม

“ในด้านขององค์กรสังคมนักดีลลิตี พวกเราจำเป็นต้อง
ต้องส่งที่ปรึกษาทางทหารติดตามไปด้วย ท่านเจ้ากรมตุ้มมี
ใครที่น่าสนใจหรือไม่?”

หวังเฟิงเป็นนายทหารที่แข็งแกร่ง แต่ในด้านการวางกลยุทธ์
เขาบกพร่องอย่างมาก การให้เขาเป็นผู้นำกองทัพ ทำให้โอ
หยางโชวู้สึกไม่สบายใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การลอบโจมตีที่สถานการณ์ใดๆสามารถ
เกิดขึ้นไป พวกเขาต้องการผู้บัญชาการที่สามารถปรับตัวได้
ดี

เดิม โอหยางโชวู้ต้องการจะนำพวกเขาไปด้วยตัวเอง ซึ่งมันก็

เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม การอภิปรายของนัก
ปรัชญากำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ดังนั้น ในช่วงนี้ จึงมีผู้คนมาก
มายเดินทางเข้ามาในเมือง

มันจึงไม่เหมาะที่เขาคจะออกไปในสถานการณ์เช่นนี้

นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว ตัวตู่หู่ฮู่เองก็เป็นตัวเลือกที่
เหมาะสม

อย่างไรก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ในฐานะเจ้ากรมกิจการ
ทหาร เขาไม่สามารถออกไปไหนในช่วงสงครามได้ เขาจำ
เป็นต้องจัดเตรียมและจัดการโลจิสติกส์ต่างๆ, การเคลื่อน
ย้ายกำลังพล, แผนการเชิงยุทธศาสตร์ และกิจการที่เกี่ยวข้อง
ทั้งหมด

“เจ้ากั้วสามารถจัดการมันได้”

การเลือกขอต่อสู้หรือสู้ยทำให้โอหยางโชวประหลาดใจ

“เจ้ากั้ว?”

“ถูกต้อง!”

โอหยางโชวมองไปที่ต่อสู้และคิดอย่างลึกซึ้ง

ต่อสู้เป็นคนสงบและมั่นคง เขาสามารถตัดสินใจบุคคลได้
อย่างชัดเจน ถ้าเขาบอกว่าเจ้ากั้วทำได้ มันก็มีโอกาส 80%

ที่เขาจะทำได้จริงๆ

ดูเหมือนว่า เจ้ากั้วจะเปลี่ยนไปอย่างมากขณะที่เขาอยู่ใน
กรมกิจการทหาร ด้วยบุคลิกเดิมของเขา มันคงเป็นเรื่องยาก
ที่เขาจะรับหน้าที่ดังกล่าวได้

ความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียวก็คือ เขาได้เปลี่ยนไปอย่าง
สมบูรณ์แล้ว

สำหรับเรื่องความรู้สึกของโอหยางโซวที่มีต่อเจ้ากั้ว เขาเปล่ง
ประกายเพียงครั้งเดียว จากแผนการเชิงยุทธศาสตร์สำหรับ
สงครามเมืองซีไห่ยว ที่เขาแนะนำให้ใช้เจ้าฉิงเป็นฐานในการ
โจมตีพวกเขา

ในช่วงเวลาอื่นๆ โอหยางโซวไม่ได้มีเวลาในการพบกับเขา

ตุ๋นฮูฮุยต่างออกไป ทั้งสองทำงานอยู่ด้วยกันในกรมกิจการ
ทหาร ดังนั้น พวกเขาจึงได้พบกันทุกวัน

“ตกลง เอาตามนั้น”

โอหยางโซวตัดสินใจทันทีโดยไม่ลังเลใดๆอีก

เมื่อตุ๋นฮูฮุยเห็นความเด็ดขาดของโอหยางโซว เขาก็พยักหน้า
อย่างเคร่งขรึม การตัดสินใจที่รวดเร็วของโอหยางโซว
อาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะความไว้วางใจในตัวเจ้าแก้ว และมัน
ก็เป็นไปได้ที่มันจะเป็นเพราะเขาไว้วางใจในตัวของตุ๋นฮูฮุย
ด้วย

การทดสอบประสิทธิภาพของเจ้ากั้วในครั้งนี้ ก็จะเป็นการ
ทดสอบความสามารถในการตัดสินใจของคนของตุ๋นอยู่ด้วยเช่น
กัน

หากทุกอย่างลื้มเหลว ตุ๋นอยู่ก็คงจะทำได้เพียงลาออกและ
ใช้ชีวิตอย่างสันโดษเท่านั้น

หลังจากพูดคุยกันเสร็จแล้ว ตุ๋นอยู่ก็กลับออกไป และเริ่ม
จัดการสิ่งต่างๆทันที

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ 3 กองพลทหาร, 2 กองเรือ และองครักษ์
สงครามศักดิ์สิทธิ์ เรื่องที่น่ายินดีเพียงอย่างเดียวก็คือ การ
เก็บเกี่ยวครั้งแรกของปีนี้ในมณฑลเฉียวโจวเสร็จสิ้นแล้ว พวก

เขาจึงมีเสบียงมากเพียงพอ

ไม่อย่างนั้น ถ้าพวกเขาจะต้องขนส่งเสบียงไปจากมณฑลเห
ลี่ยนโจว ในสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาคงทำได้เพียงยอมแพ้
เพราะหมดโอกาสที่จะต่อสู้

หลังจากที่ตู๋หู่ฮู่ยกกลับออกไป โอหยางโชวก็นั่งอยู่เพียงลำพัง
ในห้องอ่านหนังสือของเขา หลับตาลง ขณะที่เขากำลังคิด
อย่างลึกซึ้ง

ผ่าน 1 ความล้มเหลว ก็จะได้รับอีก 1 ความรู้ที่สำคัญ

การสูญเสียเมืองเทียนชวงไป เป็นสิ่งที่โอหยางโชวควรจะถูก
ตำหนิ

ยุทธศาสตร์ก่อนหน้านี้ของเขาทะเยอทะยานมากเกินไป
เมืองซีไห่ยวและประเทศไท่ผิงจะเดินตามที่พวกเขาต้องการ?

อาจจะไม่

คิดถึงเมืองซีไห่ยว ทั้งเมืองกำลังถูกก่อสร้างขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง
เนื่อง สถานการณ์ในนั้น ไม่ใช่อะไรที่สายลับของฝ่าย
ข้าวกรองหรือองค์กรรักษ์อสรพิษหมีพิจะสามารถค้นหาได้

นกสีดำของเมืองซีไห่ยวน่ากลัวมากเกินไป

เมืองทั้งเมืองจึงยังลึกลับเป็นอย่างมาก

หลังจากผ่านไป 1 ปี เขารู้ว่า ภายในเมืองคงมีสิ่งที่น่ากลัว
ถูกเตรียมพร้อมไว้รอเขาแล้ว

เมืองซีไห่ยวไม่ได้มีเพียงชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาเท่านั้น ในพื้นที่
อื่นๆของหุบโจว ซีไห่ยวได้ยอมรับชนเผ่าอื่นๆ รวมถึง
ประชาชนทั่วไปเข้ามาด้วย

อย่างไรก็ตาม เหล่าคนชั้นสูงที่ปกครองดินแดนเหล่านั้น
ล้วนเป็นชาวคนเถื่อนภูเขาทั้งหมด

และถ้าจะกล่าวว่าเมืองซีไห่ยวเป็นเพียงโรคภัยเล็กๆ ประเทศ
ไท่ผิงก็คงจะเป็นดังโรคมะเร็ง โอหยางโซวไม่มีความมั่นใจว่า
จะสามารถกำจัดพวกเขาได้ด้วยตัวคนเดียวอีกต่อไป

ด้วยความแข็งแกร่งของพวกเขาในปัจจุบัน มันแทบจะเป็น
ไปไม่ได้เลย

เมื่อถึงตอนนั้น เขาคงจำเป็นต้องพึ่งพาพันธมิตรของเขา

เมื่อคิดถึงจุดนี้ โอหยางโซวก็ถอนหายใจออกมา

ปัญหาและขวากหนามที่ปิดกั้นเส้นทางเหล่านี้ จะผลักดันให้
เขากลายเป็นเจ้าโลก โดยใช้ประโยชน์จากมัน เขาจะสร้าง
รากฐานที่มั่นคงขึ้นมาได้

ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอีกหลายแห่งทั่วประเทศจีน

นอกเหนือจากศัตรูหลักอย่างพันธมิตรหยานหวงแล้ว
พันธมิตรระดับภูมิภาคอื่นๆก็ไม่สามารถจะประมาทได้

เมื่อถึงจุดนี้ โอหยางโชวได้เฟื่องดังไปที่พันธมิตรไช่หยุน

ดูเหมือนว่า เขาคงต้องเพิ่มการแทรกซึมเข้าไปในพันธมิตร
ไช่หยุนให้มากขึ้น

แม้ว่าองค์กรกษัตริย์พิชิตพิภพจะได้จัดตั้งเครือข่ายกรองขึ้นมา
แล้ว แต่พวกเขาก็เพียงจะสร้างมันขึ้นมาได้ไม่นานเท่านั้น
พวกเขาก็ยังไม่สามารถค้นหาความลับระดับสูงได้ สำหรับ
ข้อมูลแกนหลัก ยิ่งไม่จำเป็นต้องคิดถึง

การปรากฏตัวอย่างฉับพลันของพันธมิตรแดนใต้ และการส่ง
กองกำลังของพวกเขา ไม่ได้หลบเลี่ยงองค์กรรักษาสหพันธรัฐ
ได้หรอกหรือ?

ในอนาคต โอหยางโซวจะไม่ยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีก เขา
จึงไม่สามารถระงับการจ่ายเงินให้กับองค์กรรักษาสหพันธรัฐ
ได้ และยังต้องเพิ่มเข้าไปอีกด้วย แม้ว่าเขาจะมีเงินจำกัด เขา
ก็ยังคงต้องสนับสนุนการขยายตัวของพวกเขา

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวได้เรียกอัครราชทูตเข้ามาพบ

นอกเหนือจากเรื่ององค์กรรักษาสหพันธรัฐแล้ว สิ่งที่สำคัญที่
สุดก็คือ เขาต้องแจ้งให้พวกเขาทำงานร่วมกับองค์กร
สงครามศักดิ์สิทธิ์ ในการลอบโจมตีเมืองพระพุทธรูปหยก

มีคนเคยกล่าวว่า ‘การลอบโจมตีโดยปราศจากข่าวกรองนั้น
เป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก’

อสรพิษทมิฬพยักหน้า ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมอย่างมาก ใน
เวลานั้น พวกเขาไม่ได้ตรวจพบการเคลื่อนไหวของพันธมิตร
เด่นได้ แม้ว่าลอร์ดจะไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับมัน แต่เขาก็
ยังคงรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก

มันถึงเวลาแล้ว ที่พวกเขาจะแสดงทักษะออกมาอย่างเต็มที่

TWO Chapter 448 ใช้แผนการเดียวกันกลับคืน

“ท่านลอร์ด ข้ามีแผน”

อสรพิษทมิฬไม่ยินดีจะยอมรับความล้มเหลวในครั้งก่อน เขา
จึงคิดแผนการดีๆออกมา

“เชิญกล่าว”

“ทางเหนือของเจ้าฉิง มีดินแดนแห่งหนึ่งชื่อว่า เมืองหวู่หลง
องครักษ์อสรพิษทมิฬของพวกเรา ได้แทรกซึมเข้าไปแล้ว ข้า
แนะนำให้พวกเราเป็นพันธมิตรกับพวกเขาชั่วคราว แล้วส่ง
กองกำลังของพวกเราไปที่ด้านหลังของกองทัพพันธมิตรโดย
ตรง”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็มองไปที่อสรพิษทมิฬ
อย่างสงสัย และถามว่า “ท่านมั่นใจหรือไม่?”

การมีพันธมิตรเป็นสิ่งที่ดี แต่เขาก็กลัวว่า พันธมิตรนี้จะล้ม
แล้วและกลายเป็นการจู่โจมศัตรู พร้อมกับการสูญเสีย
เมืองเทียนซวง พันธมิตรเทียนซวงก็ได้ล่มสลายลง

ในพื้นที่เจ้าฉิงตอคนนี้ ดินแดนซานไห่อยู่ตามลำพังโดย
ปราศจากพันธมิตร

“ข้ายินดีจะรับคำสั่งทางทหาร” อสรพิษทมิฬกล่าวอย่างเคร่ง
ขรึม

“ดี เช่นนั้น ข้าจะใช้ท่าน 2 วัน”

ด้วยโอกาสดังกล่าว โหหยางโชวยินดีที่จะเสี่ยง แม้ว่าอสรพิษ

ทมิฬจะดูโหดเหี้ยม แต่เขาก็ทำงานของเขาได้ถูกต้องแม่นยำ
เสมอ เนื่องจากเขากล้าที่จะกล่าวออกมาอย่างมั่นใจ มันจะ
ต้องไม่มีปัญหาเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 10

กองทัพซานไห่เริ่มเคลื่อนไหว

จากเมืองซานไห่ องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ รีบไปที่ท่าเรือ
เป่ย์ไห่ ภายใต้การนำของหวังเฟิงและเจ้ากั๋ว พวกเขาพร้อมตัว
กันและขึ้นเรือออกไป พร้อมกับกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือ

อ่าวเป่ยไห่ มุ่งหน้าไปยังอ่าวเจียวโจว เพื่อลอบโจมตีเมือง
พระพุทธรูปหยก

การเดินทางครั้งนี้ มีระยะทางกว่า 4,000 ไมล์ทะเล พวกเขา
จึงต้องใช้เวลาในการเดินทางอย่างน้อย 10 วัน

จากมณฑลฉีฉางโจว ชุนปินนำกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพ
หยกซ์ ทำการปราบปรามกองกำลังกบฏท้องถิ่นต่อไป ส่วน
กองพลทหารที่ 2 และ 4 จะเดินทางข้ามช่องแคบฉีฉางโจว ไป
ยังมณฑลเหลียวโจว เพื่อมุ่งหน้าต่อไปยังเจ้าฉิง

พวกเขาจะต้องเดินทางมากกว่า 2,000 กิโลเมตร แม้ว่าพวกเขา
จะเร่งเดินทาง ก็ยังคงต้องใช้เวลาอย่างน้อย 20 วัน ทุกคน
จะเห็นได้ว่า มันยากลำบากเพียงใด ในการทำสงคราม

โดยไม่มีประตูเทเลพอร์ต

การย้ายทั้ง 2 กองพลทหารออกมาในครั้งนี้ นอกเหนือจาก
การเข้าช่วยเหลือกองกำลังหลักในเจ้าฉิงแล้ว ยังมีอีกเหตุผล
หนึ่ง

เมื่อปฏิบัติการการกวาดล้างที่มณฑลฉีฉางโจวสิ้นสุดลงแล้ว
การทิ้งกองทัพพยัคฆ์ไว้ที่มณฑลฉีฉางโจว ดูจะมากเกินไป

โอหยางโซวกำลังวางแผนที่จะให้ฟานหลี่ฮั่ว นำกองพลทหาร
ที่ 1 อยู่ประจำการที่มณฑลฉีฉางโจว หน้าที่หลักก็คือ การ
สร้างความมั่นคงในความปลอดภัย ต้องไม่ลืมว่า กองเรือ
หย่าซานกำลังขยายตัวขึ้น และในอนาคต กองกำลังหลัก
ของมณฑลฉีฉางโจวจะประกอบไปด้วยกองทัพเรือ

บนเกาะมีเพียงกองพลทหาร และอีกหนึ่งกองพลทหาร
รักษาการณ์ก็คงจะมากเพียงพอแล้ว

เมื่อมีโอกาส โอหยางโซวจึงค่อยๆย้ายกองทัพบยัคฆ์ไป
สนามรบที่หลิงหนาน ขั้นตอนต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการโจมตี
เมืองซีไห่หรือประเทศไท่ผิง พวกเขาจำเป็นจะต้องมีกอง
ทัพขนาดใหญ่

นอกจากนั้น หลังจากที่พวกเขายึดเจ้าฉิงได้แล้ว ภาคตะวันออก
ของดินแดนก็ต้องการกองทัพบยัคฆ์คอยปกป้อง
เช่นกัน

ในเวลาเดียวกันนั้น กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหย่าซาน ก็

ได้ออกจากท่าเรือภูเขาทางใต้ ไปสมทบกับกองพลเรือที่ 1
แห่งกองเรืออ่าวเปย์ไห่ เพื่อมุ่งหน้าสู่อ่าวเจียวโจว

นี่เป็นครั้งแรกที่กองเรือทั้ง 2 ร่วมมือกันต่อสู้ มันจะเป็นการ
ฝึกอบรบที่ดีสำหรับพวกเขา

ที่แตกต่างจากกองกำลังอื่นๆก็คือ กองพลทหารองครักษ์

พวกเขาจำเป็นต้องใช้เวลาในการรวบรวมกำลังพลเข้ามา
เต็มเต็ม จึงได้รับคำสั่งให้พักชั่วคราว

แม้ว่าจะเป็นการลอบโจมตีจากด้านหลังของกองทัพ
พันธมิตร โอหยางไชวก็ยังคงไม่ผลักดันให้กองพลทหารที่ 2
และ 4 แห่งกองทัพยัคซีไปที่นั่น เพราะถ้าทั้ง 3 กองพล อยู่

ที่ด้านหลัง แล้วไม่ได้รับเสบียงอย่างเพียงพอ มันอาจจะก่อให้เกิดภัยพิบัติได้

งานที่สำคัญและยากลำบากนี้ มีเพียงกองกำลังที่กล้าหาญอย่างกองพลทหารองครักษ์เท่านั้น ถึงจะสามารถทำได้ โอหยางโซวเชื่อว่า แม้จะไม่มี การสนับสนุนด้านเสบียงอาหาร พวกเขาก็สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง

เหมือนที่คนเคยกล่าวว่า ก่อนที่จะเคลื่อนพล ต้องเคลื่อนเสบียงก่อน

กรมโลจิสติกส์ทางทหารไม่เคยหยุดพัก เมืองและรัฐบาลแต่ละแห่งสร้างยุ้งฉางทางทหารขึ้นมา และสะสมเสบียงจำนวนมากเอาไว้ โดยมีกองกำลังป้องกันเมืองในพื้นที่นั้นๆคอยปก

ป้อง

ดังนั้น ไม่ว่ากองทัพของพวกเขาจะตั้งอยู่ที่ใด พวกเขาก็ยังคง
ได้รับการสนับสนุนทางโลจิสติกส์อย่างเพียงพอ

นี่ยังช่วยให้พวกเขาประหยัดกำลังคนได้อย่างมากอีกด้วย

ขณะที่สงครามเจ้าฉิงเริ่มขึ้น ภายใต้การประสานงานของก
กรมโลจิสติกส์ทางทหาร เสบียงจำนวนมหาศาล ได้ถูกส่งไป
ยังแนวหน้า

ตอนนี้ สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป ทหารจำนวนมากกำลัง
ถูกส่งไปยังแนวหน้า ทำให้ความต้องการเสบียงมีมากขึ้น
กรมโลจิสติกส์ทางทหารจึงต้องทำการขนย้ายเสบียงครั้งใหม่

เจ้ากรมโลจิสติกส์ทางทหาร เก๋องเหลียง คอยเฝ้าดูการขนส่งด้วยตัวเองอยู่ที่มณฑลเฉยโจว เพื่อให้การขนส่งเป็นไปอย่างราบรื่นที่สุด

นอกเหนือจากเสบียงแล้ว อาวุธ, อุปกรณ์, ลูกศร, อาวุธปิดล้อม และทรัพยากรทางทหารอื่นๆ ก็ถูกขนย้ายไปด้วยเช่นกัน กรมโลจิสติกส์ทางทหารยังได้จัดตั้งคลังแสงหลักขึ้นในทุกๆมณฑล และคลังแสงย่อยในแต่ละรัฐบาลและเมือง

โรงผลิตอาวุธในเมืองซานไห่ไม่ได้ผลิตลูกศรตามลำพังอีกต่อไป ตอนนี้ โรงผลิตอาวุธในแต่ละมณฑลก็ช่วยผลิตด้วยเช่นกัน สงครามขนาดใหญ่ จำเป็นจะต้องใช้ลูกศรจำนวนมาก

ถ้าสงครามยืดเยื้อ กองทัพอาจจะต้องใช้ลูกศรนับล้านๆดอก
ถ้าพวกเขาพึ่งพาเพียงการผลิตจากเมืองซานไห่ ค่าใช้จ่ายใน
การขนส่งเพียงอย่างเดียว อาจจะมากกว่าต้นทุนในการผลิต
ลูกศรในท้องถิ่นเสียอีก

ไม่ว่าจะเป็นเสบียงหรือทรัพยากร พวกมันทั้งหมดมีค่าสูง
ทองคำ ดินแดนอื่นๆคงจะไม่สามารถผลิตเงินในสงคราม
ได้มากเช่นนี้

การวางแผนและโครงสร้างด้านโลจิสติกส์ของเก๋อหงเหลียง
ได้รับคำชมจากโอหยางโชวอย่างมาก

โลจิสติกส์ทางทหาร เปรียบดังเส้นชีวิตในสงคราม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โอบายงโชว์รู้สึกพอใจอย่างยิ่งสำหรับ
เจ้ากรรมโลจิสติกส์ทางทหารผู้นี้

ในอนาคต โรงผลิตทางทหารในเมืองซานไห่ จะผลิตเพียง
อาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงเท่านั้น อย่างเช่น ชูดเกราะหมิงกวง
และชูดเกราะปูเหริน สำหรับอาวุธและอุปกรณ์อื่นๆ อย่าง
เช่น ทวนบนหลังม้าและลูกศร โรงผลิตทางทหารที่อื่นๆจะ
เป็นผู้ผลิตพวกมัน

นอกเหนือจากการพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่าง
ช่างตีเหล็กแล้ว การจัดหาเหล็กและทรัพยากรอื่นๆก็เป็นอีก
ปัญหาที่สำคัญ

ในด้านนี้ ไกอ่าได้ทำให้มันมีสถานการณ์เหมือนในโลกจริง

แม้ว่าเหมืองจะทำการผลิตได้จำนวนมาก แต่คนงานก็จะ
ต้องขุดลึกขึ้นเรื่อยๆ

ด้วยมาตรฐานการทำเหมืองสมัยก่อน พวกเขาสามารถทำ
เหมืองได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น สำหรับแร่ที่อยู่ลึกลงไป หาก
พวกเขาระเบิดพวกมัน พวกเขาอาจจะต้องเสี่ยงชีวิตได้

เหมืองเหล็ก 2 แห่ง ทางตะวันตกของเมืองซานไห่ แห่งแรก
ถูกค้นพบตั้งแต่สมัยยังเป็นหมู่บ้าน ได้ถูกนำมาใช้จนหมด
แล้ว พวกเขาจึงไม่สามารถทำเหมืองที่นั่นได้อีกต่อไป

เหมืองแห่งที่สองเองก็ใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้ว

ในช่วง 1 ปีครึ่งมานี้ เมืองซานไห่ได้ผลิตอาวุธและอุปกรณ์

จำนวนมากออกมา อัตราการใช้แร่เหล็กและแร่อื่นๆน่าตกใจ
เป็นอย่างมาก นอกจากนี้ โรงงานเหล็กกล้าก็ยังคงเป็นลูกค้า
รายใหญ่อีกด้วย

โอหยางโซวจึงให้ผู้เชี่ยวชาญคำนวณอัตราการทำเหมืองและ
การใช้งานของพวกเขา การผลิตเหล็กในมณฑลเหลียนโจว
ทั้งหมด จะมีอายุการใช้งานได้เพียงอีก 1 ปีครึ่งเท่านั้น

หลังจากผ่าน 1 ปีครึ่งไปแล้ว เมืองซานไห่จะเผชิญกับ
สถานการณ์เลวร้ายในการใช้ประโยชน์จากแร่เหล็ก

เมื่อเขาได้รับข่าวนี้ โอหยางโซวก็ตกตะลึงเป็นอย่างมาก

เขาไม่คาดหวังว่า วิกฤตการขาดแคลนทรัพยากรครั้งใหม่ จะ

เกิดขึ้นรวดเร็วเช่นนี้ หลังจากที่เกิดวิกฤตการขาดแคลน
ธัญพืช

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวเป็นผู้เล่นนักผจญภัย ดัง
นั้น แม้ว่าเขาจะมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับวิกฤตการขาด
แคลนธัญพืช แต่เขาก็ไม่ได้สนใจในราคาเหล็กในตอนนั้นเลย

เขาไม่สนใจมัน จนเกือบจะทำให้เขาทำผิดพลาดร้ายแรง

โชคดีที่เขาตระหนักถึงปัญหาได้เสียก่อน มันจึงยังมีเวลา
เพียงพอสำหรับการเตรียมพร้อม

ถ้าเมืองซานไห่ไม่ได้มีอัตราการใช้เหล็กปริมาณมหาศาล
ปัญหานี้ก็อาจจะไม่เกิดขึ้นรวดเร็วเช่นนี้ แต่เมืองถึงเวลาที่มัน

เกิดขึ้น มันก็อาจจะสายเกินกว่าจะรับมือได้ทันแล้ว

โอหยางโซวเป็นคนเด็ดขาด เขาสั่งให้เหมืองแร่ในท้องถิ่น ลด
อัตราการทำเหมืองลงครึ่งหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่า จะมีแร่เหล็ก
สำรองเพียงพอ

เพราะการขนส่งแร่เหล็กจากที่อื่นๆมีค่าใช้จ่ายที่สูงมาก การ
ขนส่งนี้มีความซับซ้อนมากกว่าการขนส่งเสียบ้างมาก

การชะลอความเร็วในการทำเหมือง เป็นเพียงการลดปัญหา
เพียงผิวเผินเท่านั้น

โอหยางโซวสั่งให้มณฑลต่างๆ ตรวจสอบเหมืองแร่ทั้งหมด
ของพวกเขา และรายงานไปยังกรมโลหิสติกส์ทางทหาร

ข่าวดีก็คือ มณฑลเลยใจและมณฑลฉ้อใจ มีเหมืองแร่
ขนาดใหญ่รวมกันมากกว่า 10 แห่ง

โอหยางโซวจึงส่งคำสั่งไปยังเหมืองแร่ในมณฑลทั้งสองทันที
นอกเหนือจากที่ผลิตเพื่อการใช้งานเองแล้ว มากกว่าครึ่งจะ
ต้องถูกส่งมายังเมืองซานไห่

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงสั่งให้ก่อสร้างเรือขนส่งเฉพาะ
ขึ้นมา เมื่อเทียบกับการขนส่งทางบกแล้ว การขนส่งทางน้ำ
รวดเร็วและราคาถูกกว่ามาก

มันทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาการขาดแคลนเหล็กได้ชั่วคราว

แม้กระนั้น โอบายงโชนก็ยังไม่กล้าประมาท

เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ เมื่อดินแดนขยายตัวออกไป กองทัพก็จะขยายตัวออกไปเช่นกัน แล้วความต้องการอาวุธและอุปกรณ์ก็จะเพิ่มมากขึ้น ในเวลาเดียวกัน การบริโภคหลักของพวกเขาจะเติบโตมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ ยังมีสถานบันวิจัยที่ 7

จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่นั่น เพิ่มขึ้นเป็นกว่า 100 คนแล้ว หลังจากการสร้างโรงงานเหล็กกล้าขึ้นมาแล้ว การวิจัยเหล็กกล้าก็ก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในอนาคต การสร้างปืน, ปืนใหญ่ และแม้แต่เรือรบเหล็ก

ต่างก็เป็นไปได้ ในสถานการณ์ดังกล่าว ความต้องการเหล็ก
ก็จะกลายเป็นหลุมดำที่ไม่มีที่สิ้นสุด

โอหยางโซวไม่มั่นใจว่า มณฑลที่เขาจะปกครองในอนาคต
จะมีทรัพยากรเหล็กอุดมสมบูรณ์หรือไม่ ดังนั้น การนำเขา
เหล็กจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็น

ในช่วงท้ายของเกมส์ เมื่อดินแดนต่างๆตระหนักถึงปัญหานี้
มันอาจจะสายเกินไปสำหรับพวกเขา

ดินแดนซานไห่จะต้องนำหน้าคนอื่น ๆ

โอหยางโซวสั่งให้กรมการเงิน อนุญาตให้กรมโลจิสติกส์ทาง
ทหาร เบิกเงินจำนวนหนึ่งในทุกๆเดือน เพื่อซื้อเหล็กจาก

ตลาด ในเวลาเดียวกัน พวกเขาจะลงนามในข้อตกลงการซื้อขาย
เหล็กจากหอการค้าต่างๆด้วย

จากนี้เป็นต้นไป ดินแดนซานไห่จะเริ่มสะสมแร่เหล็ก

โอหยางโซ่วยังได้สั่งให้สร้างโกดังเก็บแร่เหล็กขนาดใหญ่ถึง
10 แห่ง ไว้ที่เขตตะวันออกของเมืองซานไห่

การซื้อขายเหล็กไม่ได้มีค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อย ในตลาด แร่
เหล็กมีราคาหน่วยละ 120 เหรียญทองแดง ซึ่งแพงกว่า
ธัญพืชถึง 6 เท่า

หากพวกเขาต้องการแร่เหล็กจำนวนมาก พวกเขาจะต้องนับ
มันเป็นภาระสำคัญของดินแดน

อย่างไรก็ตาม โอบายางโชนจำเป็นต้องทำมัน

นอกเหนือจากการนำเข้าเหล็กแล้ว ยังมีอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งนั่นก็คือ การปล้นสะดม ในมหาสมุทรทางใต้ มีทวีปขนาดใหญ่ตั้งอยู่ นั่นก็คือ ออสเตรเลีย

ในความเป็นจริง ที่นั่นคือผู้ส่งออกแร่เหล็กรายใหญ่ของโลก

ในเกมส์ที่มีการตั้งค่าอย่างเข้มงวดนี้ มันใกล้เคียงกับโลกจริงอย่างมาก ดังนั้น ตราบเท่าที่พวกเขาครอบครองออสเตรเลียได้ ดินแดนทั้งหมดก็就不用ประสบปัญหาการขาดแคลนแร่เหล็กอีกต่อไป

น่าเสียดาย ดินแดนซานไห่ในตอนนี้ ยังคงเล็กเกินไป พวก
เขายังไม่สามารถเริ่มสงครามระหว่างประเทศได้

ทุกคนต้องเข้าใจว่า แผนที่หลักของเกมส์มีขนาดใหญ่กว่า
โลกจริงถึง 10 เท่า ออสเตรเลียจึงมีขนาดใหญ่โตมากๆ

และอีกอย่าง มันก็ไม่ใช่แผ่นดินป่าเถื่อนเหมือนกับเกาะจิ้ง
โจว

เพื่อที่จะโจมตีมัน พวกเขาคงจะต้องผ่านขวากหนามอีกมาก

ในช่วงกลางของเกมส์ พวกเขาอาจจะต้องคิดถึงข้อตกลง
การค้าแร่เหล็ก แต่แน่นอน เป้าหมายสุดท้ายก็คือ การเข้า
ครอบครองออสเตรเลียทั้งหมด

TWO Chapter 449 กองพันธมิตรมุ่งหน้าลงใต้

ไถอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 12

ณ เมืองเทียนชวง

ในห้องโถงประชุม สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ ได้เข้ามาปรึกษาหารือกัน

“ท่านผู้นำ เสด็จกลุ่มแรกถูกส่งมาถึงเมืองเทียนชวงแล้ว
พวกเราควรจะรอเสด็จเพิ่มอีกหรือไม่?”

“ทุกคนคิดอย่างไร?”

เหอฟูไม่ตอบโดยตรง เขามองไปที่สมาชิกคนอื่นๆ แม้ว่าเขา
จะมีความคิดภายในใจอยู่แล้ว แต่หากเขาตัดสินใจเพียง
ลำพัง เขาก็อาจทำให้สมาชิกในพันธมิตรมีความรู้สึกแย่ๆได้

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ เขาได้ตัดสินใจเรื่องต่างๆในพันธมิตรด้วย
ตัวเอง มันไม่ใช่สิ่งที่ดีนักที่เขาจะทำเช่นนั้นต่อไป

“ข้าคิดว่าพวกเราควรจะสะสมเสบียงให้มากพอ ก่อนที่จะ
เริ่มออกเดินทาง”

ลอร์ดที่ต้องการจะรอกล่าวขึ้น

“ข้าไม่เห็นด้วย กองทัพพันธมิตรของพวกเรายึดเมืองเทียน
ชวงได้ก็เพราะพวกเราลงมืออย่างรวดเร็วและฉับพลัน เมื่อ
มาถึงจุดนี้ พวกเราจึงควรจะเร่งมุ่งหน้าลงใต้ เพื่อทำการสู้รบ
ครั้งสุดท้าย”

ลอร์ดที่ต้องการจะสู้รบกล่าวนอกมา เสียงของกลุ่มนี้ดัง
มากกว่ากลุ่มที่ต้องการจะรอมาก

“ข้าเห็นด้วย!” เหล่าลอร์ดต่างพากันเดือดพล่าน เมื่อคิดถึง
การสู้รบ

“เสียดายในปัจจุบันของพวกเราใช้ได้เพียง 1 สัปดาห์เท่านั้น

ถ้าพวกเราใช้มันหมดล่ะ? กำลังพล 200,000 นาย ที่ออกไป
แล้ว จะกลับมาไม่ได้อีก พวกเราจะต้องระมัดระวังเป็นอย่างมาก
มากมาย”

“นั่นเป็นเหตุผลที่พวกเราไม่ควรจะเร่งรีบและประมาทเกินไป”
กลุ่มที่ต้องการจะรอพยายามออกเสียงคัดค้าน

“ถ้าพวกเราล่าช้าจนเกินไป พวกเราอาจจะพลาดโอกาส
กำจัดการกบฏให้ทันได้ ผู้บัญชาการของพวกเขาคือ ไป๋ฉี
เนื่องจากตระกูลช่งหนีไปได้ ตอนนี้ พวกเขาคงจะรู้แล้วว่า
เมืองเทียนชวงถูกยึดแล้ว ถ้าพวกเรายังรอดต่อไป พวกเขาก็
อาจจะเตรียมตัวจนพร้อม แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทำมาก็อาจจะ
สูญเปล่าได้”

ทหารม้า 2,000 นาย ที่ถูกส่งออกไปค้นหาตระกูลซึ่งได้กลับ
มาแล้ว

ไม่ต้องกล่าวก็รู้ว่า พวกเขาคือน้ำเหลว

ในขณะที่ ตระกูลซึ่งได้ไปถึงกองบัญชาการของกองทัพซาน
ไห่แล้ว

ทั้งห้องโถงประชุมเงียบลงทันที

ไม่ว่าผู้ที่ต้องการจะรอหรือผู้ที่ต้องการจะสู้รบ พวกเขาก็ก
หมดกลายเป็นเครื่องขีรึม

ชื่อของไป๋ฉีทำให้ทุกคนหวาดกลัวอย่างมาก

สงครามช้างเผือก, สงครามเหลียนโจว, สงครามเล่ย์โจว และ
สงครามจู่หลู่ สงครามใหญ่ทั้ง 4 ไป๋ฉีเป็นดวงดาวที่เปล่ง
ประกายมากที่สุด

ชื่อของไป๋ฉี ได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งประเทศจีนแล้ว

การเผชิญหน้ากับเขา ทำให้ไม่มีใครมั่นใจว่า พวกเขาจะ
สามารถเอาชนะกองทัพซานไห่ได้ แม้ว่าพวกเขาจะมีกำลัง
พลมากกว่า 10 เท่า แต่ก็ยังคงไม่มีใครกล้ากล่าวว่า จะ
สามารถเอาชนะได้อย่างแน่นอน

วิธีการรอคอยดูเหมือนจะปลอดภัย แต่ในความเป็นจริง ตัว

เลือกดังกล่าว คือ หนทางสู่หายนะ

“โจมตี!”

“โจมตี!”

“โจมตี!”

บรรยากาศในห้องโถงประชุมเดือดพล่านขึ้น และเสียงให้ร้อง
ก็ดังออกมา

สุดท้าย พันธมิตรแดนใต้ก็ลงความเห็นกันอย่างเป็นเอกฉันท์
พวกเขาต้องโจมตี

เมื่อเหอฟูเห็นผลสรุปของการประชุม เขาก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย
“เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราให้กองทัพเตรียมพร้อม 1 วัน พรุ่งนี้
เช้า พวกเราจะเริ่มเคลื่อนกำลังพลทั้งหมดลงใต้”

“ตกลง!”

เหล่าสมาชิกต่างก็เห็นด้วย แม้ว่าพวกเขาจะรู้สึกกลัว แต่ใน
ขณะเดียวกัน พวกเขาก็รู้สึกตื่นเต้นกับการสู้รบที่กำลังจะ
เกิดขึ้นด้วย

หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง เมืองเทียนชวงก็กลายเป็นยุ่ง
วุ่นวาย

นอกเหนือจากกองทัพพันธมิตร 200,000 นายแล้ว ยังมีกองกำลังของลอร์ดไนเจ้าฉิ่งอีก 10 คน เข้าร่วมด้วย พวกเขาใช้การทะเลพอร์ตหรือไม่ก็เดินทางเข้ามายังเมืองเทียนซวง

เมื่อคำนวณทั้งหมดแล้ว พวกเขามีกำลังพลเพิ่มขึ้นอีกกว่า 100,000 นาย

ตรงกันข้ามกับพันธมิตรแดนใต้ ลอร์ดไนเจ้าฉิ่งส่งกองกำลังทั้งหมดของพวกเขาออกมา พวกเขาแสดงเจตนาที่ชัดเจน และพวกเขาจะต้องชนะเท่านั้น พวกเขาไม่อาจจะพ่ายแพ้ในการสู้รบที่จะเกิดขึ้นได้

เพราะหากพวกเขาพ่ายแพ้ ไม่ว่าพวกเขาจะมีกำลังพลมากเพียงใด มันก็คงจะไร้ประโยชน์

แล้วเหตุใดพวกเขาจะไม่ลงพนันทั้งหมดล่ะ?

ด้วยเหตุนี้ เมืองเทียนชวงจึงมีทหารมารวมตัวกันมากถึง
300,000 นาย ทั้งด้านในและด้านนอกเมือง เต็มไปด้วยค่าย
ทหาร

เดินทีแล้วเดินทีเล่า ปกคลุมเมืองจนเป็นสีขาว สร้างเป็นฉาก
ที่น่าเกรงขามอย่างมาก

ด้านในและด้านนอกเมือง ในตรอกซอกซอยต่างๆ ทหารถือ
อาวุธเดินไปรอบๆ ประชาชนในเมือง นอกเหนือจากคนชรา
และคนป่วยแล้ว ที่เหลือทั้งหมดถูกส่งไปยังกองกำลังขนส่ง
เสบียง เพื่อช่วยพวกเขาทำการขนส่งเสบียงให้กับกองทัพ

บนถนนของเมืองเทียนชวง เกวียนและรถลากเคลื่อนที่อย่าง
ต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มความเร็ว เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ ไม่เสีย
เวลาคิดใดๆ ขณะที่พวกเขาใช้แล้ว

ในตอนนี ภูเขาธัญพืชได้เต็มเต็มยุ่งฉางที่เคยว่างเปล่าก่อน
หน้านี้แล้ว

ช่วงเวลาที่ได้รับคำสั่งให้ทำสงคราม เมืองทั้งเมืองตื่นตัวขึ้น
ทันที

เมื่อทหารได้รับคำสั่ง พวกเขาก็มองกลับไปยังหน่วยของพวกเขา
เขาเพื่อรายงานตัว กองกำลังขนส่งเสบียง เริ่มออกเดินทาง
ไปก่อนกองกำลังหลัก

เหอฟูจัดทหาร 30,000 นาย ประจำการอยู่ที่เมืองเทียนชวง
เพื่อดูแลเส้นทางทหารขนส่งเสบียง เขารู้ดีว่า จะเกิดอะไรขึ้น
ถ้าเสบียงขาดหาย

แม้ว่าลอร์ดในทางเหนือของเจ้าฉิงจะมารวมตัวกันทั้งหมด
อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้รู้จักลักษณะนิสัยของคนเหล่านี้
ทั้งหมด ถ้าหนึ่งในนั้นทำงานให้กับดินแดนซ่านไห่ พวกเขาก็
อาจจะสร้างแผนร้ายให้กับกองทัพพันธมิตรได้

พวกเขาจะลอบโจมตีเมืองเทียนชวงหรือไม่?

เหอฟูไม่มั่นใจว่า ดินแดนซ่านไห่จะพยายามใช้กลยุทธ์เดียว

กับพวกเขาหรือไม่

ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องระมัดระวังและเตรียมพร้อมไว้ก่อน

สิ่งสำคัญที่เขาต้องระมัดระวังเป็นพิเศษก็คือ เมืองเทียนชวง
นอกจากนี้ พวกเขา还必须คอยจับตาดูดินแดนต่างๆในเจ้า
ฉิงด้วย

ส่วนที่ทำให้เขาไม่สบายใจมากที่สุดก็คือ ลอร์ดในเจ้าฉิงส่ง
กองกำลังทั้งหมดของพวกเขา มา เหลือไว้เพียงกองกำลัง
ป้องกันเมืองหรือกองกำลังสำรองเท่านั้น

หากดินแดนซานไห่ลอบโจมตีจริงๆ ดินแดนเหล่านี้คงจะ
สามารถคงอยู่ได้

ปัญหาก็คือ เหนอฟูไม่สามารถปฏิเสธความตั้งใจดีของพวกเขาได้ และที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาไม่สามารถปฏิเสธกำลังพลถึง 100,000 นายได้ ในความเป็นจริง กองทัพพันธมิตรที่มีกำลังพลเพียง 200,000 นายนั้น ยังไม่ได้ทำให้เหนอฟูมั่นใจมากนัก

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีกำลังเพิ่มเข้ามาอีกถึง 100,000 นาย มันแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

เหนอฟูมีความมั่นใจในการทำสงครามกับกองทัพซานไห่มากขึ้น เขาไม่เชื่อว่าพวกเขาจะพ่ายแพ้ด้วยกำลังที่มากขนาดนี้

ตอนกลางคืน เหนอฟูเริ่มคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ถ้ากองทัพซานไห่ปรากฏตัวขึ้นทางเหนือของเจ้าฉิงจริงๆ

ตลอดทั้งคืน เขานอนไม่หลับเพราะคิดถึงเรื่องนี้

เมื่อตื่นขึ้นมา ขอบตาของเขาจึงกลายเป็นสีดำ เขาล้างหน้า
ด้วยน้ำเย็น แล้วตัดสินใจในที่สุด

เขานำทหารม้า 25,000 นาย จากทั้งกองทัพพันธมิตรแดนใต้
และกองทัพพันธมิตรในเจ้าฉิง รวมกันเป็นกองกำลังทหารม้า
50,000 นาย คอยดูแลทางเหนือของเจ้าฉิง

ในช่วงเช้า สมาชิกพันธมิตรแดนใต้และลอร์ดในเจ้าฉิงก็ได้
มารวมตัวกันอีกครั้ง

ในระหว่างการประชุม เหวอฟูได้อธิบายถึงความกังวลของเขา

บางส่วนไม่ได้สนใจข้อเสนอนี้ของเขา ขณะที่บางส่วนก็รู้สึก
ประทับใจ

คนแรกที่แสดงการสนับสนุนก็คือ เหล่าลอร์ดในเจ้าหญิง

ในความเป็นจริง การเคลื่อนไหวทั้งหมดออกมานี้ มันทำให้
พวกเขากังวลเป็นอย่างมาก ในระหว่างสงครามเล่ย์โจว เหล่า
ลอร์ดเสียดินแดนของพวกเขาไปอย่างง่ายดาย เพราะ
พวกเขาส่งกองกำลังทั้งหมดออกไปไม่ใช่หรือ?

การมีกองกำลังคอยปกป้อง ทำให้พวกเขาสบายใจมากขึ้น

เมื่อพวกเขาคิดถึงสถานการณ์นั้น สมาชิกพันธมิตรแดนใต้
จึงไม่ได้คัดค้านข้อเสนอนี้ พวกเขาจึงตกลงกันได้

ดังนั้น นอกเหนือจากกองกำลัง 30,000 นาย ที่ประจำการ
อยู่ที่เมืองเทียนชวงแล้ว ยังมีกองกำลังทหารม้าอีก 50,000
นาย ที่จะคอยเฝ้าระวังทางเหนือของเจ้าฉิง กองกำลังที่จะ
ถูกส่งไปยังสนามรบจึงมีเพียง 220,000 นายเท่านั้น ถึงอย่าง
นั้น พวกเขาก็ยังคงเป็นกองทัพขนาดใหญ่

เนื่องจากมีกำลังพลมากถึง 220,000 นาย พวกเขาจึงไม่
สามารถเดินทางออกไปพร้อมกันได้ทั้งหมด

ทหารม้า 50,000 นาย จะทำหน้าที่เป็นกองกำลังแนวหน้า
เดินทัพออกไปก่อน ตรงกลางจะเป็นกองกำลังหลัก 100,000
นาย สุดท้ายเป็นกองกำลังผสมอีก 70,000 นาย

กองทัพขนาดใหญ่ ได้เดินทัพออกมาจากเมือง มั่นดูราวกับ
เป็นมังกรดำที่กำลังมุ่งหน้าลงใต้

การสู้รบครั้งใหญ่ กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ขณะที่กองทัพเคลื่อนออกไป สถานีข่าวกรองขององค์กร
อสรพิษหมีก็ได้รับข่าวกรองนั้น จากนั้น นกเฟิงของพวกเขา
ก็บินขึ้นไปบนท้องฟ้า ก่อนที่จะหายตัวไป

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรยึดเมืองเทียนชวงได้ เป็นธรรมดา
ที่พวกเขาจะทำความสะอาดเมือง สถานที่แรกที่พวกเขา
จัดการก็คือ ธนาคารสีสมุทร

มันแตกต่างจากวันก่อนหน้า ไม่เพียงแต่ธนาคารสีสมุทรจะมี

ชื่อเสียงในพันธมิตรชานไห่เท่านั้น แต่ทั่วทั้งประเทศจีนต่างก็
รู้ถึงการดำรงอยู่ของพวกเขา

เหอฝูและคนอื่นๆก็ไม่มีข้อยกเว้น

การจัดการกับธนาคาร สมาชิกพันธมิตรแดนใต้มีความเห็นที่
แตกต่างกัน

สาเหตุเกิดจากความล้มเหลว ที่พวกเขาไม่สามารถหาเงินได้
แม้แต่เหรียญทองแดงเดียวจากธนาคาร แม้แต่คนตาบอดก็ยัง
รู้ว่า ตระกูลซ่งเอาเงินทั้งหมดไปด้วย

ในธนาคารมีเพียงผู้จัดการและพนักงานอีก 20 คนเท่านั้น

หยวนผิงเสนอให้ฆ่าพวกเขาทั้งหมด และลอร์ดบางส่วนก็
เห็นด้วยกับเขา

เหอฝูแตกต่างออกไป การฆ่าพวกเขาไม่ได้ก่อให้เกิด
ประโยชน์ใดๆ

การฆ่าคนเพียงไม่กี่คนนี้ ไม่อาจสร้างปัญหาให้กับดินแดน
ฐานให้ได้ มันเพียงแค่ทำลายใบหน้าของพวกเขาเท่านั้น

ซึ่งนั่นก็คือเป้าหมายของหยวนผิง

แต่หลังจากที่พวกเขาระบายความขุ่นมัวของพวกเขาออกไป

แล้ว พวกเขาก็จะถูกทิ้งให้อยู่กับปัญหาใหญ่ในภายหลัง

เหอฟูเล็งเห็นบางอย่าง แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะชนะ
สงครามนี้ แต่พวกเขาก็คงไม่สามารถจะเขย่าวรากฐานของ
ดินแดนซ่านไห่ได้ มณฑลเหลียนโจวและมณฑลฉีฉางโจวอยู่
อยู่ห่างไกลเกินไป

ไม่มีใครหยิ่งผยองพอถึงขั้นที่จะคิดว่า พวกเขาสามารถทำ
ลายลอร์ดอันดับ 1 ของโลกได้ด้วยสงครามเพียงครั้งเดียว

ดังนั้น พวกเขาจึงต้องพิจารณาถึงแผนหลังสงคราม วิธีที่เขา
เห็นก็คือ ทั้งสองฝ่ายเจรจาและดินแดนซ่านไห่จะต้องยอม
แพ้ในการยึดหลิงหนาน ในขณะเดียวกัน พันธมิตรแดนใต้ก็
จะไม่เดินหน้าต่อไป

พันธมิตรแดนใต้ตั้งอยู่ในหลิงหนาน ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็
จะต้องติดต่อกับดินแดนซานไห่

มันจึงไม่ใช่ความคิดที่ฉลาดนัก หากพวกเขาจะตัดสะพาน
เพียงเพราะพวกเขาต้องการจะระบายความขุ่นมัวของพวกเขา
เขา

การโจมตีเมืองเทียนชวงเป็นส่วนหนึ่งของสงคราม ไม่ว่าพวก
เขาจะทำอะไร ก็ไม่มีใครสามารถจะกล่าวอะไรได้ อย่างไรก็ตาม
ตาม หากพวกเขาตัดสินใจฆ่าพนักงานธนาคาร พวกเขาก็จะ
ทำผิดศีลธรรม

ถ้าเป็นเหอฟู เขาก็คงจะไม่ยอมปล่อยไปอย่างแน่นอน

จากการพิจารณาดังกล่าว เหนอฟูจึงปฏิเสธข้อเสนอของ
หยวนผิงโดยสิ้นเชิง เขาเพียงตรวจสอบธนาคารสี่สมุทรเท่า
นั้น

ในอนาคต การกระทำของเขานี้ จะช่วยชีวิตของเขาเอาไว้

TWO Chapter 450 ขงจื๊อ

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 14

ณ เจ้าฉิง, เมืองซางฉิง

เจ้าหยานได้นำกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเลยใจมา
ถึงเมืองซางเจิงตามเวลาที่กำหนด พวกเขายังนำเสบียงและ
ทรัพยากรจำนวนมากมาด้วย

หากพวกเขาไม่ได้ขนส่งทรัพยากรมาด้วย กองพลทหาร
รักษาการณ์คงจะมาถึงเร็วกว่านี้อีก 1 วัน

หลังจากที่เจ้าหยานได้รับผิดชอบกองพลทหารรักษาการณ์
มณฑลเลยใจแล้ว เขาไม่ได้อยู่นิ่งเฉย นอกเหนือจาก
ประสานงานกับหน่วยอื่นๆ ออกปราบปรามผู้ต่อต้านและ
กวาดล้างค่ายโจรแล้ว ในวันปกติ เขายังฝึกอบรมกองพล
ทหารของเขาอย่างจริงจัง

เขามีความรู้สึกขอบคุณอย่างสุดซึ่งต่อลอร์ดของเขา เขาเคย
เป็นเพียงทหารธรรมดาคนหนึ่ง ก่อนที่ลอร์ดของเขาจะผลักดัน
เขาขึ้นมา จนกลายมาเป็นนายพล ถ้าเขาไม่ทำอย่างเต็มที่
ที่ มันจะทำให้เขารู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับตัวเขาเอง

ความหลงใหลและความรักในกองทัพ ช่วยเติมเต็มบุรุษเหล็ก
ผู้นี้ด้วยเลือด

ในวันปกติ เขาได้ฝึกอบรมกองพลทหารของเขาอย่างบ้าคลั่ง
เขาได้สอนในสิ่งที่เขาเรียนรู้มาจากค่ายฝึกกองกำลังพิเศษ
ให้กับกองพลทหารของเขา

แม้กองพลทหารรักษาการณ์ จะเป็นเพียงกองกำลังป้องกัน
มณฑล แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะดูถูกตัวเองได้ พวกเขา

ต้องฝึกอบรมตัวเองให้แข็งแกร่ง ไม่แพ้กองกำลังสงครามของ
กองทัพ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับช่วงเวลาสงคราม ที่สามารถ
จะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

หลังจากที่ฝึกอบรมหนักอย่างต่อเนื่อง เหล่าทหารในกองพล
ต่างก็ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและเหนื่อยล้า

อย่างไรก็ตาม ความเคารพที่พวกเขามีต่อกองพลของพวกเขา
กลับเติบโตมากขึ้นเรื่อยๆในทุกๆวัน นอกเหนือจากผู้
ที่อยู่เพื่อกินหรือรอความตายแล้ว ไม่มีใครในหมู่พวกเขาที่
ยินยอมให้คนอื่น ๆ ดูถูกพวกเขา

สมาชิกกองพลทหารรักษาการณ์ทั้งหมด เคยเป็นเชลย
สงคราม แต่พวกเขาและคนอื่นๆต่างก็เกิดมาเหมือนกัน แล้ว

เหตุใดพวกเขาถึงจะไม่ต้องการเข้าร่วมกองกำลังสงคราม
เพื่อผลิตเพลิงกับอาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงล่ะ?

พวกเขาไม่มีความสุข!

สมาชิกในกองพลทหารรักษาการณ์ไม่พอใจ พวกเขาจึงฝึก
อบรมอย่างหนักตลอดทั้งวันทั้งคืน พวกเขาออกกวาดล้าง
ค่ายโจร เพื่อเพิ่มพลังต่อสู้ของพวกเขา

พวกเขากระหายที่จะกลับเข้าสู่สนามรบอีกครั้ง เพื่อแสดง
ความแข็งแกร่งของพวกเขา

ในที่สุด การทำงานหนักของพวกเขาก็ไม่สูญเปล่า โอหยา
งของพวกเขามาถึงแล้ว!

ขณะที่พวกเขาได้รับคำสั่งทางทหาร ทั้งกองพลทหารก็เดือด
พล่านด้วยความตื่นเต้น

ระดับการฝึกอบรมของกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลเลย
ใจ ไม่ได้ห่างไกลจากกองกำลังสงครามมากนัก แม้ว่าพลัก
ต่อสู้ของพวกเขาจะไม่สามารถเทียบกับกองกำลังสงครามได้
พวกเขาก็ยังคงแข็งแกร่งไม่แพ้กองกำลังชั้นสูงของกองทัพ
พันธมิตร

ในวันเดียวกันนั้น ไปฉีได้ออกมาตรวจสอบกองพลทหาร
รักษาการณ์ที่นอกเมือง

เขามองไม่เห็นรอยยิ้มใดๆบนใบหน้าของพวกเขา เขาจึงพยัก
หน้าออกมา

การได้รับจากยอมรับจากจอมพล ทำให้เหล่าทหารในกอง
พลทหารรักษาการณ์มณฑลเลยใจดีอดพล่าน พวกเขาไม่
กลัวที่จะเผชิญหน้ากับการสู้รบขนาดใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น
และพวกเขามองไปที่ข้างหน้าอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อไม่นานมานี้ กรมกิจการทหารได้เริ่มใช้ระบบรางวัลทหาร

ก่อนหน้านี้ ฉายาที่หลินยี่และขุนพลคนอื่นๆได้รับ เป็นการ
ทดลองใช้โดยโอหยางโซว ในอนาคต นายพล, ผู้การ, นาย
พัน หรือแม้แต่นายกองและหัวหมู่ ก็จะได้รับรางวัลจากการ
กระทำอันทรงคุณค่า

พวกเขาจะมอบรางวัลให้กับทุกคนที่ทำงานได้ดี

กรมกิจการทหารได้ประกาศว่า ระบบรางวัลทหารนี้จะมีผล
ตั้งแต่สงครามเจ้าฉิ่งนี้เป็นต้นไป แม้ว่าสถานการณ์จะ
เปลี่ยนไปอย่างมาก แต่มันก็เป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้รับ
คุณูปการสงคราม

ตู๋หลูฮ่วยแอบกระจายข่าวนี้ออกไป

ในความเป็นจริง ระบบนี้ยังคงจะไม่ผ่านการอนุมัติง่ายๆ

แผนของมันยังวางอยู่บนโต๊ะทำงานของโอหยางโซว รอให้

เขาตรวจสอบและปรับปรุง

การตั้งระบบการให้รางวัลทหารไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ไม่เพียงแต่จะเกี่ยวข้องกับสวัสดิการของทหารเท่านั้น แต่มันยังส่งผลต่อด้านอื่นๆ ด้วย

รางวัลจะอยู่ในรูปของเงิน, ตำแหน่ง และฉายา

เงินจะมีผลต่อค่าใช้จ่ายของกองทัพ พวกเขาจึงไม่สามารถตัดสินใจง่ายๆ ได้ หากพวกเขาตัดสินใจไปแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อีก ไม่อย่างนั้น ชู่ยหยิงหยูอาจจะฆ่าตัวหุ้ยได้

เงินเดือนทหารทำให้คนอื่นๆ อิจฉากันอย่างมากแล้ว ถ้า

รางวัลมีค่ามากเกินไป มันอาจจะทำให้ผู้คนไม่พอใจได้

แต่ถ้ามันน้อยเกินไป มันก็คงจะไม่เป็นที่สนใจ

หากมันไม่น่าสนใจมากพอ ทหารจะยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อมัน
หรือ?

ดังนั้น โอบายางโชวจึงต้องเดินทางสายกลาง พวกเขาจะใช้
เงินเป็นรางวัลหลัก และจะใช้ตำแหน่งและฉายาเป็นรางวัล
เฉพาะที่ทำผลงานสำคัญๆเท่านั้น

ในความเป็นจริง เหล่านายพันหรือสูงกว่า จะสนใจเกียรติยศ
ชื่อเสียงมากกว่าเงินทอง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อครั้งที่หลินยี่ได้
รับฉายาขุนพลฮู่เว่ย ขุนพลคนอื่นๆต่างก็อิจฉาเขาเป็นอย่างมาก

มาก

ดังนั้น หากจะตั้งระบบรางวัล ก็จะต้องตั้งระบบระดับชั้นยศ
ด้วยเช่นกัน

พวกเขาไม่สามารถเก็บรายละเอียดทั้งหมดได้ในระยะเวลา
อันสั้น

เห็นได้ชัดว่าตู่หลูฮุ่ยโยนระเบิดควันออกไปก่อน

การกระทำของเขานี้ ก็เพื่อยกระดับขวัญกำลังใจของทหาร
เจตนาของเขาค่อนข้างดี ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่ได้ขัดขวาง
การแอบแพร่กระจายข่าวนี้ เขาทำได้เพียงเร่งทำระบบรางวัล
ให้เสร็จสมบูรณ์ ก่อนที่สงครามเจ้าฉิงจะสิ้นสุดลง

เขาไม่ต้องการให้เหล่าทหารสูญเสียความไว้วางใจในตัวเขา

เมื่อตุ๋นรู้แล้วว่าโอหยางโซวได้รับข่าวแล้ว เขาก็ตกใจและร้อง
ขอความเมตตาทันที

น่าเสียดาย โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรกับเขา

สิ่งนี้เรียกว่าอะไร? ทูบเท้าตัวเองด้วยหิน?

โอหยางโซวเพียงออกคำสั่งออกไปว่า กรมกิจการทหารทั้ง
หมดจะต้องทำงานล่วงเวลา พวกเขาต้องพิจารณาเรื่องต่างๆ
ในแนวทางนี้ ในขณะที่เดียวกัน พวกเขาก็จะต้องทำระบบ

รางวัลให้เสร็จสมบูรณ์ ก่อนที่สงครามเจ้าฉิงจะสิ้นสุดลงด้วย

ตู่หฺวู่ฮู่ยไม่มีทางเลือกอื่น เขาจึงต้องไปขอความช่วยเหลือ
จากสถานศึกษาทางทหาร เพราะเขาไม่มีกำลังคนมากพอที่
จะทำเช่นนั้นได้ โชคดีที่ซุนหฺวู่ใจดีมาก เขาส่งผู้ฝึกสอนกว่า
10 คนม เข้ามาช่วยกรมกิจการทหาร

วันรุ่งขึ้น ชาวที่กองทัพพันธมิตรกำลังเดินทางลงใต้ก็มาถึง
กองบัญชาการ

การกระทำของพวกเขา นี่ เกินกว่าที่ไปคาดการณ์ไว้ พวกเขา
เคลื่อนไหวเร็วกว่าที่คาดไว้

ในต้นท้ ไปฉีจ้งไปที่แผนที่เจ้าฉิง ขณะที่เขากำลังจดจ่ออยู่
กับความคิดบางอย่าง

บนแผนที่ สามจุดที่กองทัพชานไห่อยู่ ถูกทำเครื่องหมายสี
แดงไว้ ทางตะวันตกเป็นเมืองเหยาคุ่ ตรงกลางเป็นเมืองชา
งฉิง และทางตะวันออกเป็นเมืองเก้งไห่ลว

เมืองทั้งสามสร้างเป็นรูปแบบสามเหลี่ยม โดยเมืองทั้งสอง
ต้องอยู่ห่างจากเมืองชางฉิงไม่ถึง 200 กิโลเมตร ถ้าพวกเขา
เร่งเดินทัพ พวกเขาสามารถไปถึงกันได้ภายใน 2 วัน

ด้านบน สามจุดสีแดงคือเมืองเทียนเฟิง

ลูกศรสีดำขนาดใหญ่ ทอดยาวจากเมืองเทียนเฟิงมายังเมือง

ชาวฉะเชิง

การกระทำของพวกเขาหมายความว่า ไปฉีจะต้องเลือก ว่า
จะปกป้องเมืองทั้งสาม หรือมุ่งเน้นไปที่เมืองชาวฉะเชิงเพียง
แห่งเดียว

ตลอดทั้งช่วงเช้า สายตาของเขาไม่ได้หลุดจากแผนที่เลย

ในช่วงบ่าย คำสั่งทางทหารได้ถูกส่งออกไปยังกองพลทหาร
ต่างๆผ่านทางรีเลย์

เห็นได้ชัดว่า ไปฉีได้ตัดสินใจแล้ว

คำสั่งก็คือ ให้กองพลทหารที่ 4 แห่งกองทัพมังกร และกอง
พลทหารรักษาการณ์มณฑลเลยใจว ที่ประจำการอยู่เมืองชา
งเจิง ย้ายไปประจำการที่เมืองเหยาถู

ส่วนกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกร ที่ประจำการอยู่
เมืองเหยาถู จะถูกย้ายไปที่เมืองเกิงไห่หว โดยจะช้อนตัวอยู่
ที่นั่น แล้วรอคำสั่งต่อไป

คำสั่งนี้เป็นการเพิ่มกำลังพลให้กับเมืองเหยาถูและเมืองเกิง
ไห่หว ในขณะที่กองบัญชาการมีเพียงกองพลทหารป้องกัน
เมืองเทียนเฟิงเท่านั้น

ไปฉีกำลังวางแผนเมืองร้างอีกครั้งหรือไม่?

คำสั่งทางทหารระบุไว้ว่า เมืองทั้งสามจะต้องแสดงธงของขุน
พลหลักของพวกเขา

แน่นอนว่า เมืองซางเฉินจะแสดงธงของไป่ฉี, เมืองเหยาถู่จะ
แสดงธงของขุนพลซวนเว่ย มู่กู่ยหยัง ขณะที่เมืองเกิ่งโหลว
จะแสดงธงของหานสิน

ปฏิเสธไม่ได้ว่า มันเป็นอีกแผนการหนึ่งของไป่ฉี

สำหรับว่ากองทัพพันธมิตรจะกินเหยื่อหรือไม่ นั่น มีเพียง
เวลาเท่านั้นที่จะบอกได้

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 15

ณ เมืองซานไห่

ในขณะที่เปล่งเพลิงแห่งสงครามเจ้าชิงกำลังทวีความรุนแรง
ขึ้น เมืองซานไห่ก็ได้ต้อนรับบุคคลทางประวัติศาสตร์ผู้โด
เด่น

ขงจื้อได้นำเหล่าศิษย์ของเขา เดินทางมายังเมืองซานไห่
ก่อนหน้านี้ หานเฟยจื้อแห่งปรัชญา กฎหมาย ก็ได้แอบมา
ถึงเมืองซานไห่แล้วเช่นกัน

บุคคลผู้ทรงอำนาจทั้งสองของปรัชญาของจื้อและปรัชญา

กฎหมายได้มาถึงในที่สุด

ทุกคนรู้ว่า ส่วนที่เข้มข้นที่สุดของการอภิปรายของนัก
ปรัชญาก็คือ ส่วนของการอภิปราย

ในช่วงครึ่งเดือนนี้ นักปรัชญาได้ทำตามข้อกำหนด ก่อนอื่น
พวกเขาเข้าไปที่หอเก็บหนังสือเป็นเวลา 1 สัปดาห์ เพื่อทำ
ความเข้าใจผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มและโรงเรียนปรัชญาต่างๆใน
แต่ละราชวงศ์

อาจกล่าวได้ว่า พวกเขาได้เรียนรู้อย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรัชญาของจื๊อ มันเปลี่ยนแปลงและก้าว
หน้าไปตามกาลเวลา

ต่อไป ฟอรัมของรักปรัชญาก็เริ่มต้นขึ้น

กลุ่มและโรงเรียนปรัชญาต่างๆ สามารถอธิบายความคิด
และเป้าหมายหลักของพวกเขาในฟอรัมได้ ข้อกำหนดเบื้องต้น
ต้นก็คือ มันจะต้องเป็นเนื้อหาใหม่ ถ้าเป็นความคิดแบบดั้ง
เดิม พวกเขาไม่จำเป็นต้องเพิ่มมันเข้าไปในฟอรัม

ที่น่าสนใจที่สุดก็คือเว่ยหยาง

ในฐานะตัวแทนปรัชญากฎหมาย และบุคคลที่ได้รับผล
กระทบจากยุคเลียดก๊ก เว่ยหยางมีอัตลักษณ์ใหม่ของเขาใน
ฐานะเจ้ากรมกิจการภายใน

ประสบการณ์ของเขาในดินแดนซานไห่ ได้สอนเขามากมาย
ความคิดก่อนหน้านี้ของเขา ได้รับการเปลี่ยนแปลงและปรับ
ปรุงจากประสบการณ์ใหม่ของเขา

ในชีวิตที่แล้วของเขา เว่ยหยางมักจะกล่าวเสมอว่า ผู้คนควร
จะเป็นเกษตรกรหรือไม่ก็ทหาร ไม่มีตัวเลือกที่สามอื่นอีก
ทุกอย่างก็เพื่อสนับสนุนประเทศของพวกเขา

ยุทธศาสตร์ของเขา มุ่งเน้นไปที่การเกษตรและทำการค้าให้
น้อยลง การลงโทษอย่างโหดร้าย เป็นวิธีการปกครองของเขา

สิ่งที่ดินแดนซานไห่ดำเนินอยู่ แตกต่างไปจากยุทธศาสตร์
ของเขา

ระบบการค้าของดินแดนซานไห่ ได้เปิดหูเปิดตาเขา น่าสนใจ
มากที่การเกษตรในดินแดนซานไห่ ก็สามารถเจริญรุ่งเรือง
ขึ้นได้ในสถานการณ์นี้เช่นกัน การส่งเสริมทั้งการค้าและการ
เกษตร ดูเหมือนจะเป็นไปได้จริงๆ

ความคิดของเขาจึงค่อยๆเปลี่ยนไป

แน่นอนว่า ความคิดตามหลักปรัชญาปรัชญากฎหมายของ
เขายังมั่นคงอยู่ สิ่งที่เปลี่ยนไปก็คือ วิธีการและยุทธศาสตร์
รวมถึงวิธีที่เขาผลักดันมันออกไป

ปฏิเสธไม่ได้ว่า ความคิดเห็นนี้ของเขา คู่ควรแก่การได้รับการ
ชื่นชมอย่างมาก นักปรัชญาของปรัชญาขงจื๊ออย่าง เม่งจื๊อ

ต่างก็แสดงออกอย่างเคร่งขรึม ขณะที่พวกเขา กลับออกไป

วันรุ่งขึ้น มันเป็นรอบของเม็งจื่อ

อย่างน่าทึ่ง เขาบรรยายความสัมพันธ์ทางจริยธรรมระหว่าง
ชาวพื้นเมืองและผู้เล่น ซึ่งขยายไปยังปัญหาด้านกฎหมาย
ของผู้เล่นลอร์ด

ทุกคนต้องเข้าใจว่า ไกอาคือผู้สร้างสัตว์ประหลาดเหล่านี้
ขึ้นมา

คิดเกี่ยวกับพวกเขา เม็งจื่อและคนอื่นๆเป็นคนที่ทรงปัญญาใน
ประวัติศาสตร์ ตอนนี้ ไกอาได้มอบความรู้ช่วง 5,000 ปี ให้
แก่พวกเขา และปล่อยให้พวกเขาอยู่ในโลกที่น่าสนใจนี้

นั่นทำให้พวกเขาค่อยๆแข็งแกร่ง และแข็งแกร่งมากขึ้น
เรื่อยๆ

การต่อสู้ครั้งแรกระหว่างปรัชญาของจื่อและปรัชญากฎหมาย
ได้สิ้นสุดลงแล้ว

TWO Chapter 451 จางยี่ย้ายเข้ามา

แม่หานเฟยจื่อและเหลาจื่อได้มาถึงเมืองซานไห่แล้ว อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม พวกเขาได้รับการต้อนรับแตกต่างกัน

หานเฟยจื่อมาถึงเมืองซานไห่เมืองวันก่อน

หลังจากที่เขามาถึง เขาไปค้ำับเจียงซาง ก่อนที่จะถูกพาไป
โดยเว่ยหยาง, เซินปั๋วไห่ และเซิ่งเตา ไปยังบ้านของเว่ยหยาง

เซินปั๋วไห่และเซิ่งเตา ไม่ได้ย้ายเข้าไปพักที่บ้านจูเสียน แต่
พวกเขาพักอยู่ที่บ้านของเว่ยหยาง

4 ผู้ยิ่งใหญ่แห่งปรัชญากฎหมาย ได้มารวมตัวกันแล้ว

ถ้ามีคนอื่นๆเห็น พวกเขาคงจะรู้สึกประหลาดใจ สิ่งที่กำลังพูด
คุยกัน ไม่ใช่เรื่องการเอาชนะปรัชญาขงจื้ออย่างไร แต่พวก
เขากำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับแนวคิดของปรัชญากฎหมาย

ในสายตาของพวกเขา ปรัชญากฎหมายสำหรับกว่าการ

อภิปรายนี้มาก

หานเพยจี้ฮเป็นี่คนที่รวมกลุ่มทั้งสามเข้าด้วยกัน แต่เขาทำได้
เพียงรวบรวมบันทึกเท่านั้น ซึ่งมันทำให้เกิดข้อผิดพลาดใน
การทำความเข้าใจ

การพบปะกันของพวกเขาในครั้งนี้ มันราวกับว่าพวกเขารู้จัก
กันมานานก่อนหน้านี

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน พวกเขาล้อมเรื่องของเวลาไปโดย
สิ้นเชิง

หลังจากที่ห้องของพวกเขาว่าง พวกเขาจึงมองหน้ากันและ

กัน ก่อนจะหิ้วเราออกมา

“เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วจริงๆ!”

เว่ยหยางหิ้วเราออกมาอย่างเฉื่อยๆ แล้วสั่งให้สาวใช้นำ
อาหารมาที่ห้องอ่านหนังสือ

ทั้งสี่ทานอาหารและพูดคุยในเวลาเดียวกัน

เมื่อพวกเขาดื่มเหล้าสามดอกไม้ พวกเขาก็เริ่มเปิดใจมากขึ้น

หลังจากทานอาหารกลางวันกันอย่างรีบเร่งแล้ว พวกเขาก็
กลับมาคุยกันต่อ

การสนทนานี้ ยาวไปจนถึงอีกวันหนึ่ง เนื่องจากพวกเขาลืม
เรื่องของเวลา

ผู้ทรงอิทธิพลทั้งสี่ แห่งปรัชญากฎหมาย แม้ว่าจะมีแนวคิด
หลักที่แตกต่างกัน แต่พวกเขาก็ยังคงคล้ายคลึงกัน

ในช่วงค่ำ หานเฟยจื่อตัดสินใจพักอยู่ที่บ้านของเว่ยหยาง

เป็นเรื่องบังเอิญ ขงจื่อพาเหล่าศิษย์มาถึงเมืองซานไห่ในวัน
รุ่งขึ้น

ขณะที่ขงจื่อมาถึง เขาได้เข้าไปคำนับเจียงซางโดยตรง แนว
คิดหลักของขงจื่อ คือการสร้างเรื่องเก่าขึ้นใหม่ เขาติดตาม

และเคารพในพิธีกรรมแห่งโจว

แม้ว่าผู้ก่อตั้งคนสำคัญของพิธีกรรมแห่งโจวจะไม่ใช่เจียงซาง
แต่เป็นโจวกงตาน แต่เจียงซางก็ยังคงเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสื่อ
โจว มันจึงคุ้มค่าที่ขงจื้อจะมาเยี่ยมเยือนเขา

ขงจื้อซึ่งเป็นผู้ทรงอิทธิพลทางวัฒนธรรมผู้นี้ เป็นที่อ่อนน้อม
ถ่อมตนอย่างมาก เขาเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคน พวก
ปราชญ์ขงจื้อปลอมและทุจริต เป็นกลุ่มคนที่น่าอัปยศอย่าง
แท้จริง พวกเขาแตกต่างจากของจริงอย่างสิ้นเชิง

พร้อมกับการปรากฏตัวของเขา เหล่าจื้อ, จวงจื้อ และบุคคล
ทางประวัติศาสตร์อื่นๆทั้งหมดก็ปรากฏตัวขึ้น

ช่วงเวลาทางวัฒนธรรมที่ชาติสี่ส้นก่อนหน้านี้ กลายเป็น
สว่างไสวในทันที

เมื่อเห็นว่ามันถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว บรรพบุรุษแห่งนัก
ปรัชญา เจียงซาง ก็เชิญ ขงจื๊อ, เมิ่งจื๊อ, จวงจื๊อ, ม่อจื๊อ, หาน
เฟยจื๊อ และสหายของเขา ไปยังเกาะดาวอัปแสง

ก่อนหน้านี้ เจียงซางจะพบกับเหล่านักปรัชญาในหอเก็บ
หนังสือเท่านั้น

แน่นอนว่า การสนทนาในครั้งนี้ จะต้องไม่ธรรมดาอย่างมาก
ทุกคนต้องรู้ว่า บุคคลที่ถูกเชิญไปนั้น ล้วนเป็นเหล่าผู้ทรง
ปัญญาที่สุดในโรงเรียนปรัชญา สถานะของพวกเขา อยู่ในจุด
สูงสุดของนักปรัชญา

คนเดียวที่ไม่มีความสุขกับเหตุการณ์นี้ คงจะมีเพียง หลู่ปู้เว่ย
เพราะเขาไม่ได้ถูกเชิญไปด้วย

กล่าวถึงเรื่องนี้ มันอาจจะเป็นเรื่องปกติ หลู่ปู้เว่ยไม่แม้แต่จะ
ได้รับฉายาว่า จื่อ เขาจึงไม่ถือว่าเป็นบรรพบุรุษของกลุ่มหรือ
โรงเรียนปรัชญา

บนเกาะดาวอัปแสง การรวมตัวกันของเหล่านักบุญนี้ จะถูก
บันทึกไว้เป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ แต่ไม่มีใครรู้เลยว่า
พวกเขาพูดคุยอะไรกันบ้าง แม้แต่โศกฮางโซวก็ยังไม่รู้ว่า
พวกเขาพูดคุยหรือแลกเปลี่ยนอะไรกัน

จนกระทั่งถึงตอนเที่ยง เจียงซางได้ส่งคนมาบอกกับเสี่ยวเห

อว่ การอภิปรายของนักปรัชญา จะเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการในวันพรุ่งนี้

เขายังได้ส่งจดหมายขนาดเล็กลงมาด้วย

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวอยู่ในห้องโถงหลัก เพื่อประชุมกับเจ้ากรมทั้งสี่ แล้วยังมีเสี่ยวเหอ และตัวแทนโรงเรียนปรัชญาการทูต จางยี่ ด้วย

พวกเขาพูดคุยกัน 2 เรื่อง เรื่องแรกก็คือ การจัดตั้งองค์กรทางการทูต และเรื่องที่สองก็คือ การจัดการอภิปรายของนักปรัชญา

ฟานจงหยานได้แนะนำให้ตั้งชื่อขององค์กรว่า วัดหงหลู่

สมาชิกของวัด จะช่วยเผยแพร่ชื่อเสียงที่ดีของดินแดน

ผู้นำของวัดจะมีตำแหน่งเป็นอัครราชทูต ซึ่งจะดูแลเรื่องการทูตทั้งหมด โดยพวกเขาจะแต่งตั้งให้จางยี่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งนี้

วัดหงหลู่ที่จะถูกจัดตั้งขึ้นนี้ จะไม่อยู่ภายใต้กรรมทั้งสิ้น พวกเขาจะขึ้นตรงต่อ รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง และโอหยางโซว ตำแหน่งของอัครราชทูตแห่งวัดหงหลู่ จะอยู่ระหว่างเจ้ากรรมและหัวหน้าฝ่าย

เจ้าหน้าที่พื้นฐานและข้าราชการที่จะทำงานที่นี่ จะมาจากกรมการบริหาร

วัฒนธรรมและประเพณีที่ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมรับผิดชอบ ใกล้เคียงกับงานของวัดหงษ์หมู่มากที่สุด ด้วยเหตุนี้เจ้าหน้าที่ของฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมจึงถูกส่งไปยังวัดหงษ์หมู่ ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถเรียนรู้จากงานนี้ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังอนุมัติให้จางยี เลือกคนชั้นสูงจากโรงเรียนปรัชญาการทูต มาเข้าร่วมกับเขาได้ จางยีสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงบุคลากรในวัดหงษ์หมู่ได้ทั้งหมด

ความไว้วางใจนี้ ทำให้จางยียุ่รู้สึกขอบคุณเป็นอย่างมาก

“ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความไว้วางใจของท่าน!”

ขณะที่วัดหงษ์ถูกจัดตั้งขึ้น ประกาศจากระบบก็ตั้งขึ้น

“ประกาศระบบ : ตัวแทนโรงเรียนปรัชญาการฑูต จางยี ได้
ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่ รับผิดชอบวัดหงษ์และรับเหล่า
ศิษย์ ดินแดนซานไห่ได้ผ่านข้อกำหนดทั้ง 3 สำหรับการย้าย
เข้าของโรงเรียนปรัชญา โรงเรียนปรัชญาการฑูต ย้ายเข้าสู่
ดินแดนซานไห่อย่างเป็นทางการ!”

“ประกาศระบบ : โรงเรียนปรัชญาการฑูต ได้ย้ายเข้าสู่ดิน
แดนซานไห่เรียบร้อยแล้ว ดินแดนซานไห่ได้รับฉายา
‘การหลบเลี่ยงท่ามกลางกลุ่มการเมือง!’”

ขณะที่ประกาศดังออกไป ผู้เล่นในภูมิภาคจีนไม่ได้มี

ปฏิกิริยาใดๆมากนัก มีเพียงเหอฟูและคนอื่นๆที่เป็นศัตรูของ
เขาเท่านั้น ที่รู้สึกว่ไบหน้าของพวกเขาเป็นตะคริว

‘สหายผู้นี้ช่างน่าตกใจจริง!’

พวกเขากำลังทำสงครามกันอยู่ แต่ในขณะที่เดียวกันนั้น ศัตรู
ของพวกเขาที่อยู่ในฐานหลัก ก็ได้รับฉายาของดินแดนใหม่

เมื่อเปรียบเทียบกับเขาแล้ว คนอื่นๆแทบจะตายเพราะความ
โกรธนี้

ประกาศนี้ได้ส่งผลกระทบตอเหอฟูและคนอื่นๆอย่างมาก

ช่วงเวลาที่เราได้ยื่นประกาศ เหวฟู่และคนอื่นๆตกตะลึง
อย่างแท้จริง มันทำให้พวกเขากลับมารู้สึกอีกครั้งว่า พวกเขา
กำลังเผชิญหน้ากับศัตรูที่น่ากลัว

อัปเดตก่อนใครที่ ***novel-ss2.blogspot.com***

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว พวกเขาไม่แม้แต่จะอยู่ในระดับ
เดียวกัน พวกเขาจำเป็นต้องนำกองกำลังของตนด้วยตัว
ของพวกเขาเอง ขณะที่เขาสามารถอยู่ในเมืองซานไห่ และ
ขยายอิทธิพลของตนได้ในเวลาเดียวกัน

‘นักปรัชญา!’ เหวฟู่กัดฟัน เขากระหายที่จะได้รับสมัครพวก
เขาอย่างมาก

มันเปรียบกับดินแดนซานไห่กำลังทานอาหาร โรงเรียน

ปรัชญาได้ย้ายเข้าสู่ดินแดนชานไห่อย่างต่อเนื่อง

ขณะที่เหอฟูชีม๋า เขาก็รู้สึกขอบคุณตัวเองภายในใจ ขอบคุณ
ที่เขายังสงบและมีเหตุผล ในขณะที่จัดการกับธนาคารสี
สมุทร เขาโชคดีที่เขาไม่ทำอะไรเกินเลย

การเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นนี้ มันทำให้ทุกคนรู้สึกปวดหัว

ถ้าเขาทำได้ เขาไม่อยากจะต่อสู้กับดินแดนชานไห่ นี่คือ
ความจริงที่โหดร้ายของเขตทुरกันดาร สถานการณ์ที่
ชนะกันทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ได้มีอยู่ที่นี้

มันมีเพียงเจ้าหรือข้าต้องตายเท่านั้น

เนื่องจากเขาไม่มีทางเลือก เขาจึงต้องเดินหน้าต่อไป

การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป ดูเฉยชาและกล้าหาญ
มากขึ้น

โอหยางโซวไม่มีเวลาไปคิดถึงเหอฟูและคนอื่นๆ เขาตรวจสอบ
สถานะใหม่ที่ได้รับมา

‘การหลบเลี่ยงท่ามกลางกลุ่มการเมือง’ : ชื่อเสียงดินแดน
เพิ่มขึ้น 15%, ความเกลียดชังดินแดน ลดลง 25%, ความ
ยากลำบากทางการค้า ลดลง 20%, ความเป็นมิตรกับชน
เผ่าต่างๆ เพิ่มขึ้น 30%

เมื่อเทียบกับฉายาอื่นๆ ไม่เพียงแค่ลักษณะของฉายาที่ได้รับ
จากโรงเรียนปรัชญาการทูตจะแตกต่างออกไปเท่านั้น แม้แต่
สถานะของมันก็แตกต่างออกไป

ฉายาที่ได้รับจากโรงเรียนปรัชญา 3 แห่งแรก ยกเว้นเพียง
ด้านเดียว

มีเพียงฉายานี้เท่านั้นที่มีทั้งบัฟที่เพิ่มและลด

การเพิ่มชื่อเสียงของดินแดน ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงก็รู้ว่า มัน
เป็นสถานะที่หายากเพียงใด มันจะเป็นสิ่งที่ปรากฏในสิ่งก่อ
สร้างชั้นซ็อนเร็นเท่านั้น

ความสามารถของดินแดนช่วยให้ในการดึงดูดผู้มีความ

สามารถพิเศษ จะได้รับผลดีต่อสถานะดังกล่าวอย่างมาก

สำหรับการลดความเกลียดชังและลดความยากลำบากใน
การทำการค้า มันอาจจะดูไร้ประโยชน์ในตอนนี้ แต่ในช่วง
ท้ายของเกมส์ มันจะเป็นสถานะที่ทรงพลังอย่างมาก

ไม่ต้องกล่าวถึงการลดความเกลียดชัง เพียงแค่คิดถึงสถานะ
ลดความยากลำบากในการทำการค้าแล้ว มันก็น่าตื่นเต้น
อย่างมาก ด้วยสถานะนี้ เขาจะทำการค้ากับออสเตรเลียได้
สะดวกขึ้น

สถานะสุดท้ายเป็นสิ่งที่ดีสำหรับกลยุทธ์ของเขาที่มีต่อชน
เผ่าต่างๆ

ในดินแดนของเขามีชนเผ่าอาศัยอยู่ 3 ชนเผ่า ได้แก่ ชนเผ่า
คนเถื่อนภูเขา, ชนเผ่าเร่ร่อน และชนเผ่าหลิ สำหรับชนเผ่า
คนเถื่อนภูเขา ที่อยู่ที่อื่น เขาจำเป็นต้องบังคับให้พวกเขามา
เข้าร่วมกับเขาผ่านสงคราม ดังนั้น พวกเขาจะยังมีความรู้สึก
เชิงลบต่อดินแดนซานไห่

ด้วยสถานะของฉายานี้ ความรู้สึกเช่นนั้นจะลดลงอย่างมาก
และมันยังจะส่งผลไปถึงจิตใจด้วย

นอกเหนือจากชนเผ่าในปัจจุบันแล้ว มันยังเป็นประโยชน์
สำหรับการรับสมัครชนเผ่าอื่นๆในอนาคตอีกด้วย

อย่างลืมนะว่า ในเมืองซีไห่หว มีชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาจำนวน
มากอาศัยอยู่ โอหยางไชวกังวลมากกว่า หลังจากที่ยึดเมืองซี

โหยวได้แล้ว ชาวเผ่าเหล่านั้นจะไม่เต็มใจจะเข้าร่วมกับเขา

อิทธิพลของเมืองซีโหยวที่มีต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขานั้นสูง
มากเกินไป

แต่เมืองเพิ่มสถานนะนี้เข้าไป มันจะช่วยเพิ่มโอกาสขึ้นอีก
30%

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ฉายานี้ไม่เพียงแค่ว่าจะส่งผลต่อชนเผ่า
ต่างๆในเมืองซีโหยวเท่านั้น ต้องเข้าใจก่อนว่า จากการตั้งค่า
ของโกอา ประชาชนในประเทศอื่นๆ ก็ถูกระบุว่าเป็นชนเผ่า
อื่นๆด้วยเช่นกัน

มันมีความหมายอยู่เบื้องหลังอย่างมาก

สามารถคาดการณ์ได้ว่า ถ้าดินแดนซานไห่เริ่มสงครามโลก
ในอนาคต พวกเขาจะสามารถปกครองดินแดนภายนอกได้ดี
กว่าดินแดนอื่นๆมาก

ด้วยการวิเคราะห์ดังกล่าว พวกเราจะสามารถมองเห็นความ
แข็งแกร่งของฉานานี้ได้ มันน่าตกใจอย่างมาก

ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า การมีฉานานี้จะสร้างความได้เปรียบ
เหนือคนอื่นอย่างมากในช่วงท้ายของเกมส์

ครั้งนี้ เขาได้รับสมบัติอย่างแท้จริง

หลังจากที่โอหยางโชวเสร็จสิ้นการตรวจสอบสถานะแล้ว เขา

ก็คิดว่าจะลองรับสมัครตัวแทนอีกคนอย่าง ชูฉิน เพื่อป้องกัน
ไม่ให้ดินแดนอื่นๆ ได้รับฉายานี้ไป

เมื่อคิดถึงจุดนี้ ความเย็นชาก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

TWO Chapter 452 เทพธิดาปิงชาน

โอหยางໄໝตั้งสติและกลับมาประชุมต่ออีกครั้ง

การอภิปรายของนักปรัชญา นอกเหนือจากส่วนการอภิปราย
แล้ว ยังมีพิธีสำคัญอย่างพิธีบูชาสวรรค์ โอหยางໄໝในฐานะ
เจ้าภาพ จะต้องนำเหล่านักปรัชญา ไปทำการศักระที่วัด
จักรพรรดิเหลือง

จักรพรรดิเหลืองเป็นบรรพบุรุษของชาติพันธุ์จีน นอกจากนี้
เขายังเป็นผู้ตั้งระบบการปกครองของจีน จึงเป็นธรรมดาที่
เขาจะถูกเคารพบูชา

หลังจากจัดการเรื่องสำคัญต่างๆแล้ว โอิหยางโชวกี้ประกาศ
ยุติการประชุม เขาปล่อยให้เสี่ยวเหอรับผิดชอบภารกิจใน
การติดต่อกับซุนฉิน เพื่อดูว่าเขายินดีจะทำงานในดินแดนซาน
ไห่หรือไม่

ในฐานะผู้จัดงานการอภิปรายของนักปรัชญา เสี่ยวเหอยังมี
งานที่สำคัญ นอกเหนือจากการจัดการเรื่องประจำวันแล้ว
เขาต้องติดต่อกับนักปรัชญาหลายคน และเชิญชวนพวกเขา
ให้ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่

โอหยางโซวเชื่อมั่นในความสามารถของเสี่ยวเหอ เขา
สามารถช่วยให้พวกเขารับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษบาง
ส่วนได้

ผลก็พิสูจน์ออกมาแล้ว ในช่วงครึ่งเดือนนี้ มีนักปรัชญาไม่
น้อยกว่า 100 คน แสดงความตั้งใจว่า ยินดีจะย้ายเข้ามา
คนเหล่านี้มาจากกลุ่มและโรงเรียนปรัชญาที่แตกต่างกัน
พวกเขาจึงเหมาะสมกับอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน

จากลักษณะพิเศษของพวกเขา เสี่ยวเหอประสานกับกรมทั้ง
สี่ จัดการทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างยอดเยี่ยม

ในเวลานี้ ความสามารถของเขา มีบทบาทสำคัญเป็นอย่าง

มาก ในดินแดน นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว มีเพียงเขา
เท่านั้นที่มีอำนาจในการสั่งการกรมทั้งสี่ได้

ผ่านงานการอภิปรายของนักปรัชญา เสี่ยวเหอได้สร้าง
ศักดิ์ศรีของเขาขึ้นในดินแดนซานไห่อย่างช้าๆ

ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ในไม่ช้าก็เร็ว เสี่ยวเหอจะเข้า
มาแทนที่ฟานจงหยาน ในฐานะหัวหน้าข้าราชการพลเรือน
อย่างไรก็ตาม ฟานจงหยานเองก็ไม่ได้ต่อต้าน เพราะเสี่ยวเห
อน่าทึ่งอย่างแท้จริง

ผู้ที่มีความสามารถพิเศษที่เสี่ยวเหอรับสมัครเข้ามา จะเข้าสู่
กรมทั้งสี่ หรือไม่ก็ส่งไปยังรัฐบาลและเมืองต่างๆ ผู้ที่ไม่ต้อง
การรับราชการ จะถูกส่งไปยังสถานศึกษาทั้งสอง เพื่อเป็นผู้

ฝึกสอนในอุตสาหกรรมต่างๆ, เป็นที่ปรึกษา หรือจัดตั้ง
สมาคมของพวกเขาขึ้นมา

พวกเราต้องเข้าใจว่า นักปรัชญานับร้อยๆคนเหล่านี้ นอก
เหนือจากบางส่วนที่มาจากโรงเรียนปรัชญา 10 อันดับแรก
แล้ว ส่วนที่เหลือมาจากโรงเรียนปรัชญาที่ไม่ได้มีชื่อเสียง
มากนัก อย่างไรก็ตาม ความสามารถของพวกเขาก็ไม่หลากหลาย
สาขาอาชีพ อย่างเช่น ช่างไม้, ช่างแกะสลัก และช่าง
หนัง

สมาคมอุตสาหกรรมหลักๆในดินแดนซานไห่มีเพียง สมาคม
สิ่งทอ และสมาคมประมง ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งเดือน ไม่มี
สมาคมใหม่กว่า 10 แห่ง ที่ลงทะเบียนกับกรมการเงิน ที่มีชื่อ
เสียงในหมู่พวกเขาก็คือ สมาคมช่างไม้, สมาคมแกะสลัก
และสมาคมเครื่องหนัง

นอกเหนือจากการจัดตั้งสมาคม มีนักปรัชญาบางคน ที่มีความสามารถระดับสูงในทักษะของตน จากการคำนวณของเลียวเหอ มีราว 5 คน ที่อยู่ในขั้นมาสเตอร์

เมื่อพวกเขาได้รับบัพจากลักษณะพิเศษของดินแดนซานไห่ แล้วเลื่อนเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์ทีละคนทีละคน อาชีพการทำงานในดินแดนซานไห่ ก็จะประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

นอกเหนือจากความรู้สึกรักปิตินดีของโอหยางโชวแล้ว ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานในดินแดนซานไห่ก็มีความสุขเช่นกัน ผู้มีความสามารถพิเศษขั้นมาสเตอร์เหล่านี้ คือ กลุ่มคนที่พวกเขาต้องการจะเรียนรู้ด้วย

ถ้าโชคดี ผู้เล่นอาจจะได้รับมรดกของ NPC เหล่านี้ในรูปแบบ
แบบของควอส พวกเขามักจะกลายเป็นทายาทของกลุ่มหรือ
โรงเรียนปรัชญาบางแห่ง

ในทันที สมาชิกของกิลด์ลั้วเยว่ พวกมันออกมาพลุกพล่านไป
ทั่วท้องถนน

ในหมู่พวกเขา มีคนชื่อ จีซุ่ย ได้รับมรดกของช่างไม้ สหายผู้
โชคดีนี้ ถึงกับเปิดเผยความสุขของเขาในฟอรัม

ในเวลานั้น ฝ่าหม้อจึงได้ถูกเปิดออก

ผู้เล่นทั้งทั้งประเทศจีนเต็มไปด้วยความอิจฉา

ผู้นำกิลด์เส้นใย จึงซื้อโค่ว เทเลพอร์ตมายังเมืองซานไห่โดยตรง หลังจากที่ได้รับข่าวนี้

“ท่านลอร์ดหวู่ยี่ ท่านไม่สามารถจะล่าเหยี่ยวได้ ทั้งเส้นใยและ
ลั้วเยว่ ต่างก็อยู่ภายใต้ดินแดนซานไห่ ดังนั้น ท่านจึงไม่
สามารถปฏิบัติต่อพวกเราแตกต่างกันได้”

เป็นดังเทพธิดาปิงซาน ถ้าความเย็นชาของเธอกวาดผ่านคน
ทั่วไป พวกเขาคงจะยอมจำนนต่อเธอทันที

โชคดีที่โอหยางโซวมีประสบการณ์ เขารู้ว่า ถ้าเขาอนุญาต
ให้สมาชิกกิลด์เส้นใย เข้ามายังเมืองซานไห่ได้อย่างอิสระ

เพื่อต่อสู้กับสมาชิกของกิลด์ลั้วยะว่ ชุนเลี้ยวเยว่คงจะมา
แหกอกเขาอย่างแน่นอน

แม้ว่าชุนเลี้ยวเยว่จะดูเหมือนเด็กสาวที่อ่อนโยน แต่ถ้าเธอ
โกรธ เธอจะดูน่ากลัวอย่างมาก

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโชวถึงกับสั่นสะท้านไปถึงกระดูก
สันหลังของเขา

“ท่านผู้นำกิลด์จึง ข้าไม่ได้ล่ำเอียง กิลด์ลั้วยะว่นั่นลงทะเลเบียน
ที่เมืองซานไห่ ขณะที่กิลด์เส้นใยก็ลงทะเลเบียนที่เมืองหย่า
ซาน ข้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

อย่างไรก็ตาม หญิงงามที่ภายนอกเย็นชานี้ มีหัวใจที่แข็ง

แกร่ง

ขณะที่เธออยู่ในขังตู มีคนจำนวนมากไล่ตามเธอ แต่ฉิ่งซื้อ
โค้วไม่แม้แต่จะมองไปที่พวกเขา

โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่สิงเจ๋อจื่อเงินก่อขึ้น มันทำให้ฉิ่งซื้อ
โค้วเย็นชามากขึ้น และมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่เธอย้าย
มาอยู่เมืองหย่าซานแล้ว มันไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นมากนัก

ถึงอย่างนั้น มันก็ไม่ได้หมายความว่า ฉิ่งซื้อโค้วไม่ชอบให้คน
อื่นๆชื่นชมเธอ แต่มันไม่ได้หมายความว่า เธอจะไม่สามารถ
ยืนอยู่ได้โดยที่คนอื่นๆไม่หลงเสน่ห์เธอ

สำหรับหญิงสาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาวงาม พวกเธอไม่

สามารถทนต่อการปฏิกิริยาดังกล่าวของโอหยางโซวได้

อย่างไรก็ตาม ต่อบริษัทโอหยางโซว เธอรู้สึกหมดหนทาง

ชายข้างหน้าเธอเป็นใคร?

เขาเป็นผู้เล่นอันดับ 1 ของประเทศจีน และอาจจะเป็นอันดับ 1 ของโลกด้วย เขาดำรงอยู่บนจุดสูงสุด ทุกคำกล่าวและการกระทำของเขา เป็นที่สนใจของทั้งประเทศจีน บางคนอิจฉาเขา, บางคนหมั่นไส้เขา และบางคนก็เคารพเขา

แต่ไม่มีใครเลยที่กล้าอวดดีต่อหน้าเขา

ทุกคนรู้ว่า เขามีอำนาจอย่างมาก

คิดถึงจุดนี้ จึงซื้อโค้วรู้สึกกังวลอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เธอ
ไม่สามารถควบคุมความรู้สึกของเธอ ไม่ให้ระเบิดออกมาได้
“ข้าไม่สนใจ ท่านจะต้องช่วยข้า”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำกล่าวที่แฝงด้วยความ चुกชนของเธอ
ดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง

เทพธิดาปิงซานผู้นี้ กำลังเล่น चुกชน?

เมื่อเธอเห็นการแสดงออกของเขา จึงซื้อโค้วก็ตระหนักถึงคำ
กล่าวของตัวเอง แล้วใบหน้าของเธอก็แดงขึ้นในทันที

บรรยากาศจึงกลายเป็นอึดอัด

โอหย่างโซวสงบตัวเองลง เขาเพียงต้องการให้เธอยอมถอย
ไปเท่านั้น เขาไม่ได้หวังว่า เธอจะทำให้เขาประหลาดใจเช่นนี้

“อะแฮ่ม เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าอนุญาตให้ 20 คน มายังเมือง
ซานไห่ เพื่อพบกับชั้นมาสเตอร์หรือรับเคลสจากพวกเขา
สำหรับเรื่องที่พวกเขาจะกลายเป็นผู้สืบทอดได้หรือไม่
ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสวรรค์ ตกลงหรือไม่?”

“ตกลง”

จึงซื้อโค่วหายใจเข้าลึกๆ เธอไม่อยากอยู่ที่นี่อีกต่อไป เมื่อ
เธอตอบรับแล้ว เธอก็รีบกลับออกไปในทันที

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ถอนหายใจยาว

‘นางพยายามจะฆ่าข้าหรือ?’

ไม่นานหลังจากนั้น โอหยางโซวก็ได้รับจดหมายจากซุนเสี่ยว
เยว่ที่อยู่เมืองหยางซาน

เมื่อเขาเปิดจดหมาย เขาก็พบว่ามันเป็นเพียงกระดาษเปล่า
เท่านั้น

ขณะที่โอหยางโชวเห็นมัน เขาก็ส่ายหัว ‘หญิงสาวคนนี่ช่างซึ่
ระวางจริงๆ’

นอกจากบุคคลที่เข้าทำงานในด้านต่างๆแล้ว ถ้ากลุ่ม
หรือโรงเรียนปรัชญาย้ายเข้ามา พวกเขาก็สามารถเปิด
วิทยาลัยในมหาวิทยาลัยสีหนาน เพื่อรับลูกศิษย์ได้

ขณะที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป แม้แต่โรงเรียนปรัชญาม่อ
จื้อและโรงเรียนปรัชญาอื่นๆก็ถูกล่อลวง ไม่ว่าอย่างไร พวก
เขาก็ต้องการที่จะเผยแพร่ปรัชญาของพวกเขา ผ่านสถาน
ศึกษาที่ทรงอิทธิพล

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยสีหนาน ยังมีทั้งเจียงซางและหอ
เก็บหนังสือ แม้ว่ากลุ่มและโรงเรียนปรัชญาต่างๆ จะไม่ได้

ย้ายเข้ามาอยู่ดินแดนซานไห่ แต่เพียงแค่การเปิดวิทยาลัยใน
มหาวิทยาลัยสีหนานก็ยังคงพอจะเป็นไปได้

ศักยภาพของมหาวิทยาลัยสีหนาน เริ่มเป็นที่ยอมรับของทุก
คนอย่างช้าๆ

หลังจากนี้ รากฐานของดินแดนซานไห่ จะเริ่มมีเสถียรภาพ
มากขึ้น ทว่าทั้งประเทศจีนจะไม่มีใครสามารถเทียบกับพวก
เขาได้อีก

.....
.....

ขณะที่ลอร์ดบอให้เขาโน้มน้าวฐฉินมาเข้าร่วมกับพวกเขา

เสี้ยวเหอมองไปที่ลอร์ดของเขาด้วยการแสดงออกแปลกๆ
ในทางทฤษฎี พวกเขามีเจายี่เป็นผู้รับผิดชอบวัดหงษ์อยู่
แล้ว เหตุใดลอร์ดถึงยังสนใจชูฉินอีก?

เสี้ยวเหอเก็บความคิดนี้ของเขาไว้ ไม่ได้กล่าวมันออกมา เขา
เพียงพยักหน้าตอบรับเท่านั้น

หลังจากที่เสี้ยวเหอออกไป โอหยางโชวก็กมองขึ้นไปบนท้อง
ฟ้า ขณะที่เขากำลังคิดอย่างลึกซึ้ง

‘ชูฉิน อ่า...ชูฉิน ข้าหวังว่าท่านจะฉลาดมากพอ และไม่ให้ข้า
ต้องใช้มาตรการสุดท้าย’

ณ คฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, ตำหนัก

หฺวู่จี้

ท้องฟ้ายามค่ำคืนดูราวกับน้ำที่นิ่งสงบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ตำหนักหฺวู่จี้ มันเงียบเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นทหาร
องครักษ์หรือสาวใช้ พวกเขาทั้งหมดเดินอย่างเงียบ เพราะ
กลัวว่ามันจะรบกวนลอร์ดของพวกเขา

ตำหนักหฺวู่จี้ เป็นที่ที่โอหยาางโซวใช้พักผ่อนนอนหลับ

ขณะที่พวกเขาสร้างคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง
หนานเจียง พวกเขาได้ขยายตำหนักจากเดิมเพิ่มขึ้นไปอีก
เหล่าน้องสาวของเขาอย่าง ชู่หยิงหยู, มู่ฉิงชี่ และปิงเอ๋อ
ทุกคนมีตำหนักเป็นของตัวเอง

ปิงเอ๋อซึ่งเป็นสาวน้อย กำลังเติบโตอย่างช้าๆ มันถึงเวลา
แล้วที่เธอจะอยู่อย่างอิสระ

ในขณะที่ระบบของเมืองซานไห่เติบโตและสมบูรณ์แบบมาก
ขึ้น ระบบชั้นก็เริ่มปรากฏขึ้น แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่ต้องการ
ให้มันเกิดขึ้น แต่เกมส์ถูกตั้งค่าให้อยู่ในสมัยโบราณ เขาจึง
ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลง ความคืบหน้าของเรื่องนี้ได้

ขุ่ยหยิงหยูและคนอื่นๆ ในฐานะน้องสาวของลอร์ด ทุกคนได้
รับธำมัญสำหรับการเดินทาง

จำนวนข้าราชการในคฤหาสน์เติบโตขึ้นในทุกๆวัน กฎใน
คฤหาสน์จึงเข้มงวดมากยิ่งขึ้น ฝ่ายแม่บ้านเองก็เริ่มมี

บทบาทที่สำคัญมากขึ้น

โจชัวทำงานได้อย่างยอดเยี่ยม และเธอใส่ใจต่อนักหลังอยู่
เสมอ

แม้แต่โอหยางโซวก็ยังไม่คาดหวังว่า โจชัวจะทำได้ดีขนาดนี้
ไม่ว่าจะเป็นขุ่ยหยิงหยู, มู่ฉิงซี หรือซ่งเจี๋ย พวกเธอต่างก็รู้สึก
ประทับใจ

แม้ว่าตำหนักจะขยายขึ้นหลายเท่า แต่การตกแต่งในตำหนัก
หู่จี้ก็ยังคงเรียบง่ายและสบายๆ ถึงแม้ว่าโอหยางโซวจะรำ
รวบ แต่เขาก็ไม่ใช่พวกวัตถุนิยม

เนื่องจากอิทธิพลนี้ของโอหยางโซว มันทำให้ทั้งคฤหาสน์ดู

เรียบง่าย

ภายในห้องนอน โอหยางโซวหยิบคู่มือเทคนิคลับ-เพลงกระบี่
สังหารออกมา หลังจากที่เขาวัดพิชในร่างออกไปได้แล้ว โอ
หยางโซวก็นั่งพักอยู่หลายวัน จนเขาพร้อมที่จะฝึกเพลงกระบี่นี้
แล้ว

เพลงกระบี่สังหาร กำลังจะปรากฏขึ้นบนโลกนี้แล้ว

TWO Chapter 453 เส้นทางแห่งเพลงกระบี่

สังหาร

โอหยางโซววางมือขวาลงบนคู่มือ กระตุ้นให้เสียงแจ๋งเตือน

จากระบบดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่
สำหรับการได้รับเทคนิคลับระดับจักรพรรดิ-เพลงกระบี่
สังหาร คุณต้องการจะเรียนรู้มันหรือไม่?”

“เรียนรู้!”

เกิดเสียง “ซู่!” จากนั้น คู่มือเทคนิคลับก็กลายเป็นแสงสีแดง
โลหิต พุ่งเข้าไปที่กลางคิ้วของเขา ทันใดนั้น จิตสำนึกของเขา
ก็ถูกดึงเข้าสู่สนามรบที่เต็มไปด้วยโลหิต

พระอาทิตย์สีแดง, ภูเขาแห่ง, อากาศหนาวเย็น และกลิ่น
คาวเลือดเต็มอยู่ในอากาศ

โอหย่างไซวคู้นเคยกับฉากเซ่นนี้

ช่วงเวลาสุดท้ายในชีวิตที่แล้วของเขา ก่อนที่เขาจะกลับมา
เกิดใหม่ เขาได้เห็นท้องฟ้าสีแดงเข้มเหมือนกับในตอนนี้

ในสนามรบ เสียงม้าศึกให้ร้องขึ้นไปถึงสวรรค์

ในเขตทุรกันดารที่กว้างใหญ่ หนึ่งแดง หนึ่งดำ กองทัพขนาด
ใหญ่ทั้งสอง กำลังเผชิญหน้ากัน เมื่อตรวจสอบโดยละเอียด
เขาก็พบว่า กองทัพทั้งสองไม่ได้เท่าเทียมกัน กองทัพสีแดงมี
กำลังพลมากกว่ากองทัพสีดำถึง 4 เท่า

ถึงกระนั้น การสังหารในสนามรบกลับเท่าเทียมกัน

มันเป็นเช่นนั้นก็เนื่องมาจาก กองทัพสีดำมีสุรร้ายที่นำกลัว

ขุนพลวัยกลางคนที่ใบหน้าเบลอในกองทัพสีดำ ได้ดึงดูด
ความสนใจของโอหยางโซว เขาสวมชุดเกราะจีนและถือ
กระบี่จีน ในขณะที่กลืนอายุสังหารรอบตัวเขาเดือดพล่าน
เขาได้สังหารศัตรูอย่างสนุกสนาน

กระบี่จีนที่ทั้งยาวและหนักนั้น ปกคลุมไปด้วยเลือดของศัตรู

เมื่อแสงสะท้อนคมกระบี่ หัวของศัตรูก็จะตกลงสู่พื้นดิน

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ มันดูเหมือนว่า ขุนพล้วยกลางคน
จะรู้สึกถึงความสนใจของโอหยางโซว เขาแสดงความเย็นชา
ออกมา ขณะที่กวัดแกว่งกระบี่ เขาเริ่มฝึกเพลงกระบี่ของเขา
ที่กลางสนามรบนั้น

“หนึ่ง สंहารชีวิต!”

ขุนพล้วยกลางคนกล่าวเบาๆ ขณะที่เขาฟันกระบี่ออกไป
สंहารศัตรูด้วยการฟันแนวนอน

“สอง สंहารทหาร!”

เขาไม่ได้ดึงกระบี่กลับมา ขณะที่เพ่งเล็งไปที่ทหารที่อยู่ด้าน
หน้า ก่อนที่ทหารนายนั้นจะทันได้ตอบสนอง ขุนพล้วยกลาง

คนก็ตัดคอของเขาได้แล้ว

“สาม สัณหารนายทหาร!”

ขุนพลวัยกลางคนดูเหมือนจะไม่รู้สึกละไรกับการสังหาร รวม
กับว่าเขากำลังอยู่ในบ้านของเขา ท่ามกลางความสับสน
วุ่นวายนี้ เขาหยุดดาบของนายทหารศัตรู ผลักมันไปข้าง
หน้า ก่อนที่นายทหารจะทันได้ตอบโต้ ขุนพลวัยกลางคนก็
แทงไปที่หน้าอกของเขา

คมกระบี่ฉีกเนื้อเจาะกระดูก มันทะลวงเข้าไปตัดชั่วหัวใจของนาย
ทหาร

“สี่ สัณหารขุนพล!”

เมื่อนายทหารตาย ขุนพลหน้าดำของศัตรูก็ออกมาเผชิญ
หน้ากับขุนพลวัยกลางคน ศัตรูสวมชุดเกราะสีแดงและถือ
ดาบจันทร์เสี้ยวชั้นยอด กลิ่นอายของเขาแข็งแกร่งอย่างมาก
เพียงแค่ชำเลื่องมองก็รู้ว่า เขาไม่ธรรมดา

ขุนพลวัยกลางคนยังคงไร้ความรู้สึก กระบี่ฉินในมือของเขา
กวัดแกว่งไปมาในรูปแบบที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เพลงกระบี่
ก่อนหน้านี้ เป็นเพียงพื้นฐานเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้
มันมีการเปลี่ยนแปลงที่หลากหลาย

กระบี่ยาวทั้งปัดป้องและป้องกัน ทั้งฟันและแทง โอหยางโซว
มองตามแทบไม่ทัน

“ฮ่า!”

ขุนพลวัยกลางคนร้องออกมา เขาใช้พลังทั้งหมดของเขา
ทำลายดาบจันทร์เสี้ยวของศัตรูจนขาดครึ่ง

ขุนพลหน้าดำตื้นตระหนก

ในฉับพลัน กระบี่ฉินก็ถูกฟันไปอีกครึ่ง

เมื่อโอหยางโซวได้เห็นการเคลื่อนไหวนั้น เลือดของเขาก็
เดือดพล่าน

เป็นไปตามที่คาดไว้ เพลงกระบี่สังหาร มันเป็นเพลงกระบี่ที่

ใช้สังหารหมู่นในสนามรบอย่างแท้จริง

หนึ่งจังหวะ หนึ่งท่วงท่า ไม่จำเป็นต้องมีการแสดงใดๆ มัน
เพียงเพื่อสังหารศัตรูเท่านั้น

“ห้า สังหารตนเอง!”

ขณะที่ขุนพลวัยกลางคนเริ่มฝึกท่วงท่าที่ห้า โอหยางไชวกี้
รู้สึกสับสน

‘สังหารตัวเอง? เขาจะฆ่าตัวตายจริงๆหรือ?’

‘มันดูจะขัดแย้งกัน!’

ดูเหมือนว่า ขุนพลวัยกลางคนจะสังเกตเห็นความสงสัยของ
โอหยางโซว เขาจึงยิ้มเยาะเย้ยออกมา ด้วยใบหน้าที่เบลอ
ของเขา เมื่อเขายิ้มออกมา มันดูน่าขนลุกเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อโอหยางโซวเห็นรอยยิ้มนั้น เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั่ว
กระดูกสันหลังของเขา

ขณะที่เขามองออกไป ขุนพลวัยกลางคนกำลังผลักกระบี่
และเล็งมาที่ท้องของตัวเอง จากนั้น กระบี่ก็พุ่งเข้ามา ทะลุ
ผ่านไปยังด้านหลังของเขา ก่อนมันที่จะสังหารขุนพลศัตรูที่
อยู่ด้านหลังของเขา

‘นั่นมัน’

โอหย่างไซวเข้าใจในที่สุด การสั่งการตัวเองที่กล่าวถึงก็คือ
การสร้างความสำเร็จสูงสุด ขณะที่จ่ายด้วยค่าเสียหายต่ำ
ที่สุด

ท่วงทำนองจำเป็นต้องควบคุมตำแหน่งร่างกาย และจังหวะ
ของกระบี่ได้อย่างยอดเยี่ยมและสอดคล้องกัน ไม่อย่างนั้น
คุณคงจะตายก่อนที่จะสังหารศัตรูได้

“หก สังหารทุกชีวิต!”

ขุนพลวัยกลางคนดีก็กระบี่ออกมาจากร่างของตัวเอง เลือด
ของเขาไหลออกมาเป็นจำนวนมาก แต่เขาไม่แม้แต่จะขมวด
คิ้ว

แม้ว่าขุนพลจะแข็งแกร่ง แต่กองทัพของเขาก็ไม่ได้เปรียบ
ศัตรู ศัตรูค่อยๆกดดันพวกเขาซ้ำๆ

ขุนพลวัยกลางคนหัวเราะอย่างเยิ่นชา ขณะที่เขากวาดแกว่ง
กระบี่

การกระทำของเขา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ฟา
ผ่าลงมาจากบนท้องฟ้าอันกว้างใหญ่

จากนั้น จิตสังหารและความกระหายเลือดของขุนพลวัย
กลางคนก็ทำให้เกิดเป็นกระบี่โลหิต ในแต่ละครั้งที่กวาดแกว่ง
มัน มีทหารของศัตรูนับสิบนายที่ล้มตายลง

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น คิ้วของเขาก็ขมวดแน่น เขาไม่สามารถจะเข้าใจได้ ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาเป็นผู้เล่นนักผจญภัยชั้นสูง เขาจึงมีความเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับศิลปะการต่อสู้

ในขณะที่โกอาออกแบบศิลปะการต่อสู้ มันจะไม่ได้แตกต่างจากโลกจริงมากนัก จากทฤษฎี แม้ว่าจะมีบัฟ มันก็ไม่สามารถข้ามผ่านกฎฟิสิกส์ได้

เขาจึงไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเห็นอยู่นี้

ขุนพลวัยกลางคนใช้กลืนอายุสังหารของกระบี่ สร้างจิตสังหารที่ไร้รูปร่างขึ้นมา มันดูราวกับเป็นการกระทำของพระเจ้า

การสังหารโดยใช้กลืนอาย มันไม่ใช่การกระทำของพระเจ้า
หรือกหรือ?

หรือว่ามันจะไม่ใช้เทคนิคที่แท้จริง บางที มันอาจจะใช้ได้แค่
ในเกมส์? นั่นก็เป็นไปได้ แต่โกอาก็ไม่ควรจะทำอะไรที่มันขัด
แย้งเช่นนี้

ก่อนหน้านี้ โกอาชี้แจงแล้วว่า คู่มือและคัมภีร์ทั้งหมดเป็น
ของจริง มันทำให้โอหยางโซวู้สึกสับสนเป็นอย่างมาก

หรือว่าโกอาจะพัฒนาศิลปะการต่อสู้ไปถึงระดับนั้นแล้ว?

คิดเกี่ยวกับมัน ก็เป็นไปได้!

น่าเสียดายที่ขุนพลวัยกลางคนไม่ได้คิดที่จะอธิบายเรื่องนี้ให้กับโอหยางโซว เขาเพียงแค่แสดงท่วงท่าออกไปเท่านั้น ไม่ว่าโอหยางโซวจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม มันขึ้นอยู่กับความสามารถของเขาเอง

ถ้าเขาเรียนรู้มันได้ก็จะเป็นเรื่องที่ดี แต่ถ้าไม่ มันก็คงจะแย่มาก

โอหยางโซวสามารถทำได้เพียงจดจำสิ่งที่เขาเห็นเท่านั้น

“เจ็ด สัณหารจิตวิญญาณ!”

ขุนพลวัยกลางคนไม่แม้แต่จะหยุดซักชั่วครู่ เขากวาดล้าง
ศัตรูทั้งหมดรอบๆตัว แล้วพุ่งไปที่ผู้บัญชาการของศัตรู เขา
สังหารทุกคนที่กล้าขวางทางเขา

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า ขณะที่ขุนพลวัยกลางคนกำลัง
สังหาร เขาได้ใช้ 4 ท่วงท่าแรกออกมาอย่างต่อเนื่อง

เห็นได้ชัดว่า เพลงกระบี่สังหารไม่ได้มีเพียง 7 ท่วงท่าเท่านั้น
การเชื่อมโยงพวกเขาเข้าด้วยกัน สามารถสร้างรูปแบบที่
หลากหลายได้นับพันๆรูปแบบ มันสามารถใช้สังหารศัตรูที่
พยายามปิดล้อมเป็นจำนวนมากได้

เพลงกระบี่สังหาร เป็นทั้งการสังหารและหนทางแห่งการอยู่

รอด

เพื่อที่จะสังหารศัตรู เขาจะต้องอยู่รอดให้ได้ก่อน

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ไม่มีใครรู้จักวิธีปกป้องตัวเองเช่นนี้

เพลงกระบี่สังหารยึดติดกับความคิดนี้อย่างมาก

นั่นเป็นเพราะเพลงกระบี่สังหาร เป็นเส้นทางแห่งสนามรบ
ในสนามรบ กระบี่ไรซึ่งดวงตา อันตรายแฝงอยู่ทุกๆ แห่ง วิธี
การที่จะเอาชีวิตรอดและปกป้องตัวเองได้ก็คือ การใช้ศิลปะ
การต่อสู้ที่แท้จริง

ขุนพลวัยกลางคนได้แสดงท่วงท่าต่างๆออกมามากมาย แต่
ละท่วงท่า สันหารศัตรูอย่างโหดร้าย

กองทัพขนาดใหญ่ไม่แม้แต่จะสามารถหยุดเขาได้ชักชวนรู้
ทุกๆที่ที่เขาเดินผ่าน ร้างแล้วร้างเล่าล้มลงนอนกับพื้น และมี
เลือดไหลออกมาดูจมน้ำโลหิต

“หยุดเขาเดี๋ยวนี้!”

ผู้บัญชาการศัตรูขึ้นตระหนก

“ซ่า!”

คลื่นสีแดงพุ่งเข้าหาเขา

ดาบจันทร์เสี้ยวจำนวนมาก สะท้อนแสงออกมา ขณะที่พวก
เขาห้อมล้อมเขาไว้

“เหอะ!”

ขุนพลวัยกลางคนไม่สนใจ ทหารเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในระดับ
เดียวกับเขา ขุนพลวัยกลางคนจึงใช้ท่วงท่าที่ 6 สังหารศัตรู
เหล่านั้น

โอหยาบไซมองด้วยความตกตะลึง

จากทฤษฎี ซีฮวานซู่และเอ้อหลายก็เป็นขุนพลระดับ
จักรพรรดิ แต่โอหยางโซวก็ไม่เห็นว่ พวกเขาจะแข็งแกร่ง
มากขนาดนี้ ที่สามารถสังหารทหารนับล้านได้

คู่มือเทคนิคลับนี้มันอะไรกัน?

เขาไม่เชื่อว่าคู่มือเทคนิคลับนี้ จะอยู่เพียงในระดับจักรพรรดิ
เท่านั้น

มันมีความลับซ่อนอยู่ภายในหรือไม่?

โอหยางโซวไม่ได้มีเวลาคิดอีกต่อไป เพราะตอนนี้ ขุนพลวัย
กลางคนได้พุ่งเข้าไปเผชิญหน้ากับผู้บัญชาการแล้ว

เขากวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ขัดขวางเขาอีกครั้ง

ผู้บัญชาการของศัตรูขี้อยู่บนหลังของม้าศึก การแสดงออก
ของเขาเคร่งขรึม เขาเตรียมหอกของเขา พร้อมสำหรับการ
ต่อสู้

ขุนพลวัยกลางคนยิ้มออกมาอย่างเย้ยหยัน เขากะโดดขึ้นไป
จากบนพื้นดิน แล้วแทงกระบี่ออกไป เขาไม่สนใจหอกที่
กำลังพุ่งเข้ามาแม้แต่หน่อย

กระบี่ดูราวกับเป็นดาวตก มันพุ่งผ่านท้องฟ้า ก่อนจะเสียบ
ทะลุอกของศัตรู

“อ้าก!”

ผู้บัญชาการของศัตรูก็ม้วนหน้าลง มองไปยังกระบี่ที่เสียบอยู่บน
บนอกของเขา

หอกเพียงแค่เฉี่ยวชนพลวียกลางคน ก่อนที่มันจะหล่นลงสู่พื้น
ดิน ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น กระบี่ของขุนพลวียกลางคนเร็ว
กว่าก้าวหนึ่ง

จุดสำคัญของการโจมตีครั้งนี้ก็คือ ความเร็ว

โอหยางโซวตั้งใจมอง ดวงตาของเขาไม่แม้แต่จะกะพริบ
สังหารจิตวิญญาณ ไม่ได้หมายถึงการสังหารจิตวิญญาณ
จริงๆ แต่มันกล่าวถึงการสังหารผู้บัญชาการของศัตรู

เพลงกระบี่สังหารถูกออกแบบมาเพื่อการสู้รบ การเคลื่อนไหว
ไหวแต่ละครั้ง ฟุ้งเป้าไปที่ชีวิตของศัตรู

ไม่น่าแปลกใจเลยที่มันมีการประเมินว่า : กองทัพราชวงศ์ฉิน
ใช้กระบี่ฉินในการสู้รบ มันจึงเป็นเทคนิคที่ดีที่สุดสำหรับการ
สู้รบ

มันสมควรจะได้รับฉายาว่า ดีที่สุดอย่างแท้จริง

เมื่อเห็นว่าผู้บัญชาการของพวกเขาถูกสังหาร เหล่าทหารที่
โกรธแค้นก็พุ่งเข้าไปหาขุนพลวัยกลางคน

ขุนพลวัยกลางคนกระโดดลงมาจากม้า กระบี่ของเขาเรือง

แสงสีแดงดูชั่วร้าย เขาหันหน้าไปมองโอหยางโซว แล้วกล่าว
อย่างเย็นชาว่า “ร้อยสังหาร!”

โอหยางโซวสันตะท้าน มันเป็นเทคนิคพิเศษของเพลงกระบี่
สังหาร

แสงสีแดงบนกระบี่ ดูเหมือนมันจะดูดซับเลือดจากผู้
บัญชาการของศัตรู ในทันที พลังงานเลือดปริมาณมหาศาล
ระเบิดออกเป็นกระบี่ขนาดเล็กนับล้านๆ

ทั่วทั้งสนามรบเงียบลง

ทหารจำนวนมากตายในทันที

‘บั๊ก นี่มันบั๊ก!’ โอหยางโชวร้องตะโกนภายในหัวของเขา

เดิมโอหยางโชวคิดว่ามันเป็นเพียงคำอธิบาย ใครจะรู้ว่ามันเป็นจริง

“สังหารร้อยชีวิตในหนึ่งลมหายใจ?” โอหยางโชวพิมพ์

TWO Chapter 454 ตลาดการค้า

เพลงกระบี่สังหาร ก็คือ เพลงกระบี่แห่งการสังหาร

“ขณะที่กระบี่ถูกชักออกจากฝัก มันจะต้องได้ลิ้มรสเลือด ไม่
อย่างนั้น จงอย่าได้ชักมันออกมา”

หลังจากที่กล่าวออกมา ขุนพลวัยกลางคนก็กลายเป็น
ภาพลวงตา และสลายหายไป โอหยาางโหวก่อยๆเปิดตาของ
เขาขึ้นช้าๆ ในหัวของเขา เขายังคงคิดถึงท่วงท่าต่างๆที่เขา
ได้เห็น

ในขณะนั้น เสียงแฉิ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แฉิ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่
โครงสร้างร่างกายยอดเยี่ยมมากขึ้น ความเข้าใจพัฒนาขึ้น ผู้
เล่นได้รับการสอยผ่านภาพลวงตาสโลहित คู่มือเทคนิคลับ-
เพลงกระบี่สังหาร ได้เรียนรู้ในระดับพื้นฐานแล้ว!”

การปรากฏขึ้นของภาพดวงตาสีโลหิต น่าตกตะลึงอย่างมาก

เมื่อถึงจุดนี้ โอหยางโชวเริ่มมั่นใจแล้วว่า คู่มือเทคนิคลับ-
เพลงกระบี่สังหาร ได้ซ่อนความลับไว้มากมาย

เทคนิคลับอื่นๆ ไม่ได้เป็นเช่นนี้ เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายใน
ของจักรพรรดิเหลือง, เพลงหอกกระสุนหยาง และเทคนิค
ลับอื่นๆ ไม่ได้สร้างภาพดวงตาเช่นนี้ขึ้นมา

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่ยังขาดความเข้าใจ กระบี่
สังหารที่เจ็ด ถูกปิดผนึกชั่วคราว!”

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่ยังขาดความเข้าใจ กระบี่

สังหารที่หก ถูกปิดผนึกชั่วคราว!”

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นนี้เยว่ห่วยี่ยังขาดความเข้าใจ กระบี่

สังหารที่ห้า ถูกปิดผนึกชั่วคราว!”

แจ้งเตือนระบบทั้ง 3 ครั้งนี้ ทำให้เขาพูดไม่ออก เขามองไปที่

สถานะของตัวเอง ด้วยความช่วยเหลือของเทคนิคการบ่ม

เพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ความเข้าใจของเขา

สูงถึง 32 จุด

แม้กระนั้น มันก็ยังไม่เพียงพอ

แต่ถึงอย่างนั้น มันก็สอดคล้องกับความเป็นจริง ในขณะที่

เขาอยู่ในภาพดวงตาสีโลหิต โอหยางโซวไม่เข้าใจเกี่ยวกับ 2
ท่วงท่าสุดท้ายเลย

โชโถกาสนี่ โอหยางโซวตรวจสอบสถานะของเขา

ชื่อ : ฉีเยว่หฺวี่

ฉายา : ลอร์ดผู้ทรงอำนาจ(ความสัมพันธ์ที่ดีกับ NPC เพิ่มขึ้น 45%, อัตราความสำเร็จในการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ เพิ่มขึ้น 20%)

อาชีพ : นายทหาร(อาชีพรอง)

ดินแดน : รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

คะแนนการกุศล : 262,000/1,000,000

ตำแหน่ง : มาควิสชั้น 1

เลเวล : 70

คะแนนชื่อเสียง : 173,000/1,000,000

พลังภายในแรกกำเนิด : 710/2,000

โครงสร้างร่างกาย : 39

ความเข้าใจ : 32

โชคดี : 8

เสน่ห์ : 10

ความเป็นผู้นำ : 80

กำลัง : 75

สติปัญญา : 27

การเมือง : 65

ความสามารถพิเศษ : เทพสงคราม(เพิ่มพลังการต่อสู้ 20%)

ความสามารถพิเศษ : น้ำแข็ง(การโจมตีแสดงผลเยือกแข็ง)

ลักษณะพิเศษ : การครอบครองอสูร(พลังต่อสู้เพิ่มขึ้น 200%
เป็นเวลา 30 นาที หลังจากสิ้นสุด จะอยู่ในช่วงเวลาที่
อ่อนแอชั่วคราว)

ลักษณะพิเศษ : เส้นทางแห่งจักรพรรดิ(ประสิทธิภาพของ
ประสามัมผัสและกลืนอายแห่งจักรพรรดิ เพิ่มขึ้น)

ศิลปะกำลังภายใน : เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง(ชั้น 8/12)

ฝึกฝน : ปาเจีฉวน(สำเร็จชั้นรอบรู้), เพลงหอกตระกูลหยาง
(สำเร็จชั้นรอบรู้), เพลงกระบี่สังหาร(เรียนรู้ขั้นพื้นฐาน)

เทคนิคการเคลื่อนที่ : เงามฤตिल่องลอย

ศิลปะสงคราม : หลิวเถา(ฉบับหวู่เถา)

ทักษะ : เทคนิคการฝึกสัตว์ป่าให้เชื่อง ชั้นกลาง

ภาชนะ : ฉิงเตียน(ราชาแห่งม้าฉิงฟู่)

เครื่องประดับ : ตราทองคำฉีหลิน(ระดับทองคำขาว), จี้มังกร
และหงส์(ระดับทองคำขาว)

ไอเท็มพิเศษ : เหรียญทองแดงหยินหยาง, แผนที่ขุมสมบัติ
ของอ่าวเป่ยไห่

สถานะปัจจุบันของโอหยางโซว แม้ว่าจะเทียบกับผู้เล่นนัก
ผจญภัย ก็ยังได้รับการพิจารณาว่า อยู่บนจุดสูงสุด จาก
อุปกรณ์ทั้งหมดของเขา เขายังขาดเพียงรองเท้าบูทดีๆซักคู่
เท่านั้น

ในช่วงไม่กี่วันก่อน โอหยางโซวได้มอบเกล็ดของราชาแห่ง
สัตว์ร้ายที่ซ่งเจียนนำมา ให้กับมู่ฉิงซีแล้ว เขาขอให้เธอใช้มัน

สร้างชุดเกราะภายใน 2 ชุด และรองเท้าบูทอีก 2 คู่

เด็กน้อยนี้มั่นใจอย่างมาก เธอคงจะทำมันเสร็จในเร็วๆนี้

แม้ว่ามันจะดีมากมายแล้ว แต่โอหยางโซวก็ยังคงไม่อ่อนล้า เขา
จึงลุกขึ้นและหยิบกระบี่สีเสี้ยวออกมา

จิ้ง! เขาชักกระบี่สีแดงออกจากฝัก สีของมันตรงกันข้ามกับ
ท้องฟ้ายามค่ำคืน ทำให้มันดูสวยงามเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวถือกระบี่ไว้ในมือ ก่อนจะเริ่มฝึกอยู่ในห้องของ
เขา แต่ละจังหวะและการเคลื่อนไหว เป็นไปตามเพลงกระบี่
สังหารที่เขาเข้าใจ เขาฝึกฝนอย่างซ้ำ ผ่านความทรงจำของ
เขา ในบางครั้ง เขาหยุดลงและคิดอย่างลึกซึ้ง

แต่ละท่วงท่าเต็มไปด้วยจิตสังหาร

หากมีผู้เชี่ยวชาญดูอยู่ พวกเขาคงจะรู้สึกตกใจ

แม้ว่าที่โอหยางโซวกำลังฝึกนั้น มันจะดูอ่อนแอและเลื่อน
ลอย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทุกการเคลื่อนไหวของเขา เต็ม
ไปด้วยส่วนสำคัญของเพลงกระบี่ แม้จะดูไร้รูปร่าง แต่ก็ซ่อน
จิตสังหารที่ทรงพลังไว้

หลังจากนั้นไม่นาน โอหยางโซวก็เก็บกระบี่เข้าฝัก

ในระยะเวลาเพียงสั้นๆ ในการฝึกฝนนั้น ทำให้หน้าผากของ

เขาเต็มไปด้วยเหงื่อ และใบหน้าของเขาก็ดูซีดลงอีกด้วย

“เพลงกระปี่สังหาร?” โอหยางโซวพึมพำ

ขณะที่ลมพัดมา เสียงในคำคืนก็เจี๊ยงไปทั้งหมด เสียงเดียวที่
ดังออกมาก็คือ เสียงการถอนหายใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น แสงแดดสีทองแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งเมือง
ทำให้เมืองตื่นขึ้นอีกครั้ง

นอกเมือง ก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้นเต็มใบ เกษตรกรได้ขี่
เกวียนหรือแบกสินค้าของพวกเขา ซึ่งมีทั้งผัก และผลไม้ เข้า
มาขายภายในเมือง

ขณะที่ประตูเมืองเปิดออก เกษตรกรก็เข้าไปต่อแถวกันเข้า
เมืองอย่างเป็นระเบียบ

ริมแม่น้ำมิตรภาพ พื้นที่ของหอการค้าต่างๆ เป็นพื้นที่ที่มี
ขนาดใหญ่มากที่สุด และมันถูกใช้เพื่อขายสินค้าหลากหลาย
ชนิดจากเมืองหลวงทั้ง 9 จึงเป็นธรรมดาที่พื้นที่นี้ จะเป็น
พื้นที่ที่คึกคักมากที่สุด

ที่ปากน้ำหน้าหุบเขา ผู้คนแออัดอยู่เต็มท่าเรือ เรือสินค้า
จำนวนมาก ได้จอดเทียบท่าอยู่ที่ท่าเรือ เพื่อขนสินค้าลงและ
ขึ้นเรือ โดยเฉพาะสินค้าพิเศษของดินแดนซานไห่ มันจะถูก
ขนส่งผ่านเรือไปขายยังที่อื่นๆ

บนท่าเรือมีจับกังมากกว่า 1,000 คน

ทุกถนนและตรอกซอกซอยในเมือง ก็เต็มไปด้วยผู้คนที่พัก
พล่าน

ที่โรงเรียนด้านข้างถนน เสียงดังของเด็กๆดังกระจายออกไป
ทั่วทุกพื้นที่

ในตอนนี้อย่างน้อยเมืองซานไห่มีโรงเรียนไม่น้อยกว่า 100 แห่งแล้ว
พวกเราสามารถมองเห็นโรงเรียนได้ในทุกๆพื้นที่ของเมือง
บางส่วนถูกสร้างโดยฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรม, บางส่วน
ถูกสร้างโดยเมืองซานไห่ และบางส่วนก็ถูกสร้างโดยเงินทุนที่
นักวิชาการบริจาคมาให้

ความรู้จ้ะโรจน้ทางวัฒนธรรมของดินแดนชานไห่ ได้กล่าวถึง
เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

อาจจะมึ้นักวิชาการที่มีชื่อเสียง ปราบกฏขึ้นจากโรงเรียนเหล่า
นี้ในอนาคต

เหล่าหญิงสาวจะตื่นก่อน พวกเธอจะแต่งตัวสวยๆ แล้วถือ
ตระกร้าออกจากบ้านไป เพื่อซื้อผักในตลาด ระหว่างทาง
พวกเธอยังได้แวะซื้อซาลาเปาจากกร้าอาหารเช้า

เมื่อพบเพื่อนบ้านที่คุ้นเคย แน่แน่นอนว่าพวกเธอจะเริ่มต้้นการ
สนทนากันตามท้องถนน พวกเธอพูดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ที่บ้าน, ราคาผัก, เนื้อ, เสื้อผ้า, และอื่นๆ

บางคนก็พูดคุยกันเกี่ยวกับการแต่งงาน

ดินแดนซานไห่หนั้นเปิดกว้างมาก พวกเขาจะไม่มองข้ามหรือ
ดูถูกผู้หญิง โดยเฉพาะเมื่อมีหญิงสาวที่โดดเด่นอย่าง
ชู่หยิงหยู, มู่หลานเยว่ และมู่กุ้ยหยิง พวกเขาช่วยผลักดัน
ให้สถานะของผู้หญิงในดินแดนสูงขึ้น

ด้วยเหตุนี้ เหล่าหญิงสาวจึงสามารถทำสิ่งที่พวกเธอต้องการ
ได้

บางครอบครัว ผู้ชายได้ติดตามพวกเธอไปที่ร้านอาหารเช้า ที่
มักจะมีน้ำเต้าหู้และอาหารเช้าอื่นๆ

ในหมู่พวกเขา บางคนมีเส้นสายภายใน พวกเขามักจะ

สนทนากันเกี่ยวกับข่าวลือภายในคดีของขุนพลผู้ว่า
ราชการ

“เจ้าหญิงน้อยชนมาเลย ขณะที่เธออยู่โรงเรียน เธอมันจะ
แก๊งเพื่อนๆของเธอ ตอนที่พวกเขาจับกลับ”

“ขุ่ยฮั่วที่อาศัยอยู่ข้างบ้านของพวกเรา ได้รับการคัดเลือกเป็น
สาวใช้ในคดีของขุนพลผู้ว่าราชการด้วยละ ทั้งครอง
ครัวของเธอภาคภูมิใจมากเลยทีเดียว”

“สาวใช้บางคนละเมิดกฎ และแอบเอาแจกันออกมาจาก
คดีของขุนพลผู้ว่าราชการเพื่อขายมัน หลังจากที่ถูกรวบ
ได้ พวกเขาก็ไล่เธอออกไปแล้วยังส่งเธอไปยังฝ่ายอัยการอีก
ด้วย”

“ในสวนพื้นที่ชั้นในของคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการ มี
สนามเด็กเล่นและประสาทแปลกๆด้วยนะ”

พวกเขามักจะซุบซิบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พวกเขาได้ยิน
เกี่ยวกับคฤหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการ นอกจากนั้นแล้ว หัว
ข้อที่ใหญ่ที่สุดก็คือ การอธิบายของนักปรัชญา

ผู้คนมีความเข้าใจเกี่ยวกับนักปรัชญาค่อนข้างมาก เพราะ
เหล่าข้าราชการและเจ้าหน้าที่ต่างก็ให้ความสำคัญกับพวก
เขา

“ข้าได้ยินมาว่า มี 4-5 กลุ่มหรือโรงเรียนปรัชญาแล้ว ที่ตัดสินใจ
ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่ของพวกเรา”

“แค่ 4-5 หรือ? ข้าคิดว่าควรจะมีเป็น 10 แล้วนะ”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น บนโลกนี้ คงจะไม่มีสถานที่ใด ดีไปกว่าดินแดนซานไห่ของพวกเราอีกแล้ว”

“ข้าอยากจะเดินทางเข้าไปที่เขตเมืองหลวงจริงๆ เจ้าคิดว่าภายในเมืองจะเหมือนกับที่นี่หรือไม่?”

คนที่กล่าวเป็นผู้อพยพที่เพิ่มจะมาอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน

หลังจากที่เมืองทั้งสามผสานเข้าด้วยกัน เขตเมืองหลวงก็กลายเป็นพื้นที่ต้องห้ามสำหรับประชาชนทั่วไป

“เฮ้อ คิดถึงเรื่องนี้ เดี๋ยวนี้ ข้าเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน และได้พัก
อาศัยอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

คนที่กล่าวเป็นชายชราอายุมากกว่า 50 ปี

“ผู้เฒ่าจาง ท่านพูดจริงหรือ? เล่าให้พวกเราฟังได้ที่ซี!”

มีคนจำนวนมากมาที่รอบๆโต๊ะ

แม้แต่คนที่อยู่โต๊ะรอบๆก็ยังหันมา พวกเขาเต็มไปด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น

เมื่อผู้เฒ่าจางเห็นการตอบสนองเช่นนั้น เขาก็ยิ้ม แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้ามาที่นี่ช้าเกินไป ปีที่แล้ว เมืองซานไห่แห่งนี้ยังไม่ได้ใหญ่มากนัก”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว ข้าได้ยินมาว่า เดิมเมืองซานไห่เป็นเพียงเมืองเล็กๆเท่านั้น ท่านลอร์ดนำพาทุกคน สร้างมันขึ้นมาทีละขั้นทีละขั้น จนมาถึงตอนนี้”

“เมืองเล็กๆอะไรกัน ข้าเคยได้ยินว่า เคยเป็นเพียงแค่หมู่บ้านเล็กๆนะ”

“ผู้เฒ่าจาง ท่านเป็นผู้รอบรู้ และท่านเห็นมามาก ท่านช่วยบอกพวกเราได้หรือไม่?”

“มันเคยเป็นเพียงหมู่บ้านจริงๆ”

“นั่นมันน่าทึ่งจริงๆ!”

“เจียบหน้อยๆ ให้ผู้เฒ่าจากอธิบายถึงเขตเมืองหลวงต่อเถิด
ข้าอยากรู้ว่าภายในเป็นเช่นไร?”

เหล่าคนรุ่นเยาว์เต็มไปด้วยความกระหายใคร่รู้

“ใช่ ใช่!”

“เขตเมืองหลวง อ่า...มันน่าทึ่งจริงๆ กระเบื้องปูพื้นด้วย

ทองคำ, กำแพงทำด้วยหยก, มีภาพแขวนอยู่รอบๆ สถานที่
แห่งนั้นสวยงามเกินกว่าจะเชื่อได้ มีวัดสำหรับบูชาสวรรค์,
วัดสำหรับบูชาบรรพบุรุษของพวกเขา และยังมีวัดจักรพรรดิ
เหลืออีกด้วย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าอัศจรรย์มากที่สุดก็คือ
คุณหาสน์ของลอร์ดแห่งเหลียนโจวเดิม...”

คำกล่าวของผู้เฒ่าจากจริงครึ่งหนึ่งลวงครึ่งหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่
เป็นเรื่องที่กล่าวเกินจริง เหล่าคนรุ่นเยาว์ตาเบิกกว้าง พวกเขา
เขาเต็มไปด้วยความตกตะลึงและทึ่ง พวกเขาตะโกนให้ร้อง
อย่างหวาดหวั่น

เหตุการณ์นี้ เกิดขึ้นที่มุมเล็กๆ ภายในเมือง และจากเดียวกัน
นี้ ก็ได้เกิดขึ้นที่มุมอื่นๆ ด้วยเช่นกัน มันทำให้เมืองเต็มไปด้วย
ความมีชีวิตชีวาและสวยงาม

TWO Chapter 455 พิธีบูชาสวรรค์

ณ ศาลาสนิมของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, ตำหนัก
หวู่จี้

ภายใต้ความช่วยเหลือของสาวใช้ โอหยางโซวสมชุดพิธี
และมงกุฏของเขา ที่เฝ้าด้านซ้าย แขนงไว้ด้วยกระบี่สี่เหลี่ยม
ขณะที่ตราทองคำฉินหลินแขวนอยู่ที่เฝ้าด้านขวา

หลังจากที่เตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว เขาก็ออกจากตำหนัก
หวู่จี้

ที่ด้านหน้าศาลาสนิม รถม้าพิเศษที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อลอร์ด

ดจอดรอยู่ มีม้าฉิ่งฟุ้งขึ้นสูง 5 ตัว เป็นม้าลากรถม้าคันนี้ ขน
พวกมันทั้งหมดเป็นสีเขียวบริสุทธิ์ ดูสวยงามเป็นอย่างมาก

รถม้าเปิดรอไว้แล้ว ด้านบนมีการออกแบบคล้ายกับรถม้า
ของจักรพรรดิ โอหยาางโซวขึ้นรถม้า แล้วเดินทางไปยังวัด
แห่งสวรรค์ ระหว่างทาง เมืองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ยื่น
ประจำการอยู่อย่างเป็นระเบียบ

ภายใต้ท้องฟ้าสีคราม หินอ่อนนฤปยาวไปจนถึงวัดแห่งสวรรค์
มันดูเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด และกว้างใหญ่เป็นอย่างมาก

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ เข้าประจำการที่วัดแห่งสวรรค์
อย่างระมัดระวัง ทหารองครักษ์ยืนอยู่ทุก 3-5 ก้าว พวกเขา
เป็นกลุ่มที่แยกออกมาพิเศษ 200 นาย เพื่อทำหน้าที่ปกป้อง

โอหย่างไซว โดยไม่ได้เดินทางไปทำสงครามพร้อมกับกอง
กำลังหลักของพวกเขา

พวกเขาทั้งหมดยืนประจำตำแหน่งอย่างเคร่งขรึม ขณะที่ผ้า
คลุมสงครามศักดิ์สิทธิ์สีแดงโบกสะบัดไปตามสายลม

ในจตุรัสวัดแห่งสวรรค์ ที่ด้านหน้าวัดจักรพรรดิเหลื่อง ชุน
พลและข้าราชการที่สำคัญทั้งหมด นอกเหนือจากพวกไปฉี
รวมตัวกันอยู่ที่นี่แล้ว พวกเขาต่างก็ยืนเรียงกันอยู่ด้าน
ข้างกลางจตุรัสตามลำดับ

ที่ด้านขวา เสี่ยวเหอ ยืนอยู่ด้านหน้าของกลุ่ม ด้านข้างของ
เขาเป็นผู้ช่วยการสถานศึกษาทางทหาร ชุนหวู่

ด้านหลังของพวกเขา ยืนอยู่ด้วยเจ้ากรมทั้งสี่ ตามด้วยอัคร
ราชทูตแห่งวัดหงษ์ จางยี, ผู้ปกครองเมืองซานไห่ จางเหว
นัง และผู้ว่าราชการมณฑลเหลียนโจว เว่ยแฮรณ สุดท้าย
เป็นหัวหน้าฝ่าย และผู้นำรัฐบาลต่างๆในมณฑลเหลียนโจว

พวกเขายังเชิญเหล่าคณบดีและคณาจารย์ของมหาวิทยาลัย
สีหนานและสถานศึกษาทางทหารมาร่วมพิธี แล้วยังได้เชิญ
ตัวแทนศิษย์อีก 200 คน จากสถานศึกษาทั้ง 2 แห่งมาด้วย

พวกเขาทั้งหมดสวมเครื่องแบบของสถาบัน มันทำให้พวกเข
าทั้งหมดดูน่าเกรงขามอย่างมาก

ด้านซ้ายของจตุรัสเป็นเหล่านักปราชญ์

บรรพบุรุษแห่งนักปรัชญา เจียงซาং เป็นผู้ดูแลพิธี เขายืนอยู่
ที่ด้านหน้า

ด้านหลังของเขาเป็น ขงจื๊อ, เหล่าจื๊อ, ม่อจื๊อ และหาน
เฟยจื๊อ จากนั้นก็เป็น จวงจื๊อ, เมิ่งจื๊อ, หฺงปู้เว่ย, เซ่งเตา,
สฺนจื๊อ, ฮู่ยชี, โจวหยาน และซฺนจิน เหล่านี้เป็นต้นแทน
โรงเรียนปรัชญาทั้ง 9

สุดท้าย ตามด้วยตัวแทนของกลุ่มและโรงเรียนปรัชญาอื่นๆ

นอกจากนั้น พวกเขายังได้เชิญเหล่านักปรัชญาที่ตัดสินใจ
ย้ายมายังดินแดนซานไห่ มาเข้าร่วมพิธีด้วย

นี่เป็นครั้งแรกที่เหล่านักปรัชญามารวมตัวกัน

จากนี้คงจะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวชั่วชีวิตนี้

ที่ทั้งสองข้างของวัดจักรพรรดิเหลืออง ยืนอยู่ด้วยผู้ดำเนินพิธี และนักดนตรีกว่า 100 คน ที่ฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรม ฝึกอบรมเตรียมไว้ ผู้ดำเนินพิธีเหล่านี้ จะรับผิดชอบในการ ดำเนินพิธีกรรม ขณะที่นักดนตรี จะบรรเลงดนตรีตามขั้นตอนต่างๆระหว่างพิธีกรรม

ในจัตุรัสขนาดใหญ่ ยืนอยู่ด้วยคนกว่า 400 คน แต่มันไม่ได้ แออัดใดๆเลย

แต่ละคนมีระเบียบและเคร่งครัดเป็นอย่างมาก

แม้ว่าพิธีกรรมจะยังไม่ได้เริ่มขึ้น จตุรัสก็ยังคงเจียงสงบ

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า พวกเขาจำเป็นต้องจัดพิธีกรรมนี้ ก่อน
ที่จะเริ่มการอภิปรายของนักปรัชญา โอหยางโซวจึงถือ
โอกาสนี้ แสดงพลังและความสามารถของดินแดนซานไห่

เมื่อรถม้าหยุดลงในจุดที่กำหนดไว้แล้ว โอหยางโซวก็ก้าวลง
มา

ภายใต้แสงแดดของพระอาทิตย์ โอหยางโซวดูพิเศษเป็น
อย่างมาก การปรากฏตัวของเขา อยู่เหนือทุกๆสิ่งรอบๆ

เสมือนไปหานานูประกาศเสียงดัง “ลอร์ดแห่งซานไห่, ขุนพล

ผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง, ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ได้มาถึง
แล้ว!”

ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง ที่ราชสำนักมอบให้กับเขา
เป็นเพียงฉายาเท่านั้น ฉายาลอร์ดแห่งเหลียนโจวยังคงทรง
คุณค่ามาก มันเป็นหนึ่งในฉายาที่สำคัญสำหรับเขาในฐานะ
ลอร์ด

“ค่านับท่านลอร์ด!”

เสี่ยวเหอนำเหล่าข้าราชการค่านับทักทายเขา

“ค่านับท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว!”

เจียงซางนำเหล่านักปรัชญาคำนับทักทายเขาเช่นกัน

ในจตุรัสทั้งหมด มีเพียงโอหยางโซวเท่านั้นที่ยังยืนอยู่ จาก
ดังกล่าวทำให้ผู้ที่พลเห็นรู้สึกเดือดพล่าน

เมื่อเขาได้เห็นว่าขงจื้อและคนอื่นๆ คำนับเขา โอหยางโซวก็
รู้สึกภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก

ในช่วงยุคเลียดก๊ก นักปรัชญาทั้งหลายให้ความเคารพต่อผู้
ปกครองอย่างแท้จริง ดังนั้น ในสถานการณ์เช่นนี้ โอหยาง
โซวจึงสามารถยอมรับการคำนับทักทายของพวกเขาได้

รสชาติของพลังอำนาจที่แท้จริง ทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลัง

เมา

แม้ว่าถนนเบื้องหน้าจะเต็มไปด้วยขวากหนามที่เขาจะต้อง
เผชิญหน้าเพียงลำพัง โอหยางโซวก็ไม่ได้คิดจะเสียใจ

ความคิดของเขาค่อยๆพัฒนาขึ้นๆ

ลอร์ดที่แท้จริง ได้ตื่นขึ้นมาบนเขตทुरกันดารแล้ว ในอนาคต
โอหยางโซวจะยิ่งเย็นชามากขึ้น เขาจะโยนภาระทั้งหมดทิ้ง
ไป และใช้พลังอำนาจของตัวเอง ปีนขึ้นไปจนถึงจุดสูงสุด

เขาจะทำภารกิจของเขา และกลายเป็นเจ้าโลกให้ได้ในชีวิตนี้

โอหยางไซวพยักหน้า “ไม่ต้องมากพืธี”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!”

“ขอบคุณท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว!”

ภายใต้การแนะนำของผู้ดำเนินพืธี โอหยางไซวนั่งอยู่ทาง
หน้า ด้านหน้าพืธี

จากนั้น เสี่ยวเหอกี้ประกาศออกไป “เชิญทุกท่านนั่งลง พืธี
จะเริ่มขึ้นแล้ว!”

“ต้อนรับ ชวนหยวน จักรพรรดิเหลือนง!”

เมื่อเขากล่าวคำนี้ออกมา นักดนตรีก็เริ่มเล่นดนตรีและตี
กลอง

เสียงดนตรีกระจายออกไปทั่ววัดแห่งสวรรค์ ผ่านกำแพง
เมืองของเขตเมืองหลวงออกไป กระจายไปทั่วทั้งเมืองซาน
ไห่

ประชาชนต่างก็สวดภาวนาอยู่ในบ้านของพวกเขาเอง ขณะที่
ที่การบูชาจักรพรรดิเหลืองเริ่มขึ้น ในทันที พลังที่มองไม่เห็น
รวมตัวกันอยู่รอบๆรูปปั้นจักรพรรดิเหลือง

เจียงซางก้าวไปข้างหน้า และชูมือขึ้นนำไปบนท้องฟ้า

“บรรพบุรุษชวนหยวน จักรพรรดิเหลืองโปรดกลับมาด้วย

เกิด!”

เสียงเหอร้องออกมา “เตียนปี่!”

จากนั้น พวกเขาก็ดำเนินพิธีกรรมอันซับซ้อน

แต่ละขั้นตอน พวกเขามั่นอย่างเฝื่องวดและจริงจัง พวก
เขาไม่ได้ทำอะไรพลาดเลย

ไม่ว่าจะเป็นขงจื้อหรือเหลาจื้อ ต่างก็มีความรู้เกี่ยวกับ
พิธีกรรมดังกล่าว พวกเขายังไม่สามารถจะทำอะไรผิดพลาด
ได้

หลังจากถวายครบ 3 ครั้งแล้ว เสียวเหอก็ร้องออกมาว่า “ตู
จู้!”

เจียงซางเดินไปด้านหน้าแท่นบูชาจักรพรรดิเหลื่อง และคุก
เขาลง ก่อนจะอ่านคำภาวนา

“ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 6 เป็นวันที่อากาศแจ่มใส
ประชาชนชาวซ่านไห่ รวมถึงเหล่านักปราชญ์ ได้มาชุมนุม
กันที่วัดจักรพรรดิเหลื่อง เพื่อสักการะบรรพบุรุษของพวกเรา
ซวนหยวน จักรพรรดิเหลื่อง บรรพบุรุษของพวกเรา ได้
กระทำคุณความดีหลายอย่าง เช่น สร้างที่พักอาศัยและให้
พรแก่ประชาชน สอนาการทำการเกษตร, และวิธีการดำรง
ชีวิตให้กับพวกเรา ชีโคและม้า เปิดถนนและเส้นทาง ปรับ
ปรุงเครื่องแต่งกาย สร้างหนังสือและประเพณีของพวกเราขึ้น
มา ทุกคนค้ำบัจักรพรรดิ”

“เขาคือผู้ที่รวมแคว้นทั้ง 9 พลักดันการศึกษาและทำให้ทุกคนปฏิบัติตามศาสนาเดียวกัน”

“แกนหลักของวัฒนธรรมจีน เป็นความภาคภูมิใจใครของประชาชนชาวจีน ผู้อยู่จุดสูงสุดของแผ่นดินจีน สายเลือดมังกรจะดำรงอยู่สืบไป ในเขตทวารกันดาร นักปรัชญาจะเพิ่มขึ้น”

“บรรพบุรุษโปรดอวยพรพวกเขาด้วยความมั่งคั่งด้วยเถิด พิธีเสร็จสิ้นแล้ว!”

หลังจากที่อ่านคำภาวนาจบแล้ว เสี่ยวเหอกี้รองว่า “หยินฟู ไชว๊ว!”

ยังมีพิธีกรรมอื่นๆที่ซับซ้อน

สุดท้ายแล้ว เสี่ยวเหอกี้ร้องว่า “ชวนหยวน จักรพรรดิเหลือ
กลับออกไปแล้ว เสร็จพิธี!”

พิธีกรรมทั้งหมดเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว

หลังจากที่มันจบลง รูปปั้นจักรพรรดิเหลือก็เปล่งแสงสี
ทองออกมา แสงนั้นส่องประกายไปทั่วทั้งวัด ก่อนที่จะแพร่
กระจายไปทั่วทั้งเมืองซานไห่

เมื่อได้เห็นฉากดังกล่าว ทั้งนักปรัชญาและประชาชน ต่างก็รู้

ลึกปิตินดีจนน้ำตาไหลออกมา

มันเป็นสัญญาจากพระเจ้า!

“บรรพบุรุษได้ส่งสัญญาออกมาแล้ว!”

โอหยางโซวียิมออกมาอย่างพึงพอใจ

จักรพรรดิเหลืองแสดงจิตวิญญาณของเขาออกมา มันมาก
เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า มาตรฐานการดำเนินงานต่างๆ ของดิน
แดนซานไห่ ได้รับการยอมรับ ในฐานะลอร์ด ศีลธรรมของ
เขาได้รับการยอมรับแล้ว

ทั่วทั้งเมืองเต็มไปด้วยความปิติยินดี หลังจากที่พวกเขาได้รับ
สัญญาณแห่งความมงคลนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งขงจื๊อ รอยยิ้มปกคลุมอยู่เต็มใบหน้าของ
เขา

เดิม ขงจื๊อคิดว่า ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ใช้ประโยชน์จากเว่ยห
ยาง จึงมีบางคนในดินแดนบ่นและรู้สึกไม่มีความสุข ใครจะ
คิดว่า ฉากดังกล่าวจะเกิดขึ้น

ในขณะเดียวกันนั้น แจ้งเต๋อนจากระบบก็ดั่งขึ้น

“แจ้งเต๋อนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่
สัญญาณแห่งบรรพบุรุษ ได้ปกคลุมเมืองซานไห่ ขวัญกำลัง

ใจของประชาชนเพิ่มขึ้น 2 จุด, ศักยภาพของประชาชนในเมือง เพิ่มขึ้น 20% ในทันที!”

อย่าคิดว่าเพียง 2 จุดจะน้อยมาก ต้องรู้ว่า สถานะนี้ของดินแดนซานไห่ได้มาถึง 92 จุดแล้ว ยิ่งใกล้จุดสูงสุด การจะเพิ่มมาซักจุด เป็นอะไรที่ยากอย่างมาก

จากนั้น เสียงแจ้เตือนจากระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“แจ้เตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ วัดจักรพรรดิเหลือง ได้รับการสักการะโดยเหล่านักปราชญ์ สถานะเพิ่มขึ้นอย่างมาก!”

ชื่อ : วัดจักรพรรดิเหลือง

ประเภท : สิ่งก่อสร้างชั้นซ้อนเร้น

ฟังก์ชัน : ความพึงพอใจของผู้อยู่อาศัย เพิ่มขึ้น 50%, ชื่อเสียงดินแดน เพิ่มขึ้น 20%

ลักษณะพิเศษ : บรรพบุรุษอวยพร(ศักยภาพร่างกายของผู้อยู่อาศัย เพิ่มขึ้น 55%), ความเจริญรุ่งทางวัฒนธรรม (วัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มขึ้น30%)

การประเมิน : วัดจักรพรรดิเหลือง ได้ชื่อว่าเป็นวัดแห่งแรกของโลก และเป็นวัดที่ชาวจีนใช้ทำความเคารพบูชาต่อบรรพบุรุษของชาติพันธุ์จีน

การสักการะวัดจักรพรรดิเหลืองครั้งนี้ ทำให้วัดจักรพรรดิ
เหลืองมีลักษณะพิเศษที่น่าประทับใจใหม่ และสถานะอื่นก็
เพิ่มขึ้นอย่างมาก

โอหยางโชวไม่ได้คาดหวังเลยว่า เขาจะได้รับอะไรที่น่าตกใจ
เช่นนี้ มันช่างน่าประทับใจจริงๆ

หลังจากที่คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวก็นั่งไปมองวัดขงจื้อ
และวัดทางทหาร ที่อยู่ด้านข้างของวัดจักรพรรดิเหลือง ไม่ใช่
เพราะสาเหตุใด แต่เป็นเพราะเจียงซางและขงจื้ออยู่ที่นี่

ฉากดังกล่าวคงจะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในชีวิตของเขา

นอกเหนือจากดินแดนซานไห่แล้ว คงจะไม่มีดินแดนอื่นๆ
ได้รับโอกาสดังกล่าว

หลังจากพิธีกรรมเสร็จสิ้นแล้ว ต่อไปก็คือ ย้ายไปยัง
มหาวิทยาลัยสีหนาน เริ่มการอภิปรายของนักปรัชญา

อย่างไรก็ตาม โหหยางโชวรีบวิ่งขงจื้อและเจียงซางไว้ เขาขอ
ให้พวกเขาเขียนข้อความ เพื่อจารึกไว้ในวัดขงจื้อและวัดทาง
ทหารตามลำดับ เพื่อเก็บความทรงจำอันมีค่านี้ไว้

แน่นอนว่า หากปราศจากฉากก่อนหน้านี้ ขงจื้ออาจจะไม่
ตกลง ต้องเข้าใจว่า ขงจื้อเป็นคนที่อ่อนน้อมถ่อมตนมาก
เขาจะไม่เขียนอะไรด้วยตัวเองง่ายๆ

เมื่อพวกเขาเขียนมันแล้ว โอหยางโชวกู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง
เขายังสั่งให้สุนัขตัวคอยจัดการการจารึกต่อไปด้วย

โอหยางโชวต้องการจะดูว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นกับวัดทั้ง 2 แห่ง
นี้บ้าง

จากนั้น โอหยางโชวก็นำทุกคนไปที่มหาวิทยาลัยสีหนาม

เหล่านักปรัชณานั่งอยู่เต็ม รอบๆเวทีของนักปรัชณา

โอหยางโชวนั่งอยู่ด้านหน้าห้องโถง เขาเตรียมจะฟังอย่าง
เจียบๆ

บนเวที มีเพียง 3 คน ได้แก่ เจียงซาง, ขงจื้อ และหานเฟยจื้อ

การอธิบายของปรัชญาขงจื้อและปรัชญากฎหมาย ได้เข้าสู่
ขั้นที่สองแล้ว

มันค่อนข้างจะผิดปกติ ไม่ว่าจะเป็นขงจื้อหรือหานเฟยจื้อ
พวกเขาต่างก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้คิดถึงผลแพ้ชนะ โอหยา
งโซวมีความรู้ดีกว่า การอธิบายในครั้งนี้อาจจะมีผลที่แตก
ต่างออกไปจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง

TWO Chapter 456 แผ่นดินแห่งวัฒนธรรม

ณ มหาวิทยาลัยสีหนาน, เวทีของนักปรัชญา

ขงจื้อและหานเฟยจื้อ ไม่ได้ขัดคอกันและกัน และพวกเขาไม่ได้กล่าวถึงความผิดพลาดของกันและกัน การอธิบายทั้งหมดเป็นไปอย่างสงบ แทนที่จะเรียกมันว่าการอธิบาย มันดูคล้ายกับการแข่งขันและแลกเปลี่ยนความคิดเสียมากกว่า

ไม่ว่าจะเป็นขงจื้อหรือหานเฟยจื้อ พวกเขาต่างก็อยู่ในเขตทุรกันดารมานานแล้ว พวกเขาจึงมีความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับโครงสร้างทางสังคมของเขตทุรกันดาร ประสบการณ์เหล่านี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดของพวกเขา

ไม่เพียงแค่นั้น เหล่าผู้เล่นเองก็มีอิทธิพลต่อพวกเขาด้วยเช่นกัน

ถูกต้องแล้ว ผู้เล่นอย่าง โอหยางโซว ในประเทศจีน มีมังกร
และเสือหลบซ่อนอยู่มากมาย แม้แต่ในดินแดนอื่นๆ ก็ใช้
ระบบการปกครองที่มีองค์ประกอบมาจากโลกจริงไม่มากก็
น้อย

ระบบพิเศษและใหม่เหล่านี้ เหมือนเป็นระเบิดขนาดใหญ่
สำหรับทั้ง 2 คน

โลกในเกมส์และยุคเลียดก็กันนั้น แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นนักบุญ ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลง
ไปมากเพียงใด พวกเขาก็กังคงแข็งแกร่ง จากสิ่งที่พวกเขาได้

เรียนรู้จากการเดินทางของพวกเขา เพียงคำกล่าวไม่กี่คำ
เกี่ยวกับเรื่องนี้ มันอาจจะส่งผลกระทบต่อความคิดของทุกๆ
คนอย่างลึกซึ้งได้

“น่าอัศจรรย์!”

ภายในห้องโถง เสียงเชียร์ดังขึ้นเป็นระยะๆ

แม้ว่าคุณจะโตแล้ว คุณก็ยังต้องเรียนรู้ต่อไป

ผู้ทรงปัญญาทั้งสอง ใช้การกระทำของพวกเขา เพื่อสั่งสอน
บทเรียนให้แก่เหล่านักปรัชญา

ในอนาคต ปรัชญาขงจื้อและปรัชญาภฏหมาย หรือแม้แต่
ปรัชญาอื่นๆ ก็ยังคงจะอภิปรายกันต่อไป อย่างไรก็ตาม ด้วย
ข้อกำหนดใหม่ๆ ทำให้พวกเขาอมรับแนวคิดอื่นๆมากขึ้น
พวกเขาจะไม่ยึดติดกับเส้นทางและปิดกั้นตัวเองอีกต่อไป
การพัฒนาของพวกเขาขึ้นอยู่กับเวลา

สุดท้าย เจียงซางก็เดินออกมา แล้วกล่าวว่า “นักปรัชญาทั้ง
หลาย กลุ่มและโรงเรียนปรัชญาแต่ละแห่ง ต่างก็มีจุดแข็ง
และจุดอ่อนของตัวเอง การอภิปรายไม่ได้เพื่อตัดสินผู้ชนะ
แต่เพื่อเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้กับอีกฝ่าย ข้าหวังว่า
ยุคแห่งการอภิปรายในครั้งนี้ จะคงอยู่ตลอดไป!”

โอหยางโชวยืนขึ้น และเป็นผู้นำการปรบมือเสียงดัง

‘ยุคแห่งการอภิปราย กล่าวได้ดี!’

ความเสียใจของนักปรัชญาในยุคเลียดก๊ก ไม่ใช่เรื่องของชัยชนะหรือพ่ายแพ้ แต่มันเป็นเพราะบรรยากาศการอภิปรายและผลของมันในสมัยเลียดก๊ก ในสมัยนั้น มันเพียงยอมรับให้โรงเรียนปรัชญาแห่งใดแห่งหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นฝ่ายชนะบนเวทีเท่านั้น

การกระทำดังกล่าว เป็นสิ่งที่ดีในการปกครอง แต่เมื่อความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมแล้ว ความคิดดังกล่าวเป็นสิ่งที่อันตรายมาก

โอหยางโซวมองไปที่เหล่านักปรัชญาทั้งหลาย จากนั้น เขาก็ให้สัญญาอย่างจริงจัง

“ดินแดนซานไห่จะยอมรับทุกคน ทุกกลุ่ม และทุกโรงเรียน
ประปรัชญา พวกเราจะไม่ยึดติดกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือ
โรงเรียนแห่งใดแห่งหนึ่ง นักปรัชญาทุกคนสามารถย้ายเข้าสู่
ดินแดนซานไห่ และวางรากฐานของพวกเขาที่นี่ได้”

ภายในห้องโถง เสียงปรบมือดังสนั่นไปทั่วทั้งห้อง

เมื่อมาถึงจุดนี้ การอธิบายของนักปรัชญาก็สิ้นสุดลงอย่าง
เป็นทางการ

ในขณะนั้นเอง เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่

สำหรับการสำเร็จเกรด A การจัดการอภิปรายของนัก
ปรัชญาอีกครั้ง, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 4,000 แต้ม,
คะแนนชื่อเสียง 40,000 แต้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉิวหวู่ยี่ ดิน
แดนซานไห่ได้รับรางวัล ฉายา ‘แผ่นดินแห่งวัฒนธรรม’ โปรด
ตรวจสอบด้วยตัวเอง!”

โอหยางโชวตรวจสอบสถานะของฉายาใหม่ทันที

แผ่นดินแห่งวัฒนธรรม : มาตรฐานการศึกษาของประชาชน
เพิ่มขึ้น 45%, คุณค่าวัฒนธรรมในดินแดน เพิ่มขึ้น 10%,
มาตรฐานข้าราชการพลเรือน เพิ่มขึ้น 25%, ดึงดูดผู้มีความ
สามารถพิเศษ เพิ่มขึ้น 35%

ตามที่คาดหวังไว้กับฉายาดังกล่าว เมื่อมีมัน ดินแดนซ่านไห่
จะไม่ต้องกังวลเรื่องการดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษอีกต่อ
ไป

งานได้เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์แล้ว อย่างไรก็ตาม เรื่องราวยัง
คงดำเนินต่อไป

โอหยางโซวผ่านการทดสอบและความยากลำบากมามาก
ในที่สุด เขาก็ได้รับการยอมรับจากเจียงซาง หลังจากที่มีการ
อภิปรายจบลง บรรพบุรุษแห่งนักปราชญ์ผู้นี้ ก็ได้ตอบรับคำ
เชิญของโอหยางโซว แล้วกลายเป็นอธิการบดี
ของมหาวิทยาลัยสีหนาน

ขณะที่ข่าวนี้กระจายออกไป เหล่านักปราชญ์ก็ตกตะลึงกัน
เป็นอย่างมาก

คนแรกที่แสดงความสนใจก็คือ ขงจื๊อ แม้ว่าขงจื๊อจะยังคง
เดินทางและเรียนรู้ต่อไป แต่เขาก็ประกาศออกไปว่า เขาจะ
สอนในมหาวิทยาลัยสีหนานเป็นเวลา 1 เดือน

เมื่อข่าวนี้กระจายออกไป ผู้ศรัทธาต่อปราชญ์ขงจื๊อทั่วโลกก็
ตกตะลึง

ก่อนหน้านี้ ขงจื๊อเพียงแค่เดินทางไปรอบๆ เขาจะพักที่ใดที่
หนึ่งชั่วคราวและเป็นความลับ แต่ในครั้งนี้ เขากลับจะอยู่ใน
เมืองซานไห่อย่างเปิดเผยนานถึง 1 เดือน ไม่กี่วันต่อมา ผู้
ศรัทธาขงจื๊อจำนวนมากเดินทางมายังเมืองซานไห่ เพื่อมา

เรียนรู้จากเขา

โอหยางโซวสั่งให้ฟานจงหยานใช้โอกาสนี้ รับสมัครผู้มีความ
สามารถพิเศษเข้ามาในดินแดน

เหตุการณ์นี้ ได้ลบเอาความเสียใจ ที่โอหยางโซวเคยรู้สึก
จากเหตุการณ์ที่ฉินซีหวงก่อกำขึ้นในก่อนหน้านี้นี้ได้ ใครจะรู้
เหล่าผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื้อที่ออกมาจากเสี้ยนหยาง อาจจะ
กำลังเดินทางมายังเมืองซานไห่ด้วยตัวเองก็ได้

นอกเหนือจากขงจื้อแล้ว เมืองจื้อยังได้ตอบรับคำเชิญของโอ
หยางโซว แล้วกลายเป็นคณบดีของวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์
เขาจะช่วยวิจัยและเผยแพร่ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์

พร้อมกับเม็งจือ สมาชิกโรงเรียนปรัชญาขงจื๊อจำนวนมาก
เลือกที่จะย้ายมาอยู่ที่นี่

วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ตอนนี้อย่างเต็มไปด้วยผู้มีความ
สามารถพิเศษมากมาย

ในอนาคต วิทยาลัยคงจะสามารถผลิตผู้เชี่ยวชาญเศรษฐกิจ
จำนวนมากให้แก่ดินแดนได้

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีบางอย่างที่ทำให้เขาเสียใจ เนื่องจาก
การปรากฏตัวขึ้นของขงจื๊อ แม้ว่าเม็งจื๊อจะย้ายเขามาอยู่ดิน
แดนซานไห่ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า โรงเรียนปรัชญา
ขงจื๊อจะย้ายเข้ามาด้วย อาจจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนปรัชญา
ขงจื๊อ คงจะไม่ย้ายเข้าไปในดินแดนใดๆเลยก็ได้

ต่อจากปรัชญาขงจื้อ เป็นปรัชญากฎหมาย

ผู้นำสูงสุดของปรัชญากฎหมาย หานเฟยจื้อ ตอบรับคำเชิญ
ของโอหยางโซว แล้วจัดตั้งวิทยาลัยกฎหมายขึ้นมาและรับ
ตำแหน่งคณบดีของวิทยาลัยกฎหมาย นอกจากนั้น เติ้งเตายัง
เข้ามาดำรงตำแหน่งรองคณบดีของวิทยาลัยกฎหมายด้วย

ด้วยการมีคนทั้งสอง มันจะทำให้ฝ่ายกฎหมายและกฎ
ระเบียบเข้มแข็งขึ้น พวกเขาจะพัฒนาเหล่าศิษย์ รวมถึงข้าราชการ,
เจ้าหน้าที่เรือนจำ และเจ้าหน้าที่นิติเวช

ตัวแทนอีกคนของโรงเรียนปรัชญากฎหมายอย่าง เซินปู้ให้
เลือกที่จะเข้ามาทำงานในรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง

หนานเจียง เมื่อเทียบกับคนอื่นๆ เขามีความทะเยอ
ทะยานกว่ามาก

ไม่ใช่เพราะเหตุอื่นใดๆ แต่เป็นเพราะอุดมการณ์หลักของ
กลุ่มเขาก็คือ การผลักดันเทคนิค

เทคนิคของเขาคือ ดาบ ดาบที่สร้างมาเพื่อลอร์ด เทคนิคของ
เขาจึงสามารถจะถูกใช้ได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ
เพื่อรับใช้ลอร์ด

การใช้ดาบนี้ จะทำให้ลอร์ดมีอำนาจในการสังหาร แล้ว
ตำแหน่งของลอร์ดแห่งดินแดนก็จะไม่ถูกคุกคามอีก

นอกเหนือจากการใช้ดาบแล้ว เขายังมีความสามารถในการ

ควบคุมเหล่าข้าราชการ

กล่าวอีกอย่างก็คือ เขามีความสามารถในการตรวจสอบและ
ป้องกัน ไม่ให้เหล่าข้าราชการใช้อำนาจในทางที่ผิด

ในสิ่งๆที่เกิดขึ้นบนโลก นอกเหนือจากวิธีหยางแล้ว มันยังมี
วิธีหยินที่ซ่อนอยู่ในเงามืดด้วย

โอหยางโซวเข้าใจความสามารถของเฉินปู้ไห่ดี เขาจึงนั่งถึง
ตำแหน่งที่เหมาะสมกับเฉินปู้ไห่ได้ทันที ฝ่ายความปลอดภัย
จำเป็นต้องให้เขาสร้างมันขึ้นมา

เฉินปู้ไห่สนใจเป็นอย่างมาก เขาจึงตอบรับงานนี้อย่างมี
ความสุข

ก่อนที่คนอื่น ๆ จะรู้ พวกเขาได้แอบจัดตั้งองค์การข่าวกรองที่
ใหญ่ที่สุดในดินแดนซานไห่ขึ้นมาแล้ว

ภายใต้การแนะนำของเขา พวกเขาได้ตั้งชื่อมั่นว่า องค์รักษ์
ซานไห่ พวกเขาจะคอยเฝ้าระวังและปกป้อง อำนาจและการ
ปกครองของดินแดนซานไห่

องค์รักษ์ซานไห่ไม่ได้เพียงแค่ตรวจสอบเหล่าข้าราชการเท่า
นั้น พวกเขาจะคอยเฝ้าระวังองค์รักษ์อสรพิษทมิฬ และฝ่าย
ข่าวกรองด้วย

เฉินปู้ไห่ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการ

นอกเหนือจากเขาแล้ว ดินแดนซานไห่ยังได้รับสมัครกลุ่มนัก
ปรัชญาจากโรงเรียนปรัชญากฎหมายและปรัชญาม่อจื๊อเข้า
มาด้วย

ถูกต้องแล้ว โรงเรียนปรัชญาม่อจื๊อ

ต่อจากโรงเรียนปรัชญาขงจื๊อและปรัชญากฎหมาย โรงเรียน
ปรัชญาม่อจื๊อก็ก้าวออกมา

ม่อจื๊อตอบรับคำเชิญของโอหยางโซว แล้วกลายเป็นคณบดี
ของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ

ปรัชญาม่อจื๊อมีความรู้ที่หลากหลาย ทั้งด้านการทำความเข้าใจ,
เหตุผล, เลขาคณิต, ทัศนศาสตร์, กลศาสตร์ และ

วิศวกรรม

มันจึงเหมาะที่สุดแล้ว ที่จะให้ม่อจื่อเป็นคนบดวิทย์าลัยนี้

ขณะที่เขายอมรับตำแหน่ง ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ตัวแทนปรัชญาม่อจื่อ ม่อจื่อ ได้ย้ายเข้าสู่
ดินแดนซานไห่ และเข้าร่วมกับวิทย์าลัยวิทยาศาสตร์
ธรรมชาติ ในตำแหน่งคนบดของวิทย์าลัย และรับสมัคร
เหล่าศิษย์ โรงเรียนปรัชญาม่อจื่อ ได้ย้ายเข้าสู่ดินแดนซาน
ไห่อย่างเป็นทางการ!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ โรงเรียน
ปรัชญาม่อจื่อ ได้ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่อย่างเป็นทางการ

การแล้ว, รางวัลพิเศษ : ได้รับฉายา ‘ดินแดนแห่งม่อจื่อ’ !”

โอหยางโซวอี้มและตรวจสอบสถานะของฉายา

ดินแดนแห่งม่อจื่อ : ระดับเทคโนโลยีในดินแดน เพิ่มขึ้น
35%, ประสิทธิภาพการวิจัยอาวุธปิดล้อม เพิ่มขึ้น 40%,
ความชำนาญทักษะของผู้มีความสามารถพิเศษในดินแดน
เพิ่มขึ้น 15%, กฎหมายและกฎระเบียบของดินแดน เพิ่มขึ้น
10%

ตามที่คาดไว้ หลักๆฉายานี้เพิ่มทักษะต่างๆในดินแดน

การวิจัยของปรัชญาม่อจื่อ เกี่ยวกับอาวุธปิดล้อมและ

กลยุทธ์ในการปิดล้อมนั้นถือได้ว่ายอดเยียมมาก ดังนั้น นอก
เหนือจากตัวม่อจื่อแล้ว บุคคลสำคัญอื่นๆจึงกลายเป็นหัว
หน้าคณาจารย์ในสถานศึกษาทางทหาร

นอกจากนี้ นักวิชาการของพวกเขา ยังได้เข้าไปสอนในเรื่อง
วิศวกรรม, การสร้างเมือง และการล้อมเมืองอีกด้วย

ในโรงเรียนปรัชญาม่อจื่อ นอกเหนือจากกลุ่มวิจัยแล้ว ยังมี
กลุ่มที่เชี่ยวชาญศิลปะการต่อสู้ด้วย

องครักษ์ซานไห่ได้รับสมัครกลุ่มนี้ นอกจากนี้ เครือข่าย
ข่าวกรองที่พวกเขาสร้างขึ้น ยังจะอยู่ภายใต้การควบคุมของ
องครักษ์ซานไห่อีกด้วย

โอหยางโซวมอบตำแหน่งพิเศษให้แก่ศิษย์ที่ดีที่สุดของ
ปรัชญาม่อจื๊อ เป็นผู้ดูแลองครักษ์ซานไห่ อย่างไรก็ตาม
ตำแหน่งของเขาก็ยังคงต่ำกว่า ผู้บัญชาการอย่าง เซียนปู่ไห่

ด้วยเหตุนี้ องครักษ์ซานไห่ที่เพิ่งถูกจัดตั้งขึ้นใหม่นี้ จึงกลายเป็น
สถานที่ที่รวมปรัชญาม่อจื๊อและปรัชญากฎหมายไว้ด้วย
กัน

แม้ว่าโอหยางโซวจะไว้วางใจเซียนปู่ไห่ แต่เขาก็ไม่ได้เชื่อมั่น
อย่างสมบูรณ์ เขาจึงพยายามจะสร้างสมดุลขึ้นมาภายใน
องครักษ์ซานไห่ ด้วยวิธีนี้ เขาจะสามารถควบคุมพวกเขาได้

ไม่ว่าจะเป็นเซียนปู่ไห่หรือนักปรัชญาม่อจื๊อ เพื่อที่จะควบคุม
อำนาจขององครักษ์อสรซานไห่แล้ว พวกเขาจะต้องได้รับ

การสนับสนุนจากโอหยางโซว

สำหรับองค์กรอย่างองค์กรรักษานไห่ เป็นเรื่องง่ายที่จะมีการ
แข่งขันกันเป็นผู้นำและการปฏิบัติการ ซึ่งมันอาจจะก่อให้เกิด
ปัญหาได้

โอหยางโซวรู้ถึงความสำคัญขององค์กรนี้ดี ดังนั้น เพื่อ
ป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้น เขาจึงได้ส่งไฟล์บอย่าง ชุนเทียน
ฉีและศิษย์คนอื่นๆ ไปฝึกอบรมในค่ายกองกำลังพิเศษ

ชุนเทียนฉีจะกลายเป็นมือขวาที่แท้จริงของเขา

ในอนาคต ทุกการเคลื่อนไหวของรักษานไห่ มันจะขึ้นอยู่กับ
กับเขา

ตอนนี้ ปรัชญาม่อจื๋อมีฐานะสูงมาก ทั้งในมหาวิทยาลัยสี
หนานและองค์กรักซ์ชานให้ ฐานะของพวกเขาอาจจะเทียบได้
กับปรัชญากฎหมายและปรัชญาขงจื๋อ ตามที่คาดไว้กับ
โรงเรียนปรัชญาขนาดใหญ่ รากฐานและความสามารถของ
พวกเขา แข็งแกร่งอย่างมาก

จากโรงเรียนหลักทั้ง 4 มีเพียงปรัชญาเต๋าเท่านั้น ที่ตัดสินใจ
อย่างหนักแน่นว่าจะไม่อยู่ที่นี่ หลังจากการอภิปรายจบลง
เหล่าจื๋อ, จวงจื๋อ และคนอื่นๆก็หายตัวไป เมืองชานไห่ค่อยๆ
กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

TWO Chapter 457 แผ่นดินแห่งปรัชญา

นอกเหนือจากโรงเรียนปรัชญาขงจื้อ, ปรัชญากฎหมาย,
ปรัชญาม่อจื๊อ และปรัชญาเต๋าแล้ว กลุ่มและโรงเรียน
ปรัชญาอื่นๆ ทั้งหมดมีศิษย์ย้ายเข้ามาในดินแดน โดย
มากกว่าครึ่งเลือกที่จะฝึกสอนในมหาวิทยาลัยสีหนาน หรือ
รับลูกศิษย์

นักปรัชญาที่ดีที่สุด มักจะเป็นนักวิจัยทฤษฎี

ดังนั้น มหาวิทยาลัยสีหนาน จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด
แล้วสำหรับพวกเขา ด้วยมีนักปรัชญาจำนวนมากเข้ามา มัน
ทำให้มหาวิทยาลัยสีหนานเปรียบได้กับสถานศึกษาที่มีชื่อ
เสียงในประวัติศาสตร์ หรืออาจจะยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

นั่นก็เพราะสถานศึกษาแห่งนี้มีทั้ง เจียงซาง, หานเฟยจื่อ,
ม่อจื่อ เติ้งเตา และคนอื่นๆ

พวกเขายังเก็บเวทีของนักปรัชญาจากการอภิปรายของนัก
ปรัชญาไว้

จากแผนของเจียงซาง ทุกๆเดือนในอนาคต มหาวิทยาลัย
หนาน จะมีการจัดการอภิปรายขึ้น

ยุคของการอภิปรายกำลังก่อตัวขึ้นซ้ำๆ

การอภิปรายของนักปรัชญาครั้งนี้ ดินแดนซานไห่เก็บเกี่ยว
ผลประโยชน์ได้อย่างบ้าคลั่ง อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางความ
สุขนั้น ก็ยังคงมีความเสียใจผสมอยู่ไม่น้อย

ฮุยซี, ซุนหลง, หลู่ปู้เว่ย์, ชูฉิน และคนอื่นๆ ทำเหมือนกับเหล่าโจรและจวงโจร เมื่อการอภิปรายสิ้นสุดลง พวกเขาก็เตรียมจะกลับออกไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งชูฉิน ไม่ว่าเสียเวลาจะพยายามมากเพียงใด ชูฉินก็ยังปฏิเสธเขา จากคำกล่าวของชูฉิน เขาไม่ต้องการจะทำงานร่วมกับจางยี เขาต้องการเวทีที่แตกต่างออกไป

เมื่อโอหยางโชวได้รับข่าวนี้ ดูผิวเผินมันเหมือนว่าเขาจะยังสงบ อย่างไรก็ตาม ความเย็นชาได้ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา บ่ายวันนั้น เขาได้เรียกขลุ่ยเทียนฉีที่กำลังฝึกฝนอยู่ไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา

“ท่านลอร์ด!”

นี่เป็นครั้งแรกที่ไอหยาางโซวเรียกเขามาพบ ชุ่ยเทียนฉีจึงทั้ง
ตื่นเต้นและกังวล

“เจ้ากล้าสังหารใครซักคนหรือไม่?”

ชุ่ยเทียนฉีรู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา แต่เขาก็
กุมมือแน่น แล้วกล่าวว่า “หากมันเป็นสิ่งที่ท่านลอร์ดต้อง
การ แม้ว่าข้าจะต้องกระโดดลงไปในทะเลเพลิง ข้าก็จะทำ
มันโดยไม่ลังเล” เมื่อครั้งที่เขาฝึกฝนในหยาาใจ กระบี่ของชุ่ย
เทียนฉีได้ลิ้มรสเลือดของมนุษย์มาบ้างแล้ว ซึ่งมันก็คือ เลือด
ของเหล่าผู้บุกรุก

เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำตอบ เขาก็ส่ายหัวอย่างขบขัน ใคร
จะรู้ว่าชู่เทียนฉีไปเรียนรู้คำกล่าวเหล่านี้มาจากที่ไหน

โอหยางโซวหยิบภาพออกมาวางบนโต๊ะทำงาน แล้วกล่าวว่า
“กำจัดคนผู้นี้ซะ”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ชู่เทียนฉีรับภาพมา เขามองไปที่มันก่อนจะเก็บมันไว้ แน่
นอน เขาจะไม่ถามว่า ใคร หรือทำไม ลอร์ดถึงต้องการจะฆ่า
คนผู้นี้

ไม่ว่าลอร์ดจะสั่งอะไร เขาก็จะทำมันอย่างเคร่งครัด

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็หยักหน้าอย่างพึงพอใจ แม้
ว่าขุ่ยเทียนฉีจะยังเด็กอยู่มาก แต่เขาก็ดูเป็นผู้ใหญ่และน่า
เชื่อถือมาก เขารู้ฐานะของตัวเองและไม่ได้เล็ดร่อน เขาช่าง
เป็นต้นกล้าที่ดีจริงๆ

“จำไว้ว่า เจ้าจะต้องเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ห้ามไม่ให้ใครก็
ตามรู้เรื่องนี้เด็ดขาด”

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!”

ขุ่ยเทียนฉีมีท่าทางที่เคร่งขรึม และหัวใจของเขาก็เต้นถี่ขึ้น

ถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกไป แม้แต่โอหยางโซวก็ไม่สามารถ
จะจินตนาการได้เลยว่า เขาจะจัดการกับผลที่ตามมาได้
อย่างไร มันไม่เหมาะสมอย่างแท้จริง สำหรับลอร์ดที่ประกาศ
ในระหว่างการอภิปรายของนักปรัชญาว่า เขาจะยอมรับและ
มีเมตตากับทุกคน ก่อนจะลอบสังหารนักปรัชญาในวันถัดมา

โอหยางโซวไม่สนใจเหตุผลใด เขาคิดเพียงว่า ทุกคนที่ยืน
ขวางเส้นทางของเขาก็คือ ศัตรู เมื่อเป็นศัตรู เป็นธรรมดาที่
โอหยางโซวจะไม่ให้ความเมตตาใดๆ

ถ้าคุณต้องการจะโทษใคร คุณก็คงโทษได้เพียงคนเหล่านั้น
ที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีสำหรับตัวพวกเขาเอง

“หลังจากเสร็จสิ้นแล้ว ให้กลับไปพื้นฐาน ไม่จำเป็นต้องกลับมาที่นี่อีก แต่ถ้าเจ้าล้มเหลว เจ้าจะต้องรีบแจ้งให้ข้ารู้ทันที
แน่นอนว่าอย่าได้ทำอะไรที่ผิดพลาดโดยเด็ดขาด”

เนื่องจากมันเป็นภารกิจแรกของขุ่ยเทียนฉี โอหยางโซวจึง
แนะนำเขาเป็นพิเศษ

“อืม!”

ขุ่ยเทียนฉีพยักหน้าเหมือนเด็กๆ จากนั้น เขาก็ออกไปจาก
ห้องอ่านหนังสือ

โอหยางโซวมองตามหลังขุ่ยเทียนฉี ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ ใครจะรู้ว่า การนำเด็กคนนี้เข้าสู่เส้นทางนี้ มันถูกต้อง

ต้องแล้วหรือไม่ ถ้าขุ่ยหยังหยังรู้เรื่องนี้ เธออาจจะเกลียดเขา
ไปเลยก็ได้

เวลา 16.00 น. ขณะที่โอหยางโซวกำลังจัดการกับเอกสาร
เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวี่ วัด
ขงจื้อและวัดทางทหาร ของเมืองซานไห่ ได้รับการจารึกจาก
นักบุญทั้งสอง ทำให้เกียรติศักดิ์ของมันเปล่งประกาย दिन
แดนซานไห่ได้รับฉายา ‘แหล่งชุมนุมข้าราชการพลเรือนและ
ทหาร’ !”

ชูตูดำมีประสิทธิภาพจริงๆ เขาสลักข้อความเหล่านั้นได้อย่าง
รวดเร็ว

แหล่งชุมนุมข้าราชการพลเรือนและทหาร : คุณภาพของข้าราชการพลเรือน เพิ่มขึ้น 15%, คุณภาพของทหาร เพิ่มขึ้น 15%

แม้ว่าสถานะของฉายานี้ จะไม่สามารถเทียบกับฉายาอื่นๆ ได้ แต่อย่างน้อย มันก็ยังดีกว่าไม่ได้รับอะไรเลย โอหยาบโงะยังคงพอใจ

การเปลี่ยนแปลงยังไม่จบลงแค่นั้น เสียงแฉ่งเตือนจากระบบดังขึ้นอีกครั้ง

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉิวหวู่ยี่ แผ่นดินแห่งปรัชญายุทธศาสตร์ทางทหาร, แผ่นดินแห่ง

ปรัชญากฎหมาย, แผ่นดินแห่งปรัชญาการเกษตร, แผ่นดิน
แห่งม่อจื๊อ, แผ่นดินแห่งวัฒนธรรม, การหลบเลี่ยงกลุ่มการ
เมือง, แหล่งชุมนุมข้าราชการพลเรือนและทหาร ฉายาทั้ง 7
สามารถผสมผสานเข้าด้วยกันได้ คุณต้องการจะผสมมันหรือไม่
หรือไม่?”

ใครจะรู้ว่า ดินแดนซานไห่จะสะสมฉายาได้มากมายถึง
ขนาดนี้แล้ว มันช่างน่าตกใจอย่างแท้จริง

การผสมฉายาในครั้งก่อน ทำให้โอหยางโซวคิดว่า การ
ผสมฉายา จะไม่ส่งผลเสียใดๆ แล้วมันยังส่งผลให้สถานะ
ของฉายาแข็งแกร่งขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ผสมฉายาระดับทองอย่างบ้านเพลง

หมัดเหมือนในครั้งก่อน ในครั้งนี้ทั้งหมดเป็นฉายาระดับ
ทองคำขาว

“ผสาน!”

โอหยางโซวกัดฟัน และตัดสินใจลงเดิมพัน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉิวหวู่ยี่ ดิน
แดนซานไห่ได้รับฉายา ‘แผ่นดินแห่งปรัชญา’ และฉายาทั้ง 7
หายไปโดยอัตโนมัติ”

โอหยางโซวรีบตรวจสอบสถานะใหม่ในทันที หัวใจของเขา
เต้นถี่ขึ้น เขากลั้วว่า มันจะมีอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น

ชื่อ : แผ่นดินแห่งปรัชญา

ลักษณะพิเศษ : ชื่อเสียงของดินแดน เพิ่มขึ้น 25%, ระดับ
ศักยภาพของประชาชนในดินแดนเพิ่มขึ้น 1 ระดับ, ความ
เฟื่องฟูของอุตสาหกรรมในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%, ดัชนีทั้ง 4
ของดินแดน เพิ่มขึ้น 25%

ลักษณะพิเศษเฉพาะ : เคารพนับถือราชา(การป้องกันปรามชน
เผ่าภายนอก เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : การผ산ฉายาและบัฟมากมายจากโรงเรียน
ปรัชญา ช่วยเพิ่มศักยภาพให้กับทุกอุตสาหกรรม, ฉายา
เฉพาะ, ไม่สามารถพัฒนาได้, ไม่สามารถโอนถ่ายได้

“ฟุ!”

โอหย่างไซวถอนหายใจออกมา ดูเหมือนว่า เขาจะพั่นได้
ถูกต้อง

เดิม ฉายาทั้ง 7 มีทั้งสิ้น 26 สถานะ พวกมันถูกรวมกันจน
เหลือเพียง 4 ลักษณะพิเศษ และอีก 1 ลักษณะพิเศษเฉพาะ
แม้ว่าแต่ละอันดูเหมือนง่าย ๆ แต่มันก็มีความหมายอย่าง
มาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งบัฟที่เพิ่มชื่อเสียงของดินแดน แทบไม่ต้อง
กล่าวถึงก็รู้ว่า มันหายากมากเพียงใด

อย่างไรก็ตาม ส่วนที่บ้าคลั่งที่สุดก็คือ การเพิ่มระดับ
ศักยภาพของประชาชน ในระหว่างการอัปเดตครั้งล่าสุด
ศักยภาพของพวกเขาถูกแบ่งเป็นระดับ A, B, C และ D

ระดับศักยภาพนี้ มีผลต่อการพัฒนาทักษะ, การทำลายคอ
ขวด และเพิ่มมาตรฐานการวิจัยของ NPC มันคล้ายกับ
สถานะโครงสร้างร่างกายของผู้เล่น

ในตอนนี้ บัฟนี้ช่วยยกระดับศักยภาพของพวกเขาขึ้น 1
ระดับ มันน่าตกใจอย่างมาก เพียงแค่ลักษณะพิเศษนี้ มันก็ดี
กว่าสถานะของฉายาทั้ง 7 ก่อนหน้านี้รวมกันแล้ว

ภายใต้บัฟนี้ NPC จะพัฒนาทักษะได้อย่างรวดเร็ว ใครจะรู้
ว่า ผู้ที่มีศักยภาพระดับ A จะได้รับประสบการณ์การเปลี่ยน

แปลงครั้งใหญ่ด้วยหรือไม่?

ปัญหาก็คือ ศักยภาพระดับ A นั้นสูงสุดแล้ว ในกรณีนี้ ไกอา มีการตั้งค่าซ่อนไว้หรือไม่? คงต้องให้เวลาเป็นตัวตัดสิน

การเพิ่มความเฟื่องฟูของอุตสาหกรรมในดินแดน ไม่ว่าจะ
เป็นด้านการเกษตร, ธุรกิจ, หัตถกรรม ทั้งหมดจะเพิ่มขึ้น
อย่างมาก

ลักษณะพิเศษนี้ ดียิ่งกว่าสถานะของฉายาแผ่นดินแห่งการ
เกษตรและแผ่นดินแห่งม่อจื่อรวมกันเสียอีก เพราะมันครอบคลุม
ทุกอุตสาหกรรม

การเพิ่มดัชนีทั้ง 4 ของดินแดน คล้ายกับสถานะของฉายา

แผ่นดินแห่งวัฒนธรรมและแผ่นดินแห่งยุทธศาสตร์ทางทหาร
แต่มันยังเพิ่มดัชนีเศรษฐกิจเข้ามาด้วย

สุดท้ายก็คือ ลักษณะพิเศษเฉพาะ-เคารพนับถือราชา

เห็นได้ชัดว่า มันมาทดแทนสถานะของนายด้านการทูต มัน
พัฒนาขึ้นโดยเพิ่มศักดิ์ศรี และการกำร่ายให้กับลอร์ดโดย
ตรง

แข็งแกร่งจริงๆ!

เมื่อโอหยางโชวอ่านคำอธิบายของลักษณะพิเศษเฉพาะนี้
แล้ว มันช่วยไม่ได้ที่เขาจะยิ้มออกมา

ฉายาแผ่นดินแห่งปรีชา เป็นคำอธิบายที่ดีที่สุด สำหรับ
การอภิปรายของนักปรีชา ด้วยฉายานี้ ดินแดนซานไห่จะ
อยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีใครในภูมิภาคจีนสามารถจะเอาชนะได้

โดยเฉพาะในด้านศักยภาพของ NPC ไม่มีดินแดนใน
สามารถจะเทียบกับพวกเขาได้

ในอนาคต ดินแดนจะระเบิดขึ้น และพวกเขาจะได้รับผล
ประโยชน์อย่างไม่รู้จบ

เหล่านักปรีชาที่ต้องการจะทำงานในดินแดนซานไห่ ได้
แสดงความตั้งใจของพวกเขา หลังจากที่มีการอภิปรายของนัก
ปรีชาสิ้นสุดลง พวกเขาย้ายออกจากบ้านจูเลียน และเข้าสู่

พื้นที่ที่อยู่อาศัยของข้าราชการ

ผู้ที่ต้องการ สามารถย้ายไปอยู่พื้นที่ของสถานศึกษาทั้ง 2
แห่งได้โดยตรง ที่นั่นมีสิ่งอำนวยความสะดวกและคฤหาสน์
นับร้อยแห่งพร้อมอยู่แล้ว

คนที่เดินทางเข้ามา เริ่มจะเดินทางออกจากเมืองซานไห่แล้ว
ถ้าพวกเขามาจากเมืองหลวงทั้ง 9 เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะ
ใช้ประตูเทเลพอร์ตในการเดินทางกลับไป

ถ้าพวกเขาเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ ที่เข้าสู่เกมส์หลัง
จากที่สมรภูมิลึ้นสุดลงอย่าง หลู่ปั๋วเว่ย พวกเขาจะหายไป
ในเขตทुरกันดาร ด้วยบัฟของโกอา พวกเขาสามารถเดินทาง
ได้หลายพันกิโลเมตรในแต่ละวัน

ดูเหมือนว่า บุคคลทางประวัติศาสตร์แต่ละคน จะได้รับยันต์
เดินทางศักดิ์สิทธิ์จากโกอา ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะเดินทางได้
หลายพันกิโลเมตรในแต่ละวัน โดยไม่ต้องลำบากใดๆ

หากพวกเขาตัดสินใจที่จะทำงานในดินแดนแล้ว โกอา ก็จะ
เอายันต์กลับไป

เมื่อโอหยางโซวได้รู้เรื่องนี้ เขาอธิบายเป็นอย่างมาก ยันต์ดัง
กล่าวเปรียบได้กับอาวุธของพระเจ้า ถ้าเขามียันต์นั้น เขาจะ
สามารถไปยังดินแดนต่างๆได้ในทุกๆวัน

วันรุ่งขึ้น หลู่ปู้เว่ยและคนอื่นๆจะกลับออกไป

คืนนี้ บ้านจูเลียนยังคงคึกคัก เหล่านักปรัญายังคงมีความสุขและรู้สึกผ่อนคลาย หลังจากได้ร่วมงานมาตลอดทั้งวัน พวกเขาจึงแยกย้ายกันไปพักผ่อน เมื่อเห็นว่าดีก็มากแล้ว

ขณะที่ทุกคนหลับ ชายชุดดำผู้หนึ่งก็รอบเข้าไปในห้องของชูจิน เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ เขาก็ฉลักประตูเข้าไปอย่างระมัดระวัง

หลังจากที่เข้ามาไปแล้ว เขาก็เดินตรงไปหาชูจินที่กำลังหลับอยู่

ความเย็นชาปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา เขาใช้มือข้างหนึ่งของเขาปิดปากชูจินไว้ ในขณะที่อีกข้างชักกระบี่ออกมา

สังหารชูฉินเจียบๆ

ตัวแทนโรงเรียนปรัชญาการทูตผู้นี้ จึงจบชีวิตลงเช่นนี้

ชายชุดดำจัดการอย่างรวดเร็ว เขานำศพใส่ถุงดำ จากนั้น
เขาก็นำมันออกจากห้อง และหายตัวไปในห้องฟ้ายามค่ำคืน

วันรุ่งขึ้น แม้ว่าจะมีคนพบว่า ชูฉินไม่อยู่แล้ว พวกเขาก็คงจะ
คิดว่า เขาได้กลับไปก่อนหน้านี้แล้ว

ค่ำคืนนี้ช่างมืดมิดยิ่งนัก

TWO Chapter 458 เป็นผู้นำทัพด้วยตัวเอง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 17, ณ เมืองซานไห่

เสี่ยวเหอเป็นตัวแทนของโอหยางโซว ส่งนักปราชญ์กลับออกไป อย่างน่าประหลาด เสี่ยวเหอไม่พบเห็นสัญญาณใดๆ เกี่ยวกับซุฉิน เมื่อคิดถึงการแสดงออกของโอหยางโซวก่อนหน้านี้แล้ว เสี่ยวเหอก็สั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง

แม้ว่างานจะจบลงแล้ว เมืองซานไห่ก็ยังคงเติบโตต่อไปอย่างรวดเร็ว

มีทั้งการจัดตั้งองค์กรรักษซานไห่, วิทยาลัยกฎหมาย, การเปลี่ยนแปลงบุคลากรในมหาวิทยาลัยสี่หนานและสถาน

ศึกษาทางทหาร การต้อนรับนักปรัชญาของจื๊อ ซึ่งจะมาเรียนรู้
จากขงจื๊อ และอื่นๆอีกมาก

โชคดีที่โอยางโซวมีข้าราชการคอยดูแลเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด
เขาจึงไม่ต้องออกไปจัดการกับมันด้วยตัวเอง หลังจากที่มีการ
อภิปรายของนักปรัชญาสิ้นสุดลงแล้ว โอยางโซวก็นั่งไป
มองสนามรบที่เจ้าฉิง

จากข่าวกรองที่ไปสืบส่งมาให้เมื่อวานี้ กองกำลังแนวหน้า
50,000 นาย ของกองทัพพันธมิตร ได้มาตั้งค่ายอยู่ที่เมืองอ้าน
หนยางแล้ว เมืองอ้านหนยางนี้ ตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองชา
งเจิง พวกมันอยู่ห่างกันเพียงระยะสั้นๆเท่านั้น

ไม่นานหลังจากนั้น กองกำลังหลัก 100,000 นาย ของกอง

ทัพพันธมิตรก็คงจะมาถึง

การสู้รบครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น

ในขณะเดียวกันนี้ กองพลทหารที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพ
พยัคฆ์ เพิ่มจะข้ามช่องแคบฉีฮองโจวมาได้ แม้ว่าจะเร่งเดิน
ทางไปยังเมืองซางเฉิง พวกเขาก็ยังคงต้องใช้เวลานานเกือบ
2 สัปดาห์

กองทัพเรือเองก็กำลังเร่งไปที่อ่าวเจียวโจว

เมื่อกองทัพพันธมิตรมารวมตัวกันที่สนามรบหลัก กองทัพ
ซางไห่ก็จะไม่ได้มีข้อได้เปรียบอีกต่อไป เมื่อถึงจุดนี้ มันถึง
เวลาแล้วที่จะส่งไฟล์อย่างกองพลทหารองครักษ์ออกไป

ช่วยพวกเขา

อสรพิษหมิพ์ทำตามสัญญาไว้กับเขา พวกเขาประสบความสำเร็จในการเจรจากับเมืองหู่หลงแล้ว ลอร์ดแห่งเมืองหู่หลง มีความตั้งใจที่จะลงนามในสัญญากับลอร์ดแห่งซานไห่โอหยางโซวให้สัญญากับเขาว่า จะมอบตำแหน่งผู้ปกครองเมืองให้กับเขา พร้อมกับฉายาขุนนาง

กองพลทหารองครักษ์จึงพร้อมจะเทเลพอร์ตได้ทุกเมื่อ

ปัญหาเดียวกันก็คือ จากรายงานสงคราม กองทัพพันธมิตรได้ทิ้งกำลังพลมากถึง 80,000 นาย ไว้ที่แนวหลัง เพียงแค่กองพลทหารองครักษ์จะเพียงพอจะจัดการได้หรือไม่?

อย่างน้อย จนถึงตอนนี้ พันธมิตรแดนใต้ก็ยังไม่แสดงจุดอ่อน
ใดๆออกมา

ดังนั้น โอบฮางโชวจึงต้องออกไปด้วยตัวเอง ประการแรก
เขาได้ตัดสินใจเรื่องสำคัญต่างๆในดินแดนแล้ว พวกเขาจึงไม่
จำเป็นจะต้องให้เขาอยู่, ประการที่สอง เขาต้องการจะออกไป
ยืดเส้นยืดสาย หลังจากที่เขายู่แต่ภายในเมืองมาเป็น
เวลานาน เขาก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมา

เมื่อเขาเดินทางออกไปในครั้งนี้ เขาคงจะไม่ได้เดินทางกลับ
มาเมืองซานไห่ในระยะสั้นๆ

ต่อจากสงครามเจ้าฉิง พวกเขายังต้องเตรียมโลจิสติกส์ทาง
ทหารสำหรับสงครามซีไห่หว ซึ่งมันคงจะต้องใช้เวลานาน

มาก เขาคงจะได้กลับมายังเมืองซานไห่ ในแผนที่สมรภูมิครั้งต่อไป

แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 5 จะเกิดขึ้นเมื่อมีเมืองขนาดใหญ่ครบ 15 แห่ง

หลังจากผ่านไป 20 วัน นับตั้งแต่สงครามจู่หลูสิ้นสุดลง เมืองราชา, เมืองหantan และเมืองซุ่นหลง ได้อัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่แล้ว

จึงเลือกอีกเพียง 7 ดินแดนเท่านั้น ก็จะมีเมืองขนาดใหญ่ครบ 15 แห่ง โอหยางโชวคาดการณ์ว่า ภายใน 2 เดือนนี้ พวกเขา ก็ยังคงจะไม่สามารถอัปเกรดได้ครบ

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะออกไป โอหยางโซวยังคงต้องวางแผนอย่างรอบคอบ

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

“ไปบอกให้กองพลทหารองครักษ์เตรียมพร้อม พุ่งนี้ พวกเขาจะต้องเดินทางออกไปพร้อมกับข้า”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เมื่อทหารองครักษ์ได้ยินคำสั่งของลอร์ด เขาก็เต็มไปด้วส

ยความตื่นเต้นและรีบออกไป ถ้าโอหยางโชวออกไป
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 200 นาย ที่ยังอยู่ที่นี้ก็ต้อง
ตามเขาออกไปด้วยเช่นกัน

เวลา 14.00 น. โอหยางโชวเรียกเจ้ากรมทั้งสี่ และเสี่ยวเหอ
มาหาปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ

ข่าวที่ลอร์ดจะออกไปเข้าร่วมสนามรบ ได้แพร่กระจายไปทั่ว
รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงแล้ว แม้ว่าในสาย
ตาของเสี่ยวเหอและข้าราชการคนอื่นๆ มันจะเป็นเรื่องปกติ
ที่ลอร์ดจะต้องอยู่ดูแลเมืองซานไห่ แต่พวกเขาก็ไม่กล้าที่
จะโน้มน้าวเขา

ในโลกแห่งความสับสนวุ่นวายนี้ การที่ลอร์ดเป็นผู้นำกองทัพ

ออกไป เป็นที่ปกติอย่างมาก

“สำหรับการเดินทางในครั้งนี้อย่างนี้ ข้าคิดว่า ข้าคงจะไม่กลับมาใน
ระยะเวลาสั้นๆ ในช่วงเวลานี้ นอกเหนือจากเรื่องสำคัญที่จะ
ถูกส่งจดหมายมาถึงข้าแล้ว เสนาบดีอาวุโสเสี่ยวเหอ จะ
จัดการเรื่องประจำวันอื่นๆ”

การตัดสินใจในครั้งนี้ เป็นผลมาจากการที่โง่อย่างโง่ได้
พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว

ในช่วงสงครามระหว่างฮั่นและฉู่ หลิวปังออกไปทำสงคราม
ขณะที่เสี่ยวเหอดูแลแนวหลังและขับเคลื่อนประเทศ ดังนั้น
เสี่ยวเหอจึงมีความสามารถมากพอที่จะรับผิดชอบงานนี้ได้

ข้อเสียเพียงอย่างเดียวก็คือ เสียวเหอเฟิงจะเข้าร่วมดินแดน
ซานไห่ใต้ไม่นาน ศักดิ์ศรีของเขาจึงยังไม่สูงมากนัก อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม การจัดการอภิปรายของนักปรัชญา ได้แสดงถึงผล
งานที่ยอดเยี่ยมของเขา มันทำให้เขาเริ่มเป็นที่ยอมรับ

นอกจากนี้ ด้วยคำแนะนำของโอหยางโซว มันจะไม่มีปัญหา
ตามามากนัก นี่คือเหตุผลที่โอหยางโซวเรียกเข้ากรมทั้งสิ้นเข้า
มาพบกับ ตราบเท่าที่เจ้ากรมทั้งสิ้นสนับสนุนเขา ทุกอย่างก็
จะดำเนินไปด้วยดี

เมื่อเสียวเหอได้ยินคำสั่งนี้ เขาก็ลุกขึ้นและคำนับอย่าง
นอบน้อม “ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความไว้วางใจของ
ท่าน” เสียวเหอรู้สึกถึงคุณค่าและระดับความสำคัญของ
ความไว้วางใจนี้

เมื่อเจ้ากรรมทั้งสี่เห็นเช่นนั้น พวกเราก็พยักหน้ากันทีละคน

โอหย่างไชวพยักหน้า เขามองไปที่เจ้ากรรมทั้งสี่ แล้วกล่าวว่า
“ข้ามีแผนบางอย่าง”

“โปรดมอบคำสั่งให้กับพวกเราด้วยเถิด!”

“ประการแรก กรมกิจการทหาร นอกเหนือจากการสนับสนุน
แนวหน้าแล้ว ท่านยังมีภารกิจอีก 2 ประการที่ต้องทำ ได้แก่
ประการแรก ทำให้ระบบสนับสนุนโลจิสติกส์สมบูรณ์แบบ,
ประการที่สอง จัดเตรียมระบบรางวัลและระบบระดับชั้นยศ
ให้เรียบร้อย”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เรื่องนี้สำคัญมากสำหรับเขา และตัวรู้ฮุ่ยก็เข้าใจถึงความ
สำคัญของมันดี

“ต่อไป กรรมการบริหาร” โอหยางโซวมองไปที่ฟานจงหยาน
“กรมจะใช้ประโยชน์จากผู้ที่ได้รับสมัครเข้าในช่วงการอภิปราย
ของนักปรัชญา เริ่มต้นการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงบุคลากร
ต่างๆ”

เจ้ากรมทั้งสี่และเสี่ยวเหอประหลาดใจ พวกเขาทั้งหมด
สามารถจะรู้สึกได้ถึงกลิ่นเลือดจากเรื่องนี้

“พวกเราได้ปกครองมณฑลฉีอ๋องโจวและมณฑลเล่ย์โจวเมื่อ

ไม่นานมานี้ เพื่อให้มั่นใจว่ามณฑลทั้งสองจะมีเสถียรภาพ
พวกเราจึงได้ผ่อนปรนให้กับเหล่าข้าราชการท้องถิ่นมากมาย
ตอนนี้ มันมีเสถียรดีแล้ว มันถึงเวลาที่พวกเราจะปกครอง
อย่างเข้มงวดแล้ว”

โอหยางโซวกล่าวอย่างเคร่งขรึม “ข้าแนะนำให้กรรมการ
บริหาร ใช้เวลา 1-2 เดือน ทดสอบข้าราชการทั้งหมดในดิน
แดน คนที่มีค่าจะได้รับการสนับสนุน ในขณะที่เดียวกัน คนที่
ไร้ค่าจะถูกไล่ออก มันเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเหล่าศิษย์ที่เพิ่ง
จะจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยสีหนาน และนักวิชาการที่
พวกเราคัดเลือกไว้ จะได้รับตำแหน่งหน้าที่การงานที่เหมาะสม
สม”

สิ่งที่จะทำนี้ โฝงผางเป็นอย่างมาก ข้าราชการในดินแดน
กว่าครึ่งขาดการฝึกอบรมที่เหมาะสม และพวกเขาถูกยกขึ้น

มาจากผืนดินเบื้องล่าง

สาเหตุที่สถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เป็นเพราะเมื่อครั้งที่ดินแดนกำลังอยู่ในช่วงก่อสร้าง พวกเขาขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษเป็นจำนวนมาก แม้แต่ดินแดนซานไห่ก็เผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนั้น เจ้าเต๋อหวังและคนอื่นๆเป็นตัวอย่างที่ดี

ในขณะที่ดินแดนซานไห่ได้เข้ายึดดินแดนอื่นๆ ปัญหาของพวกเขา ก็พอกพูนขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในหมู่นักกลุ่มนี้ ก็ยังมีบางคนที่หล่อหลอมขึ้นมาได้ เช่น เจ้าเต๋อเสียน ถึงอย่างนั้น มากกว่า 60% ก็ยังคงไร้ประโยชน์ และค่อยๆกลายเป็นภาระของดินแดน

โอหยางงไชวยังได้รับข่าวมาอีกว่า มีข้าราชการทุจริตใน
รัฐบาลและเมืองต่างๆ ข้าราชการบางคนเริ่มรื้อดไถประชาชน
จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางงไชวจะไม่ทนต่อการกระทำดังกล่าว

ดินแดนไม่ได้มีระบบคัดเลือกผู้มีความสามารถพิเศษที่
สมบูรณ์แบบอย่างการสอบจักรพรรดิ แม้ว่าพวกเขาต้องการ
จะจัดการสอบดังกล่าว แต่พวกเขาก็ยังขาดความสามารถที่
จะทำเช่นนั้นอยู่ ในขั้นตอนปัจจุบัน พวกเขาทำได้เพียงเลือก
บุคลากรจากการทดสอบของกรมการบริหารเท่านั้น

งานนี้ไม่เพียงแค่ว่าจะต้องใช้เวลานานมากเท่านั้น มันยังจะส่ง
ผลกระทบต่อผลประโยชน์ของหลายฝ่ายอีกด้วย

หากพวกเขาไม่ทำมันอย่างระมัดระวัง มันอาจจะเกิด
สถานการณ์เลวร้ายขึ้นได้

เพื่อป้องกันไม่ให้สถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น พวกเขาจะต้อง
เร่งใช้การทดสอบเหล่านี้ให้เร็วขึ้น และพวกเขาก็จำเป็นจะ
ต้องกำจัดเนื้อร้ายออกจากดินแดนให้เร็วที่สุด

ถ้าพวกเขายังปล่อยให้คนเหล่านี้ ทำตามที่ต้องการ
มะเร็งเล็กๆ ก็อาจจะเติบโตจนยากที่จะรักษาได้ เมื่อถึงตอน
นั้น ไม่เพียงแค่มันจะส่งผลกระทบต่อประชาชนเท่านั้น แต่
มันอาจจะส่งผลกระทบต่อการปกครองทั้งหมดอีกด้วย

โอหยางโซวเป็นกังวลอย่างมาก เกี่ยวกับประเด็นนี้

นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่เขาก่อตั้งองค์กรรักษาน้ำให้ขึ้นมา
ในอนาคต องค์กรรักษาน้ำให้ จะทำหน้าที่เป็นคมาดาบ ที่เขวอน
อยู่บนศิระระของเหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพล เพื่อ
ปลูกฝังความกลัว

ในเส้นทางสู่บัลลังก์ สงครามเป็นเพียงสิ่งฉิวเฉินเท่านั้น
กฎหมายต่างๆหากที่เป็นสิ่งที่สำคัญ ด้วยการปกครองที่ดี
เท่านั้น ถึงจะทำให้ดินแดนสามารถเริ่มสงครามและขยายตัว
ออกไปได้

ถ้าไม่อย่างนั้น หากพวกเขาขยายออกไปตามอำเภอใจ มัน
อาจจะสร้างความวุ่นวายในภายหลังได้ ในท้ายที่สุดแล้ว มัน
ก็อาจจะเป็นเหมือนกับประสาททราย ที่ภายนอกดูดี แต่จะ
พังทลายลงอย่างง่ายดาย ด้วยแรงผลักดันเพียงเล็กน้อย

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า งานนี้อาจจะก่อให้เกิดความเป็นศัตรูขึ้นมาได้

โอหยางโซวเชื่อว่า ฟานจงหยาน จะสามารถจัดการกับงานนี้ได้อย่างเป็นธรรมและไม่ทุจริตใดๆ

“เจ้ากรรมฟาน เรื่องนี้ต้องฟังท่านแล้ว”

“ท่านลอร์ดอย่าได้กังวลเลย!”

ความกังวลของลอร์ดสอดคล้องกับความกังวลของตัวเองสำหรับเขา ตราบที่เขาสามารถรักษาเสถียรภาพการปกครองและช่วยเหลือผู้คนได้ การสูญเสียส่วนตัว ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

สำหรับเขา

โอหยาางโหวพัยักหน้า เขาเชื่อว่าฟานจงหยานมีความ
สามารถที่จะทำเช่นนั้น

“ต่อไป เกี่ยวกับกรมกิจการภายใน”

เมื่อเว่ยหยางได้ยินคำกล่าวนั้น เขาก็ตั้งสมาธิ จากภารกิจที่
ลอร์ดมอบให้กับกรมกิจการทหารและกรมการบริหาร เว่ยห
ยางไม่กล้าที่จะประมาทใดๆ ความรู้สึกของลอร์ดช่างเฉียบ
คมอย่างแท้จริง

ภารกิจแต่ละอย่างของเขา ตัดผ่านปัญหาที่แต่ละกรมกำลัง
เผชิญอยู่ได้โดยตรง

เว่ยหยางเคยได้ยินมาว่า ลอร์ดสร้างรากฐานทั้งหมดของ
รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงเพียงลำพัง ก่อน
หน้านี้เขามีข้อสงสัย เขาคิดอย่างหยาบคายว่า ฟานจงหยาน
และคนอื่นๆ เจียมเนื้อเจียมตัวมากเกินไป

ตอนนี้ เมื่อเขาเห็นฉากตรงหน้า เขาก็รู้สึกตกตะลึงอย่างแท้
จริง

ถึงแม้ลอร์ดจะยังเยาว์ แต่เขาก็สุขุมรอบคอบและมองการณ์
ไกล ราวกับเป็นจักรพรรดิ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหตุใดฟานจง
หยานและคนที่ยิ่งใหญ่อื่นๆ ถึงได้เคารพเขาเป็นอย่างมาก

ในความเป็นจริง เว่ยหยางไม่ได้เป็นคนเดียวที่รู้สึกตกตะลึง

ภายในหัวใจของเสี่ยวเหอ เขากำลังรู้สึกตกตะลึงอยู่เช่นกัน
นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นแผนการของลอร์ดสำหรับอนาคต
ของดินแดน เขาดูราวกับเกิดมาเพื่อเป็นจักรพรรดิ

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว หลิวปังที่เขาเคยติดตาม ไม่มีอะไร
เลย

อัปเดตก่อนใครที่ ***novel-ss2.blogspot.com***

“ภารกิจของกรมกิจการภายในก็คือ การจัดตั้งระบบตรวจ
สอบ, พินิจพิจารณาและทบทวน ในอนาคต อำนาจด้านนี้จะถูก
ส่งไปยังเจ้ากรมกิจการภายในของแต่ละรัฐบาล ไม่ใช่ผู้นำ
รัฐบาลหรือผู้ปกครองเมือง”

การกระทำเช่นนี้ขัดต่อประเพณีดั้งเดิม

ในสมัยก่อน ผู้ปกครองเมืองจะเป็นผู้ดำเนินงานในทุกๆด้าน
ของเมือง

ในสายตาของโอหยางโซว ทางเลือกเช่นนั้นโง่มาก

ผู้ปกครองเมืองควรจะดูแลภาพรวมของเมือง ไม่ใช่ในด้าน
การพิพากษา คำสั่งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กรมกิจการภายใน
จัดตั้งคณะกรรมการกฎหมายและการเมืองขึ้นมา เหมือน
ในโลกจริง

ในกรมกิจการภายใน ฝ่ายกฎหมายและกฏระเบียบ จะรับ

ผิดชอบการรักษากฎหมายและกฎระเบียบ รวมถึงการจับกุม
อาชญากร ฝ่ายอัยการจะรับผิดชอบการพิพากษาและ
ทบทวนคดีต่างๆ ในขณะที่ฝ่ายกำกับดูแลจะรับผิดชอบใน
การควบคุมเหล่าข้าราชการรวมถึงตรวจสอบบัญชีอีกด้วย

โอหยาางโซวต้องการที่จะจัดการกับอำนาจ เพื่อให้พวกเขา
สามารถทำงานได้อย่างจริงจัง ขั้นแรกก็คือ การแยกเหล่าผู้
ปกครองเมืองและผู้นำรัฐบาลออกจากการจัดการกับคดี

ขั้นแรกที่เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก

เมื่อเว่ยหยางได้ยินคำสั่งนี้ เขาก็รู้สึกได้ว่าเลือดของเขากำลัง
เดือดพล่าน

TWO Chapter 459 ระบบกฎหมายดินแดน

โอหยางโซวหันไปทางเว่ยหยาง ก่อนจะกล่าวต่อ

“นอกเหนือจากการจัดตั้งระบบแล้ว พวกเราายังต้องพัฒนา
ข้าราชการเป็นระดับมืออาชีพด้วย โชคดีสำหรับพวกเรา ที่
สามารถใช้ประโยชน์จากวิทยาลัยกฎหมาย ที่เพิ่งจะก่อตั้ง
ขึ้นมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ และระบบกฎหมายยังสามารถใช้
ทรัพยากรของวิทยาลัยกฎหมายได้ตามต้องการด้วย”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เว่ยหยางพยักหน้า เขามีแรงกระตุ้นในการทำงานสูงมาก

ถ้ากล่าวว่ องครักษ์ชานให้คอยดูแลและตรวจสอบอยู่
เจียบๆ กรมกิจการภายในจะทำหน้าที่เป็นระบบกำกับดูแล
ถ้าองครักษ์อสรพิษหมีพื้เป็นวิธีการ กรมกิจการภายในก็จะ
เป็นเส้นทาง

ระบบกฎหมายสะท้อนถึงเส้นทางของกรมกิจการภายใน
ด้วยระบบกฎหมายนี้ กรมจำเป็นต้องมีบางสิ่งให้พึ่งพา
สำหรับการแก้ไขและการจัดการกับกรณีต่างๆ เมื่อพวกเขา
ไม่ต้องตัดสินใจเพียงลำพัง มันจะช่วยลดความผิดพลาดจาก
ประสบการณ์ส่วนบุคคลได้

เมื่อมีระบบกฎหมาย กรมกิจการภายในก็จะมีทางให้ถอย
กลับ

อาจกล่าวได้ว่า ระบบกฎหมายจะเป็นตัวแทนหลักของกรม
กิจการภายใน

ระบบกฎหมายเป็นสิ่งที่โหยหาใจใคร่พุดคุยกับเว่ยหยาง
ตั้งแต่เขาเข้ารับตำแหน่งใหม่ๆแล้ว ที่เขาเพิ่งดำเนินการตอนนี้
เพราะมันซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายด้านเกินไป มันเกี่ยว
ข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไป มันจึงไม่ใช่สิ่งที่เว่ยห
ยางสามารถจัดการได้เพียงลำพัง

การมาถึงของหานเฟยจื่อ, เซ่งเตา และเซิ่นปู้ไห่ ทำให้โ
หยางไชวถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

ขณะที่ผู้นำทั้งสี่แห่งโรงเรียนปรัชญากฎหมายเข้าร่วมกับดิน

แดน พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความสนใจในการกำหนดระบบ
กฎหมายของดินแดน นี่เป็นเหตุผลที่ห่านเพยจื่อและเซ่งเตา
ยินดีที่จะทำงานในมหาวิทยาลัยสีหนาน

สำหรับนักกฎหมาย ถ้าพวกเขาสามารถใช้ระบบที่เหมาะสม
ได้ มันย่อมดีกว่าทฤษฎีที่พวกเขาคิดขึ้นมาเอง

ระบบกฎหมายนี้ จะช่วยยกระดับวัฒนธรรมปรัชา
กฎหมายทั้งหมดขึ้น

ทั้งนี้มั่นใจว่า ด้วยศักยภาพและความเร็วในการพัฒนาของ
ดินแดนซานไห่ ระบบของพวกเขาจะถูกแพร่กระจายออกไป
ทั้งเขตทูกันดาร์

ด้วยวิธีนี้ ไม่ว่าจะป็นกลุ่มหรือโรงเรียนปรัชญาใด พวกเขา
จะไม่สามารถมองข้ามโรงเรียนปรัชญากฎหมายได้

อย่างไรก็ตาม เพื่อจัดการกับปัจจัยต่างๆ พวกเขาจะต้องทำ
มันอย่างระมัดระวังเป็นอย่างมาก จากการคำนวณของเว่ยห
ยาง เพียงแค่พวกเขาสามารถร่างมันได้เสร็จทันสิ้นปีนี้ มันก็
น่าตกใจมากแล้ว

นอกเหนือจากทั้งสี่แล้ว ยังมีผู้เชี่ยวชาญกฎหมายจากโลก
จริงเข้ามาช่วยด้วย

ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้มีแรงจูงใจ 2 ประการ ในการเข้าร่วมการ
สร้างระบบนี้

ประการแรก พวกเขาสามารถใช้โอกาสนี้ ทำความเข้าใจ
ปรัชญากฎหมายและเปิดตาของพวกเขาเองได้ แม้ว่า
ปรัชญากฎหมายจะแตกต่างจากแนวคิดสมัยใหม่ แต่ก็มีบาง
ส่วนที่ทับซ้อนกันอยู่

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นเว่ยหยางหรือเหล่าผู้เชี่ยวชาญกฎหมาย
การทำงานร่วมกัน เป็นโอกาสที่ดีสำหรับการเรียนรู้

เว่ยหยางและคนอื่นๆเองก็มีความสนใจในทฤษฎีที่เหล่าผู้
เชี่ยวชาญกฎหมายผลักดันออกมาเช่นกัน

ประการที่สอง เหล่าผู้เชี่ยวชาญกฎหมายต้องการใช้โอกาสนี้
ในการทดลองและสำรวจ

ในอนาคต เมื่อนายอวกาศไปถึงดาวเคราะห์ไฮปแล้ว
กฎหมายของรัฐบาลกลางจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง เนื่อง
จากโครงสร้างทางสังคมและระบบต่างๆเปลี่ยนแปลงไป

เหล่าผู้เชี่ยวชาญกฎหมายจะทำการสำรวจส่วนของ
กฎหมายสำหรับลอร์ด กฎหมายควรจะให้อำนาจแก่ลอร์ด
เพียงใด? ควรตรวจสอบและกำกับดูแลการกระทำของเขา
ด้วยหรือไม่?

นี่เป็นปัญหาที่โลกของกฎหมายไม่เคยเจามาก่อน รูปแบบ
ของดินแดนบนดาวเคราะห์ไฮปจะไม่มีข้อจำกัดเช่นเดียวกับ
ลอร์ด ไม่อย่างนั้น มันอาจจะส่งผลกระทบต่อความกระหาย
ในออกการสำรวจได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันเป็นคำถามที่น่าสนใจอย่างมาก

ดังนั้น เหล่าผู้เชี่ยวชาญกฎหมายที่อาศัยอยู่ดินแดนซานไห่

จึงเล็งโอกาสนี้ และตัดสินใจทดลองใช้แนวคิดและบท

ทดสอบ

แน่นอนว่า มันมีความแตกต่างของช่วงเวลา หนึ่งเป็นสมัย

โบราณ ส่วนอีกหนึ่งเป็นสมัยใหม่ ระบบกฎหมายในปัจจุบัน

ของพวกเขา ไม่สามารถใช้บนดาวเคราะห์ไฮปได้

อย่างไรก็ตาม กฎหมายบางส่วนยังคงคล้ายคลึงกัน

ในเวลานี้ เหล่าผู้เชี่ยวชาญกฎหมายกำลังเบื่อหน่าย ดังนั้น

พวกเขาจึงพยายามผลักดันและโยนตัวเองเข้าสู่โครงการนี้

ความกระตือรือร้นของพวกเขา ทำให้สมาชิกในครอบครัว
ของพวกเขาตกใจอย่างมาก

ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขายังได้เผยแพร่ข่าวนี้ออกไปทั่วโลก
กฎหมาย ซึ่งมันทำให้เหล่าผู้ที่สนใจ ทำการเทเลพอร์ตมายัง
เมืองซานไห่

ในบรรดาผู้เชี่ยวชาญกฎหมายที่เข้ามาที่นี่ ครอบคลุมทั้ง
กฎหมายธุรกิจ, กฎหมายการปกครอง, กฎหมายเศรษฐกิจ
และกฎหมายที่สำคัญอื่นๆ คนเหล่านี้จะช่วยให้ดินแดนซาน
ไห่ กำหนดระบบกฎหมายที่ยอดเยี่ยมขึ้นมาได้

แน่นอน โอหยางโซวไปพบกับผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ และเขาได้
ชี้แจงอย่างชัดเจนว่า เป้าหมายหลักของระบบนี้ คือ การปก

ป้องกันการปกครองของลอร์ดแต่เพียงผู้เดียว

ถ้าไม่อย่างนั้น เขาจะไม่สนับสนุนระบบกฎหมายที่พวกเขา
กำลังจะกำหนดขึ้น เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่ยอมรับ
ความคิดของมนุษย์อย่าง ความเท่าเทียม, เสรีภาพ และอื่นๆ

ความหน้าด้านของเขาทำให้เหล่าผู้เชี่ยวชาญตกใจ พวกเขา
จะหาคนที่ยอมรับอย่างเปิดเผยว่า เขาต้องการจะเป็นคน
เดียวที่ถืออำนาจได้จากที่ไหน? คำกล่าวเช่นนี้ ควรจะกล่า
วออกมาในที่มืดไม่ใช่หรือ?

ผู้เชี่ยวชาญบางคนไม่สามารถยอมรับทัศนคติของเขาได้
พวกเขามองว่าเขาหยิ่งผยองเกินไป พวกเขาจึงกลับไป โอ
หยางโซวส่งพวกเขาอย่างสุภาพ ทัศนคติของเขาจริงใจและ

มันคง

ผู้ที่กลับออกไป ไม่สามารถจะพูดอะไรมากได้ เพราะทุกคนมี
สิทธิ์ที่จะไล่ตามความสนใจของตัวเอง นอกจากนี้ นี่ก็เป็น
เพียงเกมส์เท่านั้น

แน่นอน ด้วยทัศนคติเช่นนี้ของโอหยางโซว ยังคงมีผู้เชี่ยวชาญ
อีกหลายคนที่หวั่นเกรงเขา ในสายตาของพวกเขา การ
สำรวจดาวเคราะห์ไฮป จำเป็นจะต้องมีคนเช่นเขาอยู่

เพราะมีเพียงเจ้าโลกเท่านั้น ที่สามารถจะสงบช่วงเวลาแห่ง
ความวุ่นวายได้

.....

.....

หลังจากที่จัดการเรื่องของกรมกิจการภายในแล้ว โอหยาง
โซวก็หันไปหาเจ้ากรมการเงิน ชู่ยหิงหยู

“กรมการเงินมี 2 เรื่องที่ต้องจัดการ เรื่องแรก ปรับหน้าที่ของ
ฝ่ายอุตสาหกรรม ในอนาคต ฝ่ายอุตสาหกรรมจะมุ่งเน้นไปที่
การกำหนดและแนะนำยุทธศาสตร์ของอุตสาหกรรมในดิน
แดน สำหรับกิจการของดินแดน มันควรจะถูกส่งให้หน่วย
งานท้องถิ่นจัดการ ยกตัวอย่างเช่น โรงงานเหล้าสามดอกไม้
และเหมืองแร่หลางซาน มันควรจะถูกส่งมอบให้เมืองซานไห่
จัดการ ฝ่ายอุตสาหกรรมจะยังต้องควบคุมเหมืองแร่,
อุตสาหกรรมทางทหาร, อุตสาหกรรมการต่อเรือ และอื่นๆที่
สำคัญๆเท่านั้น”

ขู่หยิงหยูพยักหน้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอจดจำคำกล่าว
ของเขาได้

นอกเหนือจากอุตสาหกรรมทางทหารแล้ว ในอนาคต
อุตสาหกรรมการต่อเรือก็มีอนาคตที่สดใสอย่างมาก ผลกำไร
ของมัน อาจจะเทียบได้กับอุตสาหกรรมทางทหารเลยทีเดียว

นอกจากหอค้าต่างๆแล้ว ผู้เช่นนักผจญภัยก็มีความต้อง
การที่จะซื้อเรือ

ขณะที่เมืองหยานถูกเปิดขึ้นอย่างช้าๆ เรือการค้าและเรือ
รบขนาดเล็ก ก็กลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับความนิยมอย่าง
มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่ทีมสำรวจของหลินชิง ได้

พบกับเกาะชุมสมบัติ กิลด์อื่นๆกลายเป็นบ้าคลั่ง พวกเขาทั้ง
หมดรีบจัดตั้งทีมสำรวจของตัวเองขึ้นมาในทันที

สำหรับผู้เล่น มันเป็นความรู้สึกที่ยอดเยียม ที่ได้ออกไป
สำรวจพื้นที่ที่ไม่รู้จัก ในทันที การสำรวจท้องทะเล กลายเป็น
สิ่งใหม่ที่ได้รับคามนิยมอย่างมาก

ตอนนี้ ถ้ากิลด์ใดไม่มีทีมสำรวจท้องทะเลเป็นของตัวเอง
พวกเขาจะไม่มีหน้าแสดงตัวออกมา

จากคำกล่าวของซุนเสี่ยวเยว่ มีการไหลบ่าของผู้คนเกือบ
2,000 คน/วัน การนับเงินที่ได้จากค่าค่าเทเลพอร์ตเพียง
อย่างเดียว ก็มากพอจะทำให้พวกเขาเมื่อยได้แล้ว

นอกจากนี้ เมื่อกิลด์ต่างๆออกไปสำรวจ พวกเขาจะมีเพียง
เมืองหยาซานเท่านั้น ที่ใช้เป็นฐานสนับสนุนได้ การค้าขาย
จึงสามารถสร้างรายได้กว่าครึ่งหนึ่งให้กับเมืองหยาซาน

โอหยางโซวเห็นถึงโอกาสทางธุรกิจนี้ เขาจึงส่งอาวุธและ
อุปกรณ์ส่วนเกินของกองทัพซานไห่ ไปขายที่นั่นด้วย

มีเกาะร้างมากมายที่ผู้เล่นพบในพื้นที่หลากหลาย พวกเขามี
โอกาสพบสัตว์ร้ายพิสดาร, เมืองที่หายาก และแม้แต่สุสาน
ของเหล่าโจรสลัด

มีแม้แต่โอกาสที่พวกเขาจะพบกับเกาะที่มีชนเผ่าพื้นเมือง
และหากพวกเขาโชคร้าย พวกเขาก็อาจจะเทียบท่าบนเกาะ
ที่โจรสลัดยึดเอาไว้เป็นฐานได้

แน่นอนว่า ส่วนใหญ่แล้ว พวกเขาจะพบกับเกาะร้างที่ไม่มี
อะไรเลย

เนื่องจากมันมีความเป็นไปได้ที่หลากหลาย เหล่าผู้เล่นจึง
เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและเด็ดพล่าน

แน่นอน การสำรวจมาพร้อมกับความเสี่ยง ส่วนที่ทำให้พวก
เขาปวดหัวมากที่สุดก็คือ โจรสลัด กองเรือหย่าชานเพียง
กวาดล้างโจรสลัดออกจากพื้นที่รอบเกาะฉีฉางโจวเท่านั้น

นอกเหนือจากโจรสลัดแล้ว ลึกเข้าไปในทะเล สัตว์ร้ายพิสดาร
ขนาดใหญ่ ก็ยังเข้ามาโจมตีพวกเขาอีกด้วย

แทนที่จะตั้งความหวังของพวกเขาไว้กับกองเรือหย่าซาน
บางกิลด์อย่าง กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เริ่ม
สร้างกองเรือของตัวเองขึ้นมา เพื่อเผชิญหน้ากับโจรสลัดและ
สัตว์ร้ายพิสดารจากท้องทะเล

ไม่ว่าจะเป็นโจรสลัดหรือสัตว์ร้ายพิสดารจากท้องทะเล แม้
ว่าพวกมันจะน่ากลัว แต่พวกมันก็จะดริบรางวัลที่มีค่า เพื่อ
พวกมันถูกพิชิตแล้ว

การไล่ตามความล่ำรวยและความตื่นเต้น ช่วยอธิบาย
สถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นได้

ในบรรดาผู้เล่นนักผจญภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้นำกิลด์ มี
หลายคนที่มีมองการณ์ไกล พวกเขามีเป้าหมายอื่น-เตรียม

พร้อมสำหรับสงครามระหว่างประเทศในอนาคต

ทุกคนรู้ดี เกี่ยวกับสงครามในอนาคต พวกเขาจะเริ่มโจมตี
ศัตรูที่เป็นประเทศเกาะต่างๆ โดยเฉพาะญี่ปุ่น ที่เห็นจีนเป็น
เขี้ยวเล็บที่พวกเขาต้องถอนออก

อาจเป็นเพราะลอร์ดมีเรื่องที่ต้องพิจารณามากเกินไป พวกเขา
จึงยังไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เล่นนักผจญภัยต่างออกไป
ไป เมื่อเลือดของพวกเขาเดือดพล่าน พวกเขาก็ยินดีที่จะทำ
ทุกอย่าง

กิลด์ต่างๆไม่ได้ขาดสิ่งเหล่านี้

แม้แต่โอหยางโซวก็ได้เข้าร่วมสงครามเผชิญหน้ากับญี่ปุ่นใน
ชีวิตที่แล้วของเขา ความเกลียดชังกันและความรักชาติที่
พวกเขารู้สึก ไม่ใช่สิ่งที่ผู้เล่นจากประเทศอื่นๆจะสามารถเข้าใจได้

โอหยางโซวยังคงคิดถึงการต่อสู้เมื่อตอนนั้น

สุดท้ายแล้ว กองทัพจากภูมิภาคต่างๆของจีน ก็ประสบ
ปัญหาอย่างหนักและต้องถอยกลับ นี่เป็นครั้งที่สอง สำหรับ
การสำรวจของประเทศจีน พวกเขาจะไม่หยุดจนกว่า พวกเขา
จะทำลายญี่ปุ่นได้

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ความเย็นชาที่ปรากฏในดวงตาของเขา

มันเป็นหนึ่งในความเสียใจในชีวิตที่แล้วของเขา เขาอยากจะทำเรื่องนี้

เนื่องจากการพิจารณาถึงเรื่องดังกล่าว จึงมีหลายกิลด์ที่กระตือรือร้นที่จะออกสำรวจ กองเรือทั้งสอง ที่ดินแดนซานไห่ก่อดั้งขึ้นเป็นสัญญาณที่ชัดเจน

สำหรับการมองการณ์ไกลของโอหยางโซว เหล่าผู้นำกิลด์เคารพเขาอย่างแท้จริง

ทั้งหมดนี้ เป็นผลมาจากการจัดการเจียบๆของโอหยางโซว และการสำรวจของหลินชิงก็ได้รับคำแนะนำมาจากเขา

เพื่อให้ได้ชัยชนะในสงครามระหว่างประเทศ พวกเขาจำเป็น

จะต้องพัฒนากองทัพเรือให้เข้มแข็ง เพียงแค่ดินแดนฐานให้
คงจะไม่เพียงพอ พวกเขาจำเป็นต้องยึดความแข็งแกร่งของ
ทั้งประเทศ

โอหยางโซวกำลังเล่นเกมส้อมากุขนาดใหญ่

TWO Chaptert 460 ยุคแห่งการท่องเที่ยวทาง

ทะเล

นอกเหนือจากผู้เล่นนักผจญภัยแล้ว โอหยางโซวก็ยังปฏิบัติ
ต่อผู้เล่นลอร์ดเช่นเดียวกันนั้นด้วย

ในอนาคต หากดินแดนที่อยู่ริมทะเล ต้องการจะซื้อเรือรบ

จากดินแดนซานไห่ โอหยางไชวจะไม่ปฏิเสธพวกเขา เขา
ต้องการที่จะยกระดับความแข็งแกร่งของกองทัพเรือใน
ประเทศจีนขึ้น เพื่อให้พวกเขาพร้อมสำหรับสงครามระหว่าง
ประเทศ

การทำเช่นนั้น จะเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่งทางทะเลให้กับ
ดินแดนอื่นๆ แล้วมันก็จะกลายเป็นภัยคุกคามต่อดิน
แดนซานไห่เองด้วย อย่างไรก็ตาม โอหยางไชวไม่ได้กลัว
สถานการณ์เช่นนั้น

ไม่ใช่เพราะเขาหยิ่งผยองหรือใจกว้าง แต่ใครก็ตามที่มอง
การณ์ไกล จะสังเกตเห็นผลกำไรในระยะยาวได้

ขณะที่ดินแดนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โอหยางไชวก็เริ่มมี

ความมั่นใจมากขึ้น และความสนใจของเขาก็มองข้ามพื้นที่
เล็กๆไปแล้ว ตอนนี้ เขาเริ่มให้ความสำคัญกับทั้งประเทศ
จีน

เมื่อคุณยืนสูงขึ้น คุณก็จะมองได้กว้างไกลขึ้น

การเสริมความแข็งแกร่งให้ตัวเอง และการปกป้องปราชญ์คนอื่น ๆ
ยังคงเป็นวิธีที่น่าเชื่อถือที่สุด นอกจากนี้ พวกเขายังมีกองเรือ
หย่าซานและกองเรืออ่าวเป่ย์ไห่ ซึ่งสามารถสร้างแรงกดดัน
ได้บ้างแล้ว

โอหยางโซวมั่นใจว่า ดินแดนซานไห่มีอำนาจมากพอที่จะ
เป็นเจ้าโลกแห่งท้องทะเลจีนได้

จากสิ่งที่ใช้หมากล่าวในจดหมาย หยานฮั่วเหยาหนี เป็นดัง
ดวงดาวในกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหย่าซาน เขาพัฒนา
ได้อย่างรวดเร็ว

ขุนพลเรือที่จะเปล่งประกาย กำลังจะเกิดขึ้นอย่างช้าๆ

โอหยางดชวเชื่อมั่นในการตัดสินใจของใช้เหมา ดังนั้น ก่อนที่
กองเรือหย่าซานจะออกเดินทาง เขาได้เลื่อนหยานฮั่วเหยา
หนี เป็นรองนายพลเรือแห่งกองพลเรือที่ 1 ตำแหน่งของเขา
เป็นรองเพียงใช้เหมาเท่านั้น

ในขณะที่กองเรือหย่าซานไปถึงอ่าวเจียวโจวและกลับมาแล้ว
ถ้าหยานฮั่วเหยาหนีทำได้ดี โอหยางโซวจะอนุญาตให้เขา

เป็นผู้นำกองพลเรือ นอกจากนี้ โอหยางโซวยังจะให้เขาเป็น
ผู้บัญชาการอีกด้วย

การสำรวจเกาะไม่ได้เป็นเพียงการกระตุ้นอุตสาหกรรมการ
ต่อเรือเท่านั้น มันยังช่วยเพิ่มการค้าในเมืองหยางซานให้เพิ่ม
สูงขึ้นอย่างมาก

สำหรับรางวัลที่ได้จากการสำรวจ ผู้เล่นบางส่วนไม่ได้ตั้งใจ
จะนำมันกลับไปเมืองหลวงเพื่อทำการค้า พวกเขาทำการ
ค้าที่เมืองหยางซานโดยตรง ด้วยเหตุนี้ กิลด์ต่างๆจึงเริ่มทำ
การค้ากับผู้เล่นนักผจญภัย

ในหมู่พวกเขา ผู้ซื้อที่ใหญ่ที่สุดก็คือ เส้นใย

เพียงแค่อาศัยทรัพยากรจากเทือกเขาห่านิวและหมู่เกาะ
ต่างๆ มันก็มากพอที่จะแก้ไขปัญหาการขาดแคลนทรัพยากร
ของพวกเขาได้ ภายใต้การนำของจิงซือโค่ว กิลด์พัฒนาไป
ในเส้นทางที่ถูกต้องและรวดเร็ว

จากเงินที่ผู้เล่นนักผจญภัยใช้ในเมืองหย่าซาน อย่างน้อยที่
สุด 10% จะเข้ากระเป๋าของเส้นใย เส้นใยได้ผลิตทุกอย่างที่
จำเป็นสำหรับผู้เล่นนักผจญภัย ไม่ว่าจะเป็น ยา, อุปกรณ์,
ไอเท็มเฉพาะ, กระเป๋า หรือสิ่งของอื่นๆที่ผู้เล่นนักผจญภัย
ต้องการ

นอกจากนั้น เนื่องจากเส้นใยเป็นกิลด์แรกที่ย้ายเข้ามาเมือง
หย่าซาน ร้านค้าของพวกเขาจึงตั้งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุด และ
พวกมันก็ประสบความสำเร็จทั้งหมด

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น ในขณะี่เมืองหยาซานเฟื่องฟูขึ้น
เพียงแค่การค้าจากร้านค้าที่เส้นใยเป็นเจ้าของเพียงอย่าง
เดียว ก็ทำเงินได้เป็น 2 เท่าแล้ว เห็นได้ชัดว่าชิงซือโค่วไม่คิด
จะขายร้านค้าของเธออย่างโง่เขลา

ทั้งหมดนี้เป็นการพิสูจน์ว่า โอหยางโซวได้ปฏิบัติตามคำ
สัญญาที่เขาเคยให้ไว้กับเส้นใยแล้ว

แน่นอนว่า เมืองหยาซานและเส้นใยต่างก็เป็นผู้ชนะทั้งสอง
ฝ่าย

การลุกขึ้นมาอีกครั้งของเส้นใยนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันเป็น
การสร้างความปลอดภัยและฉีกหน้าสิ่งเจ่อจื่อเงินและพรรค

พวกของเขาครั้งใหญ่ บางคนได้คาดการณ์ว่า ภายในเวลา
ไม่ถึง 1 ปี เส้นใยจะกลับมายึดตำแหน่ง 1 ในกิลด์ 10 อันดับ
แรกอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ในตอนนี้ พันธมิตรดวงดาวกำลังมี
ช่วงเวลาที่ยากลำบาก

ภายใต้การสนับสนุนอย่างลับๆของดินแดนซานไห่ พันธมิตร
เงาและศาลายี่เหมิงแข็งแกร่งจึงมากยิ่งขึ้น พวกเขาสร้างความ
สับสนวุ่นวายให้กับทั้งเจี้ยนฉีจิ้งเหิงและพันธมิตรดวงดาว

ในปัจจุบัน ไม่มีใครสามารถปกครองชิงตูได้ตามลำพังได้อีก
ต่อไป พวกเขายืนยันกันไว้จนกิลด์ทั้งสี่ถึงกับหยุดชะงัก

มันส่งผลให้การเติบโตของพันธมิตรดวงดาวหยุดชะงัก ถ้าตี
เงินไม่ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยในช่วงเวลาที่สำคัญ พันมิตรดวง
ดาวอาจจะถูกกลืนหายไปแล้ว

เมื่อมองอีกด้านหนึ่ง ซึ่งดูในปัจจุบัน กลายเป็นการต่อสู้กัน
ระหว่างตีเงินและโอหยางโซว กิลด์ทั้งสองฝ่ายที่พวกเขา
สนับสนุน ออกไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายอย่างเต็มกำลัง

พันธมิตรดวงเคยได้รับความสนใจเพียงระยะหนึ่ง ตอนนี้
พวกเขาได้ล่องหล่นแล้ว และกลายเป็นเพียงตัวหมากตัวหนึ่ง
เท่านั้น

ผลกำไรมหาศาลจากการค้าของผู้เล่น ทำให้เมืองหยา
ซานกลายเป็นเมืองการค้า

การพัฒนาที่รวดเร็วของเมืองหยาซาน มันเป็นการพิสูจน์ถึง
ยุทธศาสตร์ที่มองการณ์ไกลของโอหยางโซว ศักยภาพของ
เมืองแห่งนี้ ทำให้ลอร์ดที่มีดินแดนตั้งอยู่ริมทะเลเต็มไปด้วย
ความอิจฉา

โอหยางโซวได้ยินมาว่า ลีอ๋งป้าเริ่มหันไปสนใจเกาะยี่โจว
(เกาะไต้หวัน) แล้ว คล้ายๆกับเขา คนอื่นๆอีกหลายคน อย่าง
เช่น ชุ่นหลงเตียนเซว่ ก็คิดเช่นเดียวกันนั้น

มันเป็นเกาะอีกแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงเช่นเดียวกับเกาะฉีอ๋องโจว
และหลังจากที่ได้เห็นความสามารถในการสร้างรายได้ของ
เมืองหยาซาน เกาะยี่โจวจึงกลายเป็นไส้กรอกที่ทุกคนต้อง
การจะกิน

แม้แต่โอหยางโซวก็คิดเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม ดินแดนซานไห่กำลังเผชิญกับปัญหาของตัวเองอยู่ มันจึงไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม ในการเข้าร่วมสงคราม ช่วงชิงเกาะยี่โจวนี้

ไม่มีใครรู้ว่า เกาะยี่โจวจะตกเป็นของใครในท้ายที่สุด อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าใครจะได้มันไป โอหยางโซวก็วางแผนที่จะขโมยมันมาไม่ช้าก็เร็ว

ความคิดของเขาน่ากลัวอย่างมาก

โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น มองขุ่นหึงใหญ่ แล้วกล่าวว่า “นอก

เนื่องจากนี้ ฝ่ายอุตสาหกรรมยังจำเป็นต้องจัดตั้งกองเรือขนส่งสินค้าขึ้นมา เพื่อเปิดเส้นทางการค้าระหว่างมณฑลทั้งสามด้วย การค้านี้คงจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของดินแดนได้เป็นอย่างดี”

โอหยางโซวยังมีเป้าหมายอื่นสำหรับการสร้างกองเรือขนส่งสินค้าขึ้นมาอีก เขาต้องการจะสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับการค้าทางไกลในอนาคต มันจะช่วยให้พวกเขาพัฒนาความสามารถและสิ่งสมประสงค์การณ์ได้เป็นอย่างดี

ขั้นต่อไปก็คือ ทำเรือเจียวโจว ซึ่งมันจะช่วยเปิดเส้นทางการค้าทางทะเลระหว่างดินแดนซานไห่และหลิงหนาน หลังจากนั้น เขาก็จะหันไปมองท่าเรือฉวนโจว นี่เป็นของเมืองหลวง

ทีละชั้น ทีละชั้น เขาจะสร้างเครือข่ายการค้าทางทะเลของ
ดินแดนซานไห่จิ้นมา

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การค้าทางทะเลเปรียบดังการผจญภัย
หลักของดินแดน โอหยางโซวได้ยกเรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณา
ตั้งแต่ดินแดนของเขา ยังเป็นเพียงเมืองขนาดกลาง

แผนการในเวลานี้ของโอหยางโซว เกี่ยวข้องกับการอัฟเกรด
ระบบครั้งที่สาม ตอนนี้ เป็นสิ้นเดือนที่ 8 แล้ว อีกเพียง 4
เดือน ก็จะถึงโกอาปีที่ 3

จากสถานการณ์ปกที่เขาจำได้ โกอาจะทำการอัฟเกรดอีก
ครึ่งเมืองถึงโกอาปีที่ 3

ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด และเป็นไปตามความทรงจำของเขา
การอัปเดตครั้งที่สาม จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบ
นิเวศวิทยาครั้งใหญ่

เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะใช้ประโยชน์จากความทรงจำใน
ชีวิตที่แล้วของเขา ในการวางแผนการสำหรับอนาคต

หลังจากที่ขู่หยิงหยูพยักหน้ารับทราบ โอหยางโซวก็จบการ
ประชุม

แม้ว่าโอหยางโซวจะกล่าวกับเจ้ากรรมทั้งสี่เพียงไม่กี่คำ แต่
พวกเขาก็จะต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ในการทำให้
เป้าหมายของเขาบรรลุผล

สำหรับเรื่องอื่นๆ โอหยางโซวเชื่อว่า พวกเขามีความสามารถ
ในการตัดสินใจด้วยตัวเองได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มั่นใจ
เสียวเหอกก็พร้อมจะเข้าไปช่วยพวกเขา จัดการกับปัญหา
ต่างๆได้

สำหรับแผนการดังกล่าว แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่อยู่ที่นี้ ดิน
แดนก็จะยังคงสามารถพัฒนาตามที่เขาต้องการ เขาจะปีนนี้
คู่แข่งของเขาออกไปและรวดเร็ว

โอหยางโซวสามารถผ่อนคลายความกังวลของเขาได้ในที่สุด

ระหว่างทานมื้อค่ำ โอหยางโซวไม่เห็นมู่ฉิงซี

แม้ว่าคฤหาสน์ของลอร์ดจะขยายออกไป แต่พวกเขาก็ยังคง

รักษาประเพณีการทานอาหารร่วมกัน แม้ว่าโอหยางโซวจะ
เย็นชามากขึ้น แต่เขาก็ไม่ต้องการอยู่เพียงลำพัง

“จิงเอ๋อล่ะ ทำไมเด็กน้อยนั้นไม่อยู่ที่นี่?”

“ข้ารู้ว่าทำไม” ขุ่ยหยิงหยูที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขาวางตะเกียบ
ลง “พี่ใหญ่จะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ? ด้วยเหตุนี้
จิงเอ๋อจึงเร่งทำชุดเกราะภายในและรองเท้าบูทสำหรับท่าน”

“เด็กน้อยนั้น” โอหยางโซวส่ายหัว ขณะที่เขารู้สึกอบอุ่นภายในหัวใจ น้องสาวทั้งสองของเขาฉลาดมาก พวกเขาฉลาด
มากซะจนทำให้หัวใจของเขารู้สึกเจ็บปวด “จื่อซู่ เตรียม
กล่องอาหาร แล้วส่งมันไปให้จิงเอ๋อ”

“คะท่านลอร์ด!”

“ข้าก็จะไปด้วย!”

ปิงเอ๋ที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของเขาอยู่ไม่เป็นสุข

โอหยางโซวเคาะหัวเล็กน้อยของเธอ แล้วกล่าวว่า “เจ้าไม่ควรจะไป มันจะเป็นการรบกวนนาง”

“เหอะ พี่ชายนิสัยไม่ดี ข้าแค่อยากจะไปดูพี่สาว ข้าจะไม่ได้ชนชักหน่อย” ขณะที่เธอกำลังพูด เธอหันศีรษะหนีเขาและทำสีหน้าโกรธ

เมื่อโอหยางໄໝเห็นการแสดงออกของเธอ เขาก็หัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน

“เห้อออ เจ้ายังกล้าโกรธพี่ชายอีกหรือ? ข้ายังไม่ได้สอนบทเรียนเจ้า สำหรับการवादเต๋าบนใบหน้าของข้าเลยนะ” โอหยางໄໝหยิบเรื่องนี้ขึ้นมา

เมื่อปิงเอ๋อได้ยินเรื่องนี้ ใบหน้าของเธอก็กลายเป็นชมพูขึ้น และเธอก็ไม่กล้าที่จะแสดงใบหน้าโกรธเคืองเขาอีก เรื่องนี้กลายเป็นมณทินในชีวิตของเธอไปแล้ว ปิงเอ๋อเป็นเด็กฉลาด เธอไม่ควรจะประมาท จนปล่อยให้พี่ชายของเธอ ถีอไฟเหนือกว่าเธอเลยจริงๆ

หลังจากทางมือค้ำแล้ว โอหยางໄໝก็เรียกขงเจี้ยนมาพูดคุย

นับตั้งแต่ที่เมืองเทียนชวงถูกยึด ช่งเจียก็มาอยู่ที่คฤหาสน์
โดยไม่ได้กลับไปนิกายเลย เธอรู้สึกโล่งใจหลังจากที่รู้ว่า
ตระกูลของเธอมาถึงเมืองซางเฉิงแล้ว

แม้กระนั้น คิวของเธอก็ยังขมวดแน่นในทุกๆวัน

การสูญเสียเมืองเทียนชวง เป็นความสูญเสียที่ร้ายแรงต่อ
ตระกูลของเธอ ในฐานะที่เป็นสมาชิกในตระกูล เธอไม่
สามารถจะทำอะไรได้เลย จึงเป็นธรรมดาที่เธอจะตำหนิตัว
เองในเรื่องนี้

ไม่กี่วันมานี้ โอหยางไชยยุ่งมาก เขาจึงไม่มีเวลาที่จะปลอบ
โยนเธอ พຼ່ງนี้เขาจะเดินทางออกไปแล้ว และยังไม่รู้แน่ชัดว่า

จะกลับมาเพื่อไหร่

“เจี๋ยเจี๋ย อย่าได้กังวลเลย การสูญเสียเมืองเทียนชวง ไม่ได้
แย่มากสำหรับตระกูลซึ่งมากขนาดนั้น”

“หืม?” ช่งเจี๋ยสับสน เธอหัวเราะและกล่าวว่า “คนโง่ ไม่จำเป็น
ต้องพยายามจะปลอมโยนข้าหรือ?”

โอหยางไชวพยักหน้า “เจ้าคิดว่าข้าโกหกหรือ?”

“ท่านลองบอกข้าสิว่า ทำไมมันถึงไม่ได้แยขนาดนั้น?”

ความหวังเต็มอยู่ในดวงตาของเธอ เธอเป็นเหมือนกับคนจม

น้ำที่ปรารถนาจะคว่ำบางสิ่งบางอย่าง เธอรู้ว่า โอหยาง
ไชวจะไม่กล่าวอะไรสุมสี่สุมห้า เมื่อเขากล่าวออกมาเช่นนั้น
เขาย่อมมีความคิดบางอย่าง

“แม้ว่าพ่อของเจ้าจะสามารถเอาชนะพลังอำนาจในตระกูล
ได้ แต่เขาก็ไม่สามารถทำได้อย่างหมดจด อารองของเจ้า
และสมาชิกบางส่วนของตระกูลยังคงไม่มีความสุข และ
ตระกูลหยวนก็เข้ามา องค์ประกอบที่ไม่แน่นอนเหล่านี้ทั้ง
หมด ได้สลายหายไปพร้อมกับการสูญเสียเมืองเทียนเฟิง
แล้ว”

พร้อมกับที่ตระกูลซ่งสูญเสียเมืองเทียนเฟิง ซ่งเทียนหลี่ได้
สูญเสียความเชื่อมั่นจากพ่อของเขา หลังจากประสบกับ
ระเบิดที่รุนแรงแล้ว ปู่ของซ่งเจี๋ยก็ตัดสินใจเกษียณตัวเอง
และใช้ชีวิตอย่างสงบ

สำหรับตระกูลหยวน พวกเขายังมีบัญชีที่ต้องสะสาง เหตุใด
พวกเขาถึงได้กล้าเข้ามาแทรกแซงกิจการภายในของตระกูล
ช่งเช่นนี้?

ด้วยเหตุนี้เอง ช่งเทียนสี่จึงสามารถควบคุมตระกูลช่งโดย
ปราศจากสิ่งกีดขวางใดๆ สิ่งทีเลวร้ายที่สุดเพียงอย่างเดียวก็
คือ ในฐานะลอร์ด ช่งเหวินจะต้องรับผิดชอบต่อการสูญเสีย
เมืองเทียนเฟิง

เขาจะต้องรับผิดชอบต่อความล้มเหลวนี้

โชคดีที่โอหยางไชวยจึงให้กับสนับสนุนเขาอยู่เบื้องหลัง

ในความเป็นจริง การสูญเสียเมืองเทียนชวง ควรจะเป็นสิ่งที่
โหดร้ายต้องรับผิดชอบ และเขาควรจะได้รับผิดชอบเป็นส่ว
ใหญ่ด้วย ในเวลาที่เหมาะสม เขาจะชดเชยให้แก่ช่งเหวิน

TWO Chapter 461 หอการค้าหลวง

เมื่อช่งเจี๋ยได้ยินคำอธิบายของเขา เธอก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย
แล้วถามว่า “แล้วพวกเราจะลุกขึ้นอีกครั้งได้อย่างไร?”

ในสายตาของเธอ ตระกูลช่งในปัจจุบันเป็นเหมือนภาระ แม้
ว่าพ่อของเธอจะเข้าควบคุมตระกูลได้สำเร็จ แต่มันก็ไม่ใช่สิ่ง
ที่น่าภูมิใจอีกต่อไป กลับกัน มันยังกลายเป็นภาระหนักของ
เขาด้วย

โอหยางโซวอี้มเล็กน้อยและกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้ ข้าได้พูดคุยบางสิ่งบางอย่างกับพ่อของเจ้า หลังจากที่ดินแดนซานไห่เข้าครอบครองเจ้าฉิงแล้ว ตระกูลซึ่งจะย้ายออกจากเมืองเทียนเฟิง และเปลี่ยนไปทำหอการค้า ก่อนที่พี่ชายของเจ้าจะออกมา เขาได้นำเงินทุนทั้งหมดของเมืองเทียนเฟิงออกมาด้วย ใช่หรือไม่? ตอนนี้ มันไม่ใช่ช่วงเวลาที่ดีที่สุด สำหรับการก่อตั้งหอการค้าซึ่งหรือ? เจ้าสามารถส่งจดหมายไปหาพ่อของเจ้า และพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้”

“ดินแดนซานไห่มีหอการค้าอยู่มากมาย ด้วยเงินทุนเพียงเล็กน้อยของพวกเรา มันคงจะเป็นเรื่องยากอย่างมาก ที่พวกเราจะยืนอย่างมั่นคงได้” ซ่งเจียเป็นคนฉลาด เธอยังมีความรู้ด้านธุรกิจอยู่พอตัว

สำหรับหอการค้า เพื่อให้ได้สถานะที่มั่นคง พวกเขาจำเป็นต้องมีโอกาสนี้เหมาะสม, เวลา, โชคดี และเส้นสาย พวกเขาไม่สามารถขาดด้านใดด้านหนึ่งได้ อย่างไรก็ตาม มันจะต้องใช้เวลาหลายชั่วอายุคนในการเพิ่มระดับและเติบโตอย่างมั่นคง

หอการค้าซึ่ง นอกเหนือจากจะมีเงินทุนตั้งต้นบางส่วนแล้ว พวกเขาไม่มีเส้นสายหรือทรัพยากรใดๆ ที่พวกเขาจะทำการค้าได้ ในทันทีที่พวกเขาเข้าสู่การแข่งขันของเหล่าหอการค้าในดินแดนชานไห่ การจะถูกหอการค้าอื่นๆกลืนกิน มันก็จะขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

สนามธุรกิจเป็นเหมือนกับสนามรบที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน

นอน

“โชคดียี่สิบห้าที่ข้าเป็นว่าที่ลูกเขยในอนาคตของตระกูลซ่ง เป็น
ธรรมดาที่ข้าจะไม่ปฏิบัติกับพวกเขาไม่ดี” โอหยางโซ
สามารถมองเห็นถึงความกังวลของซ่งเจี๋ยได้ เขาจึงกล่าวว่า
“ประการแรก เงิน 68,000 เหรียญทอง ที่ซ่งเหวินนำมาจาก
ธนาคารสี่สมุทรสาขาเมืองเทียนเฟิง ข้าจะไม่เอามันกลับมา
แต่ข้าจะให้พวกเขาคุ้มในอัตราดอกเบี้ยต่ำ, ประการที่สอง
หอการค้าซ่งจะเป็นตัวแทนจัดจำหน่ายไข่มุก เพียงหนึ่งเดียว
ของดินแดน, ประการที่สาม พวกเราจะมอบเรือการค้า 10
ลำให้เป็นทุน ด้วยเหตุนี้ หอการค้าซ่งจะมีเงินทุน, ทรัพยากร
และช่องทางที่ถูกต้อง สำหรับวิธีการพัฒนาต่อไป ข้าคิดว่า
พ่อของเจ้ามีประสบการณ์และความรู้มากพอที่จะจัดการกับ
มัน ข้าเชื่อว่าด้วยประสบการณ์และความสามารถของเขา
การลุกขึ้นอีกครั้งของตระกูลซ่งจะขึ้นอยู่กัเวลาเท่านั้น”

เมื่อซ่งเจียได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเธอก็แดงระเรื่อ และเธอกล่าวด้วยเสียงต่ำว่า “ห่วยี่ ทั้งๆที่เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้” เธอรู้ดีว่า สำหรับตระกูลของเธอแล้ว โหหยางไชวมีสถานะที่สูงกว่ามาก

นี่เป็นครั้งแรกที่มีหอการค้าหลวง ปรากฏขึ้นในเมืองซานไห่

โหหยางไชววางแผนในเรื่องนี้มานานแล้ว นอกเหนือจากการทำสิ่งต่างๆให้ตระกูลซ่งแล้ว มันยังเป็นเพราะเขาไม่ต้องการให้ซ่งเจียต้องลำบากใจด้วย เธอเป็นลูกสาวคนโตของตระกูล ในช่วงเวลาที่ยากลำบากเช่นนี้ ถ้าเธอไม่เข้าไปช่วย พวกเขาอาจจะเกลียดชังเธอได้

เพียงแค่ยอมถอยก้าวหนึ่ง โอหยางโซวได้ช่วยให้พวกเขา
ออกจากสถานการณ์ที่ยากลำบาก ซึ่งส่งผลให้พวกเขาชนะ
กันทั้งสองฝ่าย

ในแวดวงหอการค้า การมีคนที่ไม่ไว้วางใจได้เป็นสิ่งที่ดีต่อโอหยาง
โซว ปัญหาก็คือ หอการค้าซึ่งจะให้การสนับสนุนของเขา
ละเมิดกฎของตนเองหรือไม่

โอหยางโซวเชื่อว่าซึ่งเทียบสิ่งอื่นไม่ใช่คนโกง ในความเป็นจริง
เขายังเป็นที่ฉลาดมากอีกด้วย ด้วยความสามารถของเขา
เขาสามารถเข้าไปในแวดวงหอการค้าได้อย่างง่ายดาย รว
กับปลาที่ว่ายในน้ำ

โอหยางโซวไม่ต้องการเห็นหอการค้าต่างๆ อย่างเช่น หอการค้า

ค้าเหอหวงจี ปิดกั้นช่องทางการค้าของผลิตภัณฑ์พิเศษของ
ดินแดนซานไห่ในอนาคต

ขณะที่การค้าในดินแดนซานไห่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง การ
พึ่งพาสินค้าจากเมืองหลวงต่างๆก็ลดลง ด้วยความช่วยเหลือ
เหลือของหอการค้าต่างๆ พวกเขาสามารถหาเครื่องเทศ,
เครื่องเคลือบชั้นดีและหยกได้ และต้องขอบคุณโรงผลิตของ
หอการค้าต่างๆ เช่น โรงผลิตแป้งบัดแก้ม และโรงผลิตเครื่อง
ประดับจากไข่มุก ที่ดินแดนซานไห่ยังขาดอยู่ ทำให้พวกเขา
ไม่จำเป็นต้องนำเข้าอีกต่อไป

ปัญหาเดียวก็คือ อุปทานของวัตถุดิบ

พวกเขาสามารถรวบรวมไม้หอมที่จำเป็นสำหรับการทำแป้ง

ปิดกั้นได้บนเกาะนี้อ่องโจว นี่เป็นเหตุผลที่หอการค้าต่างๆ
ชื่นชอบเมืองหย่าโจวเป็นอย่างมาก ที่นั่นเต็มไปด้วยภูเขา
วัตถุดิบล้ำค่า

สิ่งเดียวที่ยังขาดอยู่ก็คือ หยก พวกเขามีเหมืองหยกเพียง
แห่งเดียวใน 3 มณฑล พวกเขาจึงต้องนำเข้าหยกดิบจำนวน
มาก ขณะที่วัตถุดิบขาดแคลน มันทำให้สินค้าจากหยกใน
ตลาด มีราคาทะยานสูงขึ้นจนถึงท้องฟ้า

นอกเหนือจากหยกแล้ว เพชรพลอยก็เป็นทรัพยากรที่มีอยู่
อย่างจำกัด

ดินแดนซานไห่มีตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่ดี แต่ในเรื่องของ
ทรัพยากรหายาก พวกเขาไม่ได้มีข้อได้เปรียบใดๆเลย ใน

เวลาเดียวกันนี้ เมื่อผู้คนร่ำรวยขึ้น ความต้องการสินค้า
ฟุ่มเฟือยก็จะเพิ่มสูงขึ้น

เพียงแค่นี้ ก็มากพอจะทำให้หอการค้าต่างๆจากเมือง
หลวงฆ่ากันได้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหอการค้าจากเสียน
หยาง และลั่วหลาง ที่เป็นผู้ขายหยกเจ้าหลัก

อุปทานหยกของเมือง อยู่ในมือของหอการค้าเหล่านี้

ดังนั้น โอิหยางโชวจึงต้องวางแผนในการถนอมพวกเขา

นอกเหนือจากหอการค้าซ่งแล้ว เขายังได้ทำเช่นเดียวกันนี้
กับหอการค้าซุ่ยด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลซุ่ยและ
ดินแดนซานไห่เตียบโตขึ้นและใกล้ชิดกันมากขึ้น โอิหยางโชว

ได้ยินมาว่า ตระกูลเขามีแผนที่จะย้ายสำนักงานใหญ่ของ
พวกเขามาที่นี่อีกด้วย

ด้วยความช่วยเหลือของหอการค้าหลวงทั้งสองนี้ มันทำให้โอ
หยาางโซวรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น

ข้อดีและข้อเสียมักจะอยู่ร่วมกันเสมอ

เมื่อมีอำนาจมากขึ้น ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ในดิน
แดนซ่านไห่ก็ยิ่งซับซ้อนมากยิ่งขึ้น วิธีที่จะจัดการกับผล
ประโยชน์เหล่านี้ เป็นการทดสอบอย่างมากสำหรับโอหยาาง
โซว

เมื่อถึงจุดนี้ มันได้กลายเป็นการทดสอบที่แท้จริงของลอร์ด

แล้ว

.....
.....

หลังจากแก้ความกังวลใจของช่งเจี๋ยแล้ว เขาก็พูดคุยเรื่อง
อื่นๆกับเธอต่อ

สำหรับการเดินทางในครั้งนี้ เมื่อเขาไปถึงพื้นที่เจ้าฉิง ไกอ่า
จะปิดกั้นช่องพันธมิตรของเขา ดังนั้น โอหยางไชวจึงจำเป็นต้อง
จัดให้มีคนมาทำหน้าที่แทนเขาในพันธมิตร

สมาชิกพันธมิตรซานไห่จะไม่ค่อยรวมตัวกันบ่อยมากนัก ใน
ความเป็นจริง พวกเขาจัดการเรื่องทั้งหมดของพันธมิตร

90% ผ่านทางช่องพันธมิตร

เมื่อสงครามครั้งใหญ่ปะทุขึ้น ชุณหงเตียนเซวและคนอื่นๆ
ต้องการจะส่งกำลังเสริมมาช่วยเขา แต่โอหยางโซวกัปฏิเสธ
พวกเขาไป

ในสายตาของเขา สถานการณ์ปัจจุบัน ยังคงอยู่ภายใต้การ
ควบคุม เขาจึงไม่ต้องการกำลังเสริมใดๆ ถ้าเขาตั้งสมาชิกใน
พันธมิตรเข้ามา เพื่อยึดพื้นที่เล็กๆเพียงแห่งเดียว มันจะทำให้
ให้ความรุ่งโรจน์ของดินแดนซานไห่สูญเสียความงดงามไป

การสูญเสียเมืองเทียนเฟิง เป็นบทเรียนที่ยิ่งใหญ่สำหรับพวก
เขา แม้ว่าซ่งเหวินจะมีข้อตกลงกับพันธมิตรเทียนเฟิง ภายใต้
คำแนะนำของโอหยางโซว แต่พันธมิตรที่พวกเขาจัดตั้งขึ้น

กลับเป็นเพียงกองทรายที่กระจัดกระจาย ไม่สามารถจะทน
ต่อความท้าทายใดๆได้เลย

ในช่วงเวลาที่สำคัญ สมาชิกในพันธมิตรเทียนเฟิงไม่ได้รวม
ตัวกัน มันทำให้โอหยางโชวู้สึกผิดหวังอย่างมาก เขาไม่ต้อง
การให้พันธมิตรในภูมิภาคอื่นๆ ของสมาชิกในพันธมิตรซาน
ไห่ของเขาอ่อนแอมากเกินไปเช่นนี้

ในบรรดาสมาชิกในพันธมิตรทั้งหมด คนที่ตกอยู่ใน
สถานการณ์ที่ยากลำบากมากที่สุดก็คือ หวู่ฟู ในภูมิภาคชิงตู
มีลอร์ดไม่มากนักที่กล้าเข้ามาเป็นพันธมิตรกับเขา

จากข่าวที่โอหยางโชวู้ได้รับมา ตี๋เฉินกำลังเตรียมพร้อม
สำหรับการกดดันเมืองหินอีกครั้ง เป้าหมายของเขาก็คือ การ

กวาดล้างทั้งหมด

ตีเงินมองว่า ภูมิภาคซึ่งตู่ทั้งหมดเป็นของเขา ทุกคนคงรู้ว่า
เขาจะรู้สึกโกรธและไม่พอใจเพียงใด เมื่อเห็นว่ามีดินแดน
ของพันธมิตรชานไห่ในพื้นที่หลักของเขา

เนื่องจากเขารู้ถึงแผนการของตีเงิน โอหยางโซวจึงไม่ยอมให้
เขาทำมันได้สำเร็จ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ โอหยางโซวได้แสดงเจตนา เพิ่มการสนับสนุน
เมืองหิน รวมถึงการซื้อขายอาวุธและอุปกรณ์ที่สำคัญ และ
การสนับสนุนทางการเงินผ่านธนาคารสีสมุทรด้วย

เมืองหินเป็นสะพานของดินแดนชานไห่ในภาคเหนือ พวก

เขาไม่อาจสูญเสียมันได้

ไม่เพียงแค่อโหยางโชวเท่านั้น สมาชิกคนอื่นๆในพันธมิตร
ชวนให้ก็ให้การสนับสนุนหู่ฟู่ ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงได้จัด
ลำดับความสำคัญของเมืองหินไว้ในทำนองเดียวกับเขา

เดิมหู่ฟู่คิดว่าสมาชิกในพันธมิตรจะทอดทิ้งเขาไว้ให้โดด
เดี่ยว ใครจะรู้ว่า ผลจะเป็นเช่นนี้ หู่ฟู่เป็นคนเงียบๆ เขาไม่
ใช้คนช่างพูด อย่างไรก็ตาม เขากล่าวออกมาเสียงดังว่า เขา
จะแข็งดุจหินที่แข็งแกร่งและยืนหยัดอยู่ภาคเหนือให้ได้

นอกเหนือจากหู่ฟู่ กงเจิงซีที่อยู่ในพื้นที่เจียงฉวน และซุน
หลงเตียนเซวที่อยู่ในพื้นที่หมินหนาน ต่างก็เผชิญกับฝ่าย
ตรงข้ามที่แข็งแกร่ง ในการเผชิญหน้ากับความท้าทายที่ยาก

ลำบากนี้ สถานการณ์ของพวกเขาไม่ได้ดีมากนัก

แม้แต่เฟิงฉิวฮวงก็กำลังเผชิญกับความท้าทายมากมาย ทาง
ตะวันออกของดินแดนหงส์สาบสูญคือ เมืองอาซูร่า ถัดไป
เป็นดินแดนหantan ทางตะวันตกเฉียงใต้เป็นเมืองไบไม้
ร่วง ลั่วหยางอยู่ทางใต้ และถัดไปเป็นเมืองหantan

หากมองดีๆ พันธมิตรหยานหวงกำลังล้อมดินแดนหงส์
สาบสูญไว้อย่างสมบูรณ์

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เนื่องมาจากหกทราซย์แห่งหantan
เดิม ก่อนจะเริ่มเกมส์ กลุ่มอำนาจทั้งหกได้ตกลงกันว่า จะ
ปกครองพื้นที่ราบภาคกลางของจีนเป็นหลัก

เป็นผลให้ดินแดนส่วนใหญ่ตั้งอยู่ที่ราบภาคกลาง

ใครจะรู้ว่า เฟิงฉิวฮวงจะทะเลาะกับตระกูล และแยกตัวออก
จากพันธมิตร?

ด้วยเหตุนี้เอง พันธมิตรเก่าของเธอ จึงได้ล้อมดินแดนหงส์
สาบสูญของเธอไว้ จนทำให้เกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้น

ในช่วงเวลาปัจจุบัน กลุ่มอำนาจต่างๆในแต่ละภูมิภาค ยังไม่
ได้ขยายอำนาจออกไปมากนัก อย่างไรก็ตาม ในช่วงท้าย
ของเกมส์ เมื่อทุกคนมีอำนาจอย่างมากแล้ว ดินแดนหงส์
สาบสูญจะเผชิญหน้ากับอันตรายอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้เอง เฟิงฉิวฮวงจึงวางแผนสำหรับอนาคต การเพิ่ม

อิทธิพลของเธอในไท่หยวน ก็เพื่อพยายามทำให้การปกครอง
ของเธอนั้นคงขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุด

ในหมู่สมาชิกในพันธมิตรทั้งหมด มีเพียงไปฮั่วที่มีเวลาทำสิ่ง
ต่างๆได้อย่างราบรื่น เจ้าโลกแห่งหยุนหนานในชีวิตที่แล้ว
ของเขา กำลังค่อยๆปีนขึ้นไป เธอค่อยๆเข้ายึดครองดินแดน
ต่างๆรอบข้างอย่างช้าๆ

เมื่อเทียบกับสถานการณ์ในหนานเจียง โอหยางโซวมีแผน
การขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตาม บางเรื่องไม่ดีนักที่จะประกาศ
ออกไป เขาจึงต้องให้พวกเขาค้นหาด้วยตัวเองอย่างเงียบๆ

และเพื่อให้บรรลุแผนการทางยุทธศาสตร์ของเขา สมาชิกทั้ง
หมดในพันธมิตรจะต้องเติบโตอย่างแข็งแกร่ง อย่างน้อยที่

สุด พวกเขาจะต้องเป็นกลุ่มอำนาจที่แข็งแกร่งที่สุดในพื้นที่
ของตน

ถ้าไม่อย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลายเป็นเพียงความว่าง
เปล่า

ดังนั้น ในช่วงเวลานี้ โอบายางโซวจะไม่เพียงแต่ไม่ขอความ
ช่วยเหลือจากพวกเขาเท่านั้น แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม
แล้ว เขายังจะส่งกองกำลังของเขาไปสนับสนุนพวกเขาอีก
ด้วย

พันธมิตรทั้งหมดจะแลกเปลี่ยนข้อมูลกันทุกวัน

ขณะที่โอบายางโซวไม่สามารถรับข้อมูลใดๆได้ พันธมิตรทั้งหมดจะตกอยู่ภายใต้ความสับสนวุ่นวาย

ก่อนหน้านี้ ในขณะที่โอบายางโซวไม่อยู่ มู่หลานเยว่เป็นคนทำหน้าที่นี้

อย่างไรก็ตาม เธอเป็นผู้นำรัฐบาลมู่หลาน เธอจึงยุ่งเป็นอย่างมาก จากการสังเกตของโอบายางโซว มู่หลานเยว่มีศักยภาพที่ดี เขาจึงต้องการจะพัฒนาเธอขึ้นไปอีกระดับ

ในอนาคต เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม โอบายางโซวก็พร้อมจะเลื่อนให้เธอเป็นผู้ว่าราชการมณฑล

ดังนั้น โอบายางโซวจึงจำเป็นต้องหาคนอื่นมาแทน

ชุมชนเสี้ยวเยว่ก็เคยทำหน้าที่คล้ายๆ กันนี้มาก่อน แต่ดูเหมือน
ว่าเธอจะมีเรื่องมากมายในเมืองหยาโจวให้จัดการ เธอจึงยัง
ไม่พร้อมในตอนนี้อยู่

อย่างช่วยไม่ได้ โหหยางโจวจึงคิดถึงซ่งเจีย

คิดถึงกับมัน เธอถือเป็นผู้สมัครที่เหมาะสมมากที่สุดแล้ว
สมาชิกในพันธมิตรรู้ว่าเธอเป็นแฟนของเขา และเป็นลอร์ด
หญิงแห่งดินแดนซานไห่ในอนาคต

สิ่งที่สำคัญมากที่สุดก็คือ เธอมีความสามารถมากพอที่จะรับ
งานนี้ได้

เราต้องไม่มองเพียงแค่ เห็นเธอกวัดแกว่งกระบี่ไปรอบๆ เท่านั้น
นั่น ในความเป็นจริงแล้ว เธอเป็นอัจฉริยะทางธุรกิจ ไม่ว่าจะ
เป็นทักษะการสื่อสารหรือการประสานงาน เธอล้วนทำมันได้
อย่างน่าทึ่ง

อย่างไรก็ตาม เธอเต็มใจที่จะลงมาจากภูเขาหรือไม่?

TWO Chapter 462 แผ่นดินมงคลแห่งช่างฝีมือ

“ตกลง”

ในขณะที่โอหยางโซวเปิดปากของเขา ช่งเจียก็ตอบตกลง
โดยไม่ลังเล

“เอ๊ะ?” โอหยางโซวประหลาดใจ

“ในความเป็นจริง ข้าต้องการจะช่วยท่านนานแล้ว” ช่งเจี๋ย
หันหน้ามาทางโอหยางโซว ดวงตาของเธอดูสง่างามและทรง
เสน่ห์อย่างน่าเหลือเชื่อ “ในทุกๆวัน ข้าเห็นท่านยุ่งมาก การ
ที่ข้าไม่สามารถเข้าไปช่วยท่านได้ มันทำให้ข้ารู้สึกเจ็บปวด
มาก”

“แล้วความฝันในการเป็นวีรสตรีของเจ้าล่ะ? เจี๋ยเจี๋ย ข้าไม่ได้
ต้องการให้เจ้าแบกภาระหรอกนะ”

โอหยางโซวกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ใครบอกว่า หากปราศจากนิยายแล้ว ข้าจะไม่สามารถ
กลายเป็นวีรสตรีได้กัน? นอกจากนี้ ในปัจจุบัน ยังไม่มีกลุ่ม
หรือกายศิลปะการต่อสู้ที่เหมาะสมอีกด้วย ข้าจึงไม่จำเป็นต้อง
ต้องรีบนัก”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็จะไม่กังวลอะไรอีก”

โอหยางโซวประกาศเรื่องนี้ในช่องพันธมิตรทันที ตั้งแต่นั้น
ไป ช่งเจียจะเป็นตัวแทนของเขาในพันธมิตรซานไห่ และจะ
ประสานงานเรื่องพันธมิตรทั้งหมด

ช่งเจียได้ประกาศตัวเองอย่างเป็นทางการในเวทีระดับแนว
หน้า

วีรสตรีผู้นี้ จะเล่นบทบาทแบบไหนในพันธมิตรชานไห่?

.....

.....

หลังจากพูดคุยกันแล้ว โอหยางโชวยังไม่ได้กลับไปตำหนัก
หวู่จี้ทันที แต่เขาไปที่ตำหนักฉิงจี้

ตำหนักฉิงจี้ เป็นที่พักของมู่ฉิงซี มู่ฉิงซีได้สั่งให้คนสร้างพื้นที่
ทำงานสำหรับการตัดเย็บไว้ภายใน ด้วยวิธีนี้ เธอจะสามารถ
เรียนรู้และพัฒนาทักษะของเธอได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปที่
ร้านของเธอ

เมื่อเมืองซานไห่ขยายตัวออกไป ร้ายของเธอก็ถูกย้ายออกไป
จนมันอยู่ห่างจากคฤหาสน์ราว 7-8 กิโลเมตร

ภายในห้องโถง แสงของเปลวเพลิงยังส่องสว่างอยู่ มันแสดงให้เห็นว่า เจ้าของตำหนักยังคงตื่นอยู่ เมื่อได้เห็นโอหยางโซว
แม่บ้านก็เดินออกมาและโค้งคำนับเขา

โอหยางโซวโบกมือของเขา บอกให้พวกเธอไม่ต้องรบกวน
เจ้านายของพวกเธอ จากนั้น เขาก็เดินไปยังพื้นที่ทำงานของ
เธอที่อยู่อาคารทางตะวันตก

อาคารทางตะวันตก มีห้องอยู่มากมาย ส่วนใหญ่แล้วจะเป็น
พื้นที่ทำงานของมู่ฉิงซี มันมีทั้ง ห้องเก็บเครื่องหนัง, ห้องเก็บ
เสื้อผ้า, ห้องทำงาน และห้องสำหรับลูกศิษย์

นอกจากนี้ ยังมีห้องแบบแปลน, ห้องอ่านคู่มือ
เทคโนโลยี และห้องทำงานเฉพาะของเธอ มีสิ่งต่างๆ มาก
มาย เต็มอยู่ในอาคารทางตะวันตกนี้

ดำนึกถึงใจ ไม่ได้ดูเหมือนกับที่พักของเด็กสาวเลย

ช่วงเวลาที่เด็กสาวผู้นี้อุทิศตัวและมุ่งมั่นในบางสิ่งบางอย่าง
เช่น การตัดเย็บ คนอื่นๆ ไม่ได้ที่จะให้ความเคารพต่อเธอ

โอหยางโซวเดินผ่านทางเดิน และยืนอยู่ที่ด้านนอกพื้นที่ทำ
งาน ก่อนที่เขาเตรียมจะเดินเข้าไป

พื้นที่ทำงานขนาดใหญ่นี้ มีเพียงมู่ฉิงซื่ออยู่คนเดียวเท่านั้น

ตะเกียงน้ำมันรอบๆตัวเธอ เปล่งแสงเล็กๆออกมา

ภายใต้แสงนั้น มู๋จึงชี้ตั้งสมาธิ เธอใช้เข็มในมือของเธอ
เคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วราวกับสายลม บางครั้ง มันก็ดู
เหมือนกับภาพติดตา เพราะภายในค่อยๆเป็นรูปเป็นร่าง ดู
เหมือนว่า เธอจะทำมันเสร็จเร็วๆนี้

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ เข็มของเธอสามารถเจาะทะลุเกล็ดของ
ราชาแห่งสัตว์ร้ายเพราะเหล็กได้ราวกับมันเป็นเพียงกระดาษ
โอหยางโชวเดว่า มันเป็นผลมาจากทักษะและอุปกรณ์ของ
เธอ

แน่นอนว่า ช่างตัดเย็บชั้นมาสเตอร์ย่อมไม่ธรรมดา

นอกจากนี้ เข็มในมือของเธอเองก็ไม่ธรรมดา

ปีที่แล้ว โอหยางโซวมอบชุดตัดเย็บระดับทองคำให้กับเธอ
อย่างไรก็ตาม เธอใช้เงินของตัวเอง ซื้อชุดตัดเย็บระดับ
ทองคำขาวมา

ในการซื้อชุดตัดเย็บนี้ เธอต้องจ่ายเงินไปถึงครึ่งหนึ่งของที่เธอ
มีอยู่ทั้งหมด อย่างน่าประหลาด ที่เด็กสาวยอมใช้เงินจำนวน
มากเช่นนี้ โอหยางโซวสามารถจินตนาการได้ว่า เธอรู้สึกเจ็บ
ปวดมากเพียงใด ขณะที่ซื้อไอเท็มนี้

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า เหยื่อเม็ดโตได้ผุดขึ้นบนหน้าผาก
ของเธอ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการทำงานที่ยากลำบาก และ
มันส่งผลกระทบต่อร่างกายของเธออย่างมาก

ไม่ไกลจากพื้นที่ทำงานเป็นกล่องอาหาร

ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็คงจะรู้กันว่า เด็กสาวคนนี้ไม่ได้แตะ
ต้องกล่องอาหารที่จื๊อซุนนำมาเลย

โอหย่างโซวไม่ต้องการจะรบกวนเธอ เขาจึงตัดสินใจยืนรอ
อยู่ด้านนอกประตูเงียบๆ

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา เธอก็ทำชุดเกราะภายในเสร็จ
ความพึงพอใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ ขณะที่แก้มอัน
อ่อนนุ่มของเธอดูน่ารักและสง่างามภายใต้แสงไฟ

ในเวลาเดียวกันนั้น ปราภาศจากระบบก็ตั้งขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับดินแดนซานไห่
สำหรับการให้กำเนิด ช่างตัดเย็บชั้นแกรนด์มาสเตอร์คนแรก
รางวัลพิเศษ : ฉายา ‘บ้านแห่งการตัดเย็บ’ โปรดตรวจสอบ!”

ในที่สุด มู่ฉิงซีก็ได้รับความช่วยเหลือจากเกล็ดของราชาแห่ง
สัตว์ร้ายเกราะเหล็ก ก็ทำให้เธอผ่านขั้นตอนที่สำคัญ จน
สามารถเลื่อนเป็นชั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้สำเร็จ

โอหยางโซวยังยืนอยู่ด้านนอก ขณะที่เขาตรวจสอบสถานะ
ของฉายา

บ้านแห่งการตัดเย็บ : ความเร็วการตัดเย็บในดินแดน เพิ่ม

ขึ้น 10%, โอกาสในการทะลวงคอขวดของช่างตัดเย็บ เพิ่มขึ้น 10%, ความดึงดูดช่างตัดเย็บเข้ามาในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%

น่าทึ่งจริงๆ เด็กสาวคนนี้ได้สร้างคุณูปการครั้งใหญ่ให้กับดินแดนแล้ว

เมื่อเทียบกับฉายา บ้านแห่งการตัดเย็บแล้ว ชุดเกราะภายในไม่มีอะไรเลยในสายตาของโอหยางโซว

โอหยางโซวเชื่อว่า ในขณะนี้ ผู้เล่นช่างตัดเย็บที่ยังไม่นอนคงจะรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ใครจะรู้ว่า ฉายาเล็กๆนี้จะช่วยเหลือพวกเขาได้มากเพียงใด

หลังจากนั้น แจ๊งเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“แจ๊งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ ฉายาดินแดน บ้านแห่งการตีเหล็ก, บ้านแห่งการต่อ และ บ้านแห่งการตัดเย็บ สามารถผสมผสานเข้าด้วยกันได้ คุณต้องการจะผสมผสานหรือไม่?”

เมื่อไม่นานมานี้ แจ๊งต้าไห่ก็เพิ่งจะเลื่อนเป็นช่างต่อเรือชั้นแกรนด์มาสเตอร์ ดินแดนจึงได้รับฉายา บ้านแห่งการต่อเรือ

บ้านแห่งการต่อเรือ : ด้วยความชำนาญ ความเร็วในการต่อเรือ เพิ่มขึ้น 10%, โอกาสในการทำลวงคอขวดของช่างต่อเรือ เพิ่มขึ้น 10%, ความดึงดูดช่างต่อเรือเข้ามาในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%

เมื่อเจิ้งต้าให้เลื่อนชั้นแล้ว อุตสาหกรรมการต่อเรือของดินแดนซานไห่ก็ระเบิดขึ้น จนถึงตอนนี้ นอกเหนือจากท่าเรือเป่ย์ไห่แล้ว ดินแดนยังมีอุตสาหกรรมขนาดใหญ่อยู่ในท่าเรือภูเขาทิสได้ และท่าเรือเลย์โจด้วย

อุตสาหกรรมทั้งสาม จะทำกำไรมหาศาลในทุกๆวัน

“ผसान!”

ครั้งนี้ โอหยางโซวไม่ลังเลแม้แต่一秒

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่
ฉายาดินแดนผसानกันสำเร็จ ดินแดนซานไห่ได้รับฉายา

แผ่นดินมรกตแห่งช่างฝีมือ!”

ฉายา : แผ่นดินมรกตแห่งช่างฝีมือ

ลักษณะพิเศษ : ชื่อเสียงของดินแดน เพิ่มขึ้น 10%, ด้วย
ความชำนาญ ความเร็วในการใช้ทักษะของช่างฝีมือ เพิ่มขึ้น
10%, โอกาสในการทำลวงคอขวด เพิ่มขึ้น 10%, ดึงดูดช่าง
ฝีมือเข้ามาในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%

ลักษณะพิเศษ : จิตวิญญาณแห่งช่างฝีมือ(ผลกระทบที่ดีต่อ
ช่างฝีมือ เพิ่มขึ้น 15%)

การประเมิน : ฉายานี้สามารถอัปเกรดเป็น แผ่นดินแห่งช่าง
ฝีมือได้, เงื่อนไขการอัปเกรด : ได้รับฉายาทักษะอีกอย่าง

น้อย 2 ฉายา

เมื่อโอหยางโชวตรวจสอบสถานะของฉายาแล้ว เขาก็ถอน
หายใจยาวออกมา มันเป็นบัฟที่ส่งผลกระทบต่อผู้มีความ
สามารถพิเศษทุกคนในดินแดน ดูเหมือนว่า มันจะทำให้
สมาชิกในกิลด์ลี้วเยว่และเส้นใย รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

แน่นอน สุดท้ายแล้ว ผู้ที่จะได้รับประโยชน์ก็คือดินแดน

โอหยางโชวเชื่อว่า เขาจะอัปเดตฉายาเป็นแผ่นดินแห่งช่าง
ฝีมือได้จริงๆ มันไม่ใช่ว่าเขาตาบอด แต่เป็นเพราะเหล่านัก
ปรัชญาที่ย้ายเข้ามาในดินแดนซานไห่

ด้วยบัฟของฉายานี้ มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น ที่พวกเขาชัก

2-3 คน จะเลื่อนเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้

โอหยางโซวสามารถจินตนาการไปถึงอนาคตได้ว่า จะมีผู้มีความสามารถพิเศษมากมายเฝ้าแน่นอยู่ในดินแดนของเขา ขณะที่โอหยางโซวกำลังยืนเหม่ออยู่ด้านนอก มู่จิงซี้ก็สังเกตเห็นเขา

“พี่ใหญ่ ท่านมาที่นี่ทำไมหรือ?”

ความประหลาดใจและเหนียวล้ำ เฝ้ามองในน้ำเสียงของเธอ

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเสียงของเธอ เขาก็เงยหน้าขึ้นและเดินเข้าไปด้านใน จากนั้น เขาก็กล่าวด้วยความหวังใยว่า “เจ้า... อaaa เด็กโง่เอ๊ย” เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อที่หน้า

ผากของเธอ

เมื่อมูจิงชี้ได้ยินคำกล่าวและเห็นการกระทำของเขา เธอก็
รู้สึกมีความสุขอย่างมาก

“แม่บ้าน!”

“ท่านลอร์ด!” แม่บ้านที่ยืนอยู่ที่ทางเดิน รีบเดินเข้ามาอย่าง
รวดเร็ว

“สั่งให้ห้องครัวเตรียมอาหาร ข้าจะทานอาหารร่วมกับน้อง
สาวคนรองของข้า บอกให้พวกเขาเตรียมซูบโกโสมให้นาง
ด้วย”

“คะท่านลอร์ด!”

แม่บ้านรีบถอยหลังและออกไปทันที

ห้องครัวของคฤหาสน์ เปิดตลอด 24 ชั่วโมง เมื่อไหร่ก็ตามที่ไอลิฮายางโซวต้องการ อาหารจะถูกเตรียมพร้อมสำหรับเขาอยู่เสมอ

ไม่จำเป็นต้องกล่าว จี๋อู๋ได้เตรียมอาหารไว้พร้อมแล้ว

เห็นได้ชัดว่าจี๋อู๋เข้าใจลักษณะนิสัยของมู่ฉิงซีดี เธอรู้ดีว่า ช่วงเวลาที่มู่ฉิงซีกำลังเอาใจจริงเอาจัง เธอจะลิ้มทานอาหาร

“พี่ใหญ่ มันดีมากมายแล้ว ข้าสามารถทานอาหารคนเดียวได้
ท่านต้องออกเดินทางพรุ่งนี้เช้า ท่านไปพักผ่อนเถอะ”

“ไม่เป็นไร” โอหยางโซวโบกมือ และขอให้เธอหยุดนมึ่น้ำว
เขา

“ดูซิ นี่คือน้ำพุที่เกาะภายในที่ข้าทำขึ้น มันน่าตกใจมากเลยใช
หรือไม่”

น้ำพุที่เกาะภายในนี้ ดูเรียบง่ายและมีสีเทาเข้ม

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ ทั้งน้ำพุที่เกาะภายใน มองไม่เห็นร่องรอย

การตัดเย็บใดๆ รวากับมันเป็นชุดเกราะภายในที่ไม่ได้ผ่าน
การตัดเย็บมาตั้งแต่แรก

โอหย่างโชวสนใจชุดเกราะภายในนี้เป็นอย่างมาก เขาจึง
ตรวจสอบสถานะของมัน

ชื่อ : ชุดเกราะภายในราชาแห่งสัตว์ร้าย(ระดับทองคำขาว)

ประเภท : เกราะเบา

น้ำหนัก : 2 กิโลกรัม

การป้องกัน : 105

ความทนทาน : 85

ลักษณะพิเศษ : ความเร็วในการบ่มเพาะกำลังภายใน เพิ่มขึ้น 20%

การประเมิน : สร้างมาจากเกล็ดของราชาแห่งสัตว์ร้ายเกราะเหล็ก มันมีศักยภาพสูงและเมื่อเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดเข้าไป ยังสามารถเพิ่มสถานะของมันและมีโอกาสที่มันจะอัปเกรด

ชุดเกราะภายในทั้งหมด มีน้ำหนักเพียง 2 กิโลกรัม แต่การป้องกันและความทนทานของมัน สูงกว่าชุดเกราะหมิงกง ขุนพลเสียอีก ใครจะไปคิดว่า เธอจะสามารถสร้างสิ่งที่ยอด

เยี่ยมเช่นนี้ขึ้นมาได้

ที่น่าตกใจก็คือ ลักษณะพิเศษของมัน ที่สามารถเสริมการบ่ม
เพาะกำลังภายในได้อย่างยอดเยี่ยม

สำหรับความเป็นไปได้ในการอัปเดต โดยใช้กำลังภายใน
แรกกำเนิด มันคงจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายๆนัก

จากการตั้งค่าของโกอา โอหยางโซวคาดเดาว่า เขาคงจะ
ต้องใช้เวลาเป็นเดือนๆ หรือไม่ก็อาจจะนานถึง 2-3 ปี ใน
การอัปเดตมัน

“น่าตกใจจริงๆ” โอหยางโซวพยักหน้า “เล็กน้อย ดูเหมือนว่า
เจ้าจะเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริง!”

“แน่นอน”

มูจิงซีรู้สึกมีความสุขอย่างมาก

TWO Chapter 463 ตู๋ซือจิง

นอกเหนือจากชุดเกราะภายในแล้ว มูจิงซียังได้สร้างรองเท้า
บูทให้เขาอีกด้วย

เมื่อเทียบกับชุดเกราะภายในที่ดูไม่ธรรมดาแล้ว รองเท้าบูทคู่นี้ก็ดูไม่ธรรมดาเท่าไรนัก มันมีการออกแบบเหมือนกับหัว

ของแพทย์ ด้านข้างมีสีทอง และดูปราณีตเหมือนกับชุด
เกราะหมีทอง มุ่งชิงชัยคุณธรรมดีอย่างมาก ขณะที่นำมันมา
ให้เขาดู

โอหย่างโชวรับรองเท้าบูทมา แล้วตรวจสอบสถานะของมัน

ชื่อ : รองเท้าบูทหมีทอง(ระดับทองดำ)

ประเภท : ชุดเกราะ

น้ำหนัก : 1.5 กิโลกรัม

การป้องกัน : 85

ความทนทาน : 75

ลักษณะพิเศษ : ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 10%

การประเมิน : สร้างขึ้นจากวัตถุดิบที่หายาก เกียรติของราชา
แห่งสัตวีรียาเกราะเหล็ก มันมีความทนทานอยู่ในระดับสูง มี
ศักยภาพสูงและเมื่อเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดเข้าไป ยัง
สามารถเพิ่มสถานะของมันและมีโอกาสที่มันจะอัปเกรด

มันเป็นอีกหนึ่งผลิตภัณฑ์ชั้นสูง

ลักษณะพิเศษของรองเท้าบูทจึงหมิง เป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับ

รองเท้าบูท มันเพิ่มความเร็วในการเคลื่อนที่ให้กับผู้สวมใส่
ถึง 10% เมื่อรวมกับบัฟของเงาภูติล่องลอยแล้ว ความเร็วใน
การเคลื่อนที่ของโอหยางโซว คงจะขึ้นไปอยู่ในระดับที่น่า
กลัวอย่างมาก

เมื่อรวมรองเท้าบูทชิงหมิงคู่นี้เข้ามาแล้ว โอหยางโซวในตอน
นี้ มีอาวุธและอุปกรณ์ระดับสูงมากมาย

“ไปทานอาหารกันเถอะ!”

โอหยางโซวเก็บชุดเกราะและรองเท้าบูทไว้ เขาอารมณ์ดี
อย่างมาก และเขาก็ลูบหัวมู่ฉิงซี

“อ้อ ข้าหิวมากเลยตอนนี้!”

มู๋จึงซีจับมือของโอหยางโซว และกระโดดออกจากพื้นที่ทำ
งานของเธอ

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 18

ณ เขตเมืองหลวง

หมอกยามเช้ายังไม่จางหายไป ขณะที่แสงแดดส่องลงมา
มันได้ถูกหมอกบดบังเอาไว้

เมื่อลมยามเข้าพัดมา มันจึงทำให้ผู้คนรู้สึกหนาวเย็น

โอหยางโซวสวมชุดเกราะหมีทองคำ และผ้าคลุม
สงครามศักดิ์สิทธิ์สีแดงของเขา นอกจากนี้ เขายังห้อยกระบี่
สี่เล่มเอาไว้ที่เอวอีกด้วย พร้อมกับขี้เจียว, ขุ่ยหยิงหยู และ
คนอื่นๆ เขาเดินออกมาจากคฤหาสน์ขุนพลผู้ว่าราชการแห่ง
หนานเจียง

ผ่านมาหนึ่งเดือนแล้ว ที่โอหยางโซวไม่ได้สวมอาวุธและ
อุปกรณ์ทั้งหมดของเขา นี่เป็นสัญญาณการสิ้นสุดการ
เปลี่ยนแปลงภายในของดินแดนซานไห่ ต่อไป การขยาย
อำนาจของพวกเขาจะเร่งตัวขึ้น ทางใต้ของจีนจะเต็มไปด้วย
ฝนเลือด

เมื่อโอหยางโซวสวมอาวูธและอุปกรณ์ทั้งหมดแล้ว เขาไม่ได้
ดูเหมือนลอร์ดผู้อบอุ่นและใจดีอีกต่อไป ตอนนี้ เขาดูราวกับ
ขุนพลที่ไร้ปราณี

ในจัตุรัสของเขตเมืองหลวง กองพลทหารองครักษ์ได้มารวม
ตัวกันพร้อมแล้ว

สำหรับการเดินทางในครั้งนี้ พวกเขาจะเทเลพอร์ตไปยังแนว
หลังของศัตรู ดังนั้น พวกเขาจึงได้เก็บภารกิจของพวกเขาเป็น
ความลับระดับสูงสุด พวกเขาได้ปิดเขตเมืองหลวงไว้ บุคคล
ภายนอกจะไม่สามารถมองเห็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นภายใน
ได้

เสียวเหอและข้าราชการคนอื่นๆ มาชุมนุมกันที่จัตุรัส เพื่อส่ง
เขา

“ท่านลอร์ด!”

“เมื่อข้าออกไป เรื่องทั้งหมดของดินแดนก็คงต้องฝากพวก
ท่านแล้ว!”

เขากล่าวสิ่งที่เขาต้องการแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องย่ำ
เตือนอีก โอหยางโซวจึงเพียงแค่ว่าสั่นๆ ก่อนจะขึ้นม้า
และตรงไปที่ประตูเทเลพอร์ต

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 200 นาย รีบตามเขาไปอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เขาเดินผ่าน ทหารในกองพลทหารองครักษ์ก็ค้ำับ
เขาอย่างเป็นระเบียบ

นี่เป็นครั้งแรกที่กองพลทหารองครักษ์ ติดตามโอหยางโชว
ก่อนหน้านี้ แม้ว่ากองพลทหารองครักษ์จะขึ้นตรงต่อลอร์ด
แต่พวกเขาก็มักจะถูกบัญชาการโดยไป๋ฉี

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทหารในกองพลทหารองครักษ์รู้สึก
ตื่นเต้นมากเพียงใดในเวลานี้

“พี่ชาย กลับมาเร็วๆนะ!”

เสียงแหลมที่คมชัดของปิงเอ้อ ดูเหมือนว่ามันจะเต็มไปด้วย

ความอบอุ่นเป็นพิเศษ ท่ามกลางขบวนทัพที่เครื่องขีมิของ
ทหาร เลี้ยวเหอและข้าราชการคนอื่นๆ อดไม่ได้ที่จะยิ้มออก
มา บรรยากาศที่เครื่องขีมิจึงผ่อนคลายลงเล็กน้อย

โอหยางโซวโบกมือให้เธอ เขายิ้มขณะที่ค่อยๆ จางหายไป
ประตูเทเลพอร์ต

“ไปกัน!”

เมื่อหลินยี่เห็นว่าพวกเขาไปแล้ว เขาก็นำกองพลทหาร
องครักษ์ติดตามไปอย่างใกล้ชิด

ณ เมืองหู่หลง

เมืองหวู่หลงเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 ตั้งอยู่ทางเหนือสุด
ของพื้นที่เจ้าฉิง ลอร์ดแห่งเมืองหวู่หลง มีชื่อว่า หลาเถียวก
งจื่อ อย่างไม่มีทางเลือก เพื่อที่จะไม่เปิดเผยตัวเอง เขาจึงได้
นำกองกำลัง 3,000 นาย ไปทางใต้ร่วมกับกองทัพพันธมิตร

ผู้ที่อยู่เฝ้าเมืองหวู่หลง เป็นข้าราชการคนสำคัญที่สุดของเขา
ตู้ซือจิง

ตู้ซือจิงหรืออีกชื่อคือ จื่อจินผู่ เขาทำงานได้ดีในศฤหาสน์ผา
น ซึ่งทำให้เขาได้เรียนรู้จากสู่เหิงมามากมาย เขากลายเป็น
ข้าราชการในผิงหยวน ก่อนจะเลื่อนเป็นผู้ตรวจสอบ, ผู้ช่วย
เสนาบดี, เสนาบดี และสุดท้าย เป็นผู้ดูแลของขุนต่ออำนาจ

ในปีที่ 28 ของราชวงศ์หยวน เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้า
กรม และได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมการประชุม ในปีที่ 10 ของ
เขา เขาได้เลื่อนขั้นเป็นเสนาบดี ในขณะที่เขาทำงาน เขามี
ความสนใจทางด้านศิลปะทางการแพทย์อย่างมาก

แม้ว่าตุ๋ซือจิงจะไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก แต่เขาก็เป็นข้า
ราชการที่มีความสามารถ เขาเกิดในสมัยราชวงศ์หยวน ที่
ชาวมองโกลปกครองแผ่นดิน การที่เขาขึ้นเช่นเขาจะเป็น
เสนาบดีได้นั้น มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย

สำหรับหลาเถียวกงจื่อ การได้รับผู้ช่วยเช่นนี้ อาจจะถือได้ว่า
เขาเป็นคนที่โชคดียิ่งอย่างมาก น่าเสียดายที่เขาได้พบเพื่อน
บ้านที่น่ารังเกียจอย่างโอหยางโชว เขาจึงไม่มีทางเลือกนอก
จากยอมจำนน

ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกัน คงมีเพียงคนฉลาดเท่านั้นที่
เข้าใจสถานการณ์

สำหรับที่เหล่าเถียงงงจืดติดสินใจเช่นนี้ ผู้ซื้อจึงเข้าใจเห็น
ผลดี ในสายตาของเขา ไม่ว่าพวกเขาจะชนะหรือพ่ายแพ้ สุด
ท้ายแล้ว ลอร์ดในเจ้าจึงก็ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่ดีนัก

ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงกรณีที่พวกเขาพ่ายแพ้ หากพวกเขา
โชคดีได้รับชัยชนะ ลอร์ดในเจ้าจึงก็ยังคงสูญเสียทรัพยากร
เป็นจำนวนมาก แล้วพวกเขาก็อาจจะถูกกลืนกินโดย
พันธมิตรแดนใต้และอาจจะต้องเผชิญกับการโจมตีรอบสอง

ไม่ว่าผลจะออกมาอย่างไร ผู้ที่อ่อนแอก็ยังคงได้รับผลกระทบ

แทนที่จะปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น สู้มาเติมพ้นข้างดินแดนชาน
ให้ไม่ดีกว่าหรือ?

การส่งความช่วยเหลือให้กับคนที่ต้องการ ย่อมดีกว่าการโยย
หน้าแค้กเพียงเล็กน้อย

ดูชื่อจึงไม่ได้เพียงแค่ตัดสินสถานการณ์ของเจ้าจึงได้อย่าง
ถูกต้องเท่านั้น แต่ความแน่วแน่ของเขาก็ทำให้หลาเถียวก
งจื่อตัดสินใจ จากจุดนี้ จะเห็นได้ชัดว่าเขาเหนือกว่าคนอื่นๆ
มาก

ความเป็นจริงจะพิสูจน์ว่า การเลือกของเขานั้นถูกต้อง

ความตั้งใจดีของเขา ทำให้เขาได้รับรางวัลใหญ่ ตำแหน่งผู้
ปกครองเมืองและศักดิ์ฐานะ แม้ว่ามันจะไม่สามารถเทียบ
กับลอร์ดแห่งเมืองหว่าหลงได้ แต่มันก็มั่นคงกว่ามาก

แม้ว่าสงครามจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่สงครามระหว่าง
ลอร์ดในเขตทอร์กันดาร์เฟิงจะเข้าสู่จุดสูงสุด บนแผ่นดินใหญ่
ของจีน สงครามเกิดขึ้นในทุกๆวัน

ดินแดนต่างๆถูกกวาดล้างอย่างต่อเนื่อง และกลายเป็นเพียง
ส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ไป

ผู้ชนะได้รับการสรรเสริญ ขณะที่ไม่มีใครสนใจผู้ที่พ่ายแพ้

จะมีเพียงผู้แข็งแกร่งเท่านั้น ที่สามารถจะอยู่รอดได้

ทุกคนตกอยู่ภายใต้แรงกดดันที่รุนแรง พวกเขากลัวว่า เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นมา ศัตรูจะยึดครองดินแดนของพวกเขาไปแล้ว ดังนั้น สำหรับเหล่าเถียวกวงจื่อ การได้อยู่อย่างมั่นคงย่อมดีกว่า

โดยปกติแล้ว เมื่อมีลอร์ดมาย่อมจำนวน โหหยางโชวจะไม่ยอมรับมัน ในครั้งนี้ พันธมิตรแดนใต้ได้บังคับให้เขาจนมุม เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นๆอีก

นอกเหนือจากการพิจารณากลยุทธ์แล้ว ตู้อูจิงยังเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เขานำกองกำลังมายังเมืองหวู่หลงด้วยตัวเอง นอกจากการโจมตีแนวหลังของศัตรูแล้ว เขายังต้องการจะสังเกตตู้อูจิงอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

ก่อนจะมาที่นี่ โอหยางโซวได้ใช้เวลาไปไม่น้อยเลยในการ
ศึกษาเรื่องราวของตูซื่อจิง ประสบการณ์ของเขาน่าสนใจ
เป็นอย่างมาก เพราะเขาเคยจัดการเรื่องการปกครอง และ
งานอื่นๆในราชสำนัก

ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด หลังจากสงครามสิ้นสุดลงแล้ว โอ
หยางโซวจะแต่งตั้งเขาเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเจ้าฉิง

จากข้าราชการทั้งหมดของดินแดนซานไห่ นักวิชาการและ
เหล่าศิษย์ที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยสีหนาน เพียงอยู่
ในระดับกลางหรือพื้นฐานเท่านั้น พวกเขายังขาดแคลนข้าราชการ
พลเรือนระดับสูงอยู่มาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่สามารถจะเป็นผู้ว่าราชการมณฑล
ได้

ด้วยแผนที่ในเกมส์ ที่มีขนาดใหญ่กว่าโลกจริง 10 เท่า ผู้ว่า
ราชการมณฑลจึงเปรียบเสมือนขุนพลผู้ตรวจการมณฑล
ในโลกจริง

ขุนพลผู้ตรวจการ ไม่ว่าจะในสมัยราชวงศ์ใด มันก็เป็น
ตำแหน่งที่ใหญ่โตมาก มันเป็นตำแหน่งที่ข้าราชการนับหมื่น
ไม่สามารถเข้าถึงได้

ดังนั้น นักวิชาการที่ไม่มีประสบการณ์มากพอ ย่อมไม่เหมาะ
สมกับงานนี้

ตัวอย่างเช่น ผู้ว่าราชการมณฑลเลยใจว เปาซุหยา เขาเคย
ดำรงตำแหน่งเสนาบดีของแคว้นฉี ขนาดของแคว้นฉีนั้น
เทียบได้กับทั้งซานตง แต่ในเกมส์ มันเทียบได้กับแคว้นมณฑล
เท่านั้น

ตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑล จึงถือเป็นขีดจำกัดของเขาแล้ว

เมื่อเทียบกับเขา ตูซื่อจึงไม่ได้ด้อยกว่าเลย หรืออาจจะดีกว่า
ด้วยซ้ำ ปัญหาเดียวกันก็คือ ความจงรักภักดีที่เขามีต่อโอหยาง
โซว

ตั้งแต่ที่เขาโจมตีเจ้าฉิง โอหยางโซวก็ไม่มีทางเลือกอื่นๆ นอก
จากวางแผนสำหรับผู้ว่าราชการมณฑลไว้ล่วงหน้า

เดิมโอหยางโซวตั้งใจว่าจะเลือกช่งเหวิน แต่การดำเนินการ
ของเขาในเมืองเทียนชวงยังบกพร่องอยู่มาก ถ้าโอหยางโซว
เลือกช่งเหวินมารับตำแหน่งนี้ เขาคงจะไม่สามารถสงบ
ประชาชนได้แน่

ช่งเหวินจำเป็นจะต้องมีประสบการณ์มากกว่านี้เสียก่อน เขา
ถึงจะได้รับโอกาส การสูญเสียเมืองเทียนชวง ถือได้ว่าเป็น
บทเรียนที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขา

ถ้าเขาเรียนรู้จากมันและพัฒนาตัวเองได้ เขาก็จะยังคงคาด
หวังได้อยู่

เว้นแต่จะมีตัวเลือกที่ดีกว่าเขา

.....

.....

การปรากฏตัวขึ้นของกองพลทหารองครักษ์ในเมืองหลวง
ส่งผลให้ทั่วทั้งเมืองกลายเป็นดินตระหนก ประชาชนมอง
พวกเขาด้วยความกลัวและหวาดหวั่น

ทุกคนรู้ว่า ในปัจจุบัน ในเมืองมีกองกำลังป้องกันเมือง
เพียงไม่กี่พันนายเท่านั้น ถ้าทหารเหล่านี้เป็นศัตรู เมืองจะถูก
ยึดอย่างง่ายดาย

โชคดีที่ฉากที่เกิดขึ้นต่อมา ช่วยให้ประชาชนถอนหายใจออก
มาพร้อมกัน

“ตูซื่อจิง คำนับท่านขุนพลผู้ว่าราชการ”

ตูซื่อจิงนำเหล่าข้าราชการของเมืองมาคำนับทักทายโอหยาง
ไชว

โอหยางไชวไม่สามารถแสดงท่าทีหยิ่งหยองต่อเขาได้ เพราะ
พวกเขายังเป็นเพียงหุ้นส่วนกันในตอนนี้ พวกเขาไม่ใช่เจ้า
นายและข้ารับใช้กันและกัน

“ท่านตู๋ ข้าทำให้ท่านต้องรอแล้ว!”

โอหยางไชวลงจากหลังม้า และกุมมือให้ตูซื่อจิง เขาดูอบอุ่น

และทรงเกียรติอย่างมาก

“เชิญ!”

เมื่อเห็นว่าขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงไม่ได้หึงผยอง
ตู่ซือจึงรู้สึกโล่งใจ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด บุคคลตรงหน้าเขา
นี้ จะกลายเป็นลอร์ดในอนาคตของเขา

ถ้าใครบอกว่า ตู่ซือจึงไม่ได้มีความเห็นกว่าตัวเลยแม้แต่หน่อย
คงจะไม่มีใครเชื่อเขาคนนั้น

หลินยี่นำกองพลทหารองครักษ์ เข้าประจำการเมืองหู่หลง
ส่วนโอหยางโซวนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 200 นาย ไปที่
คฤหาสน์ของลอร์ด

แม้โอหยางโซวจะมั่นใจว่า พวกเขาจะไม่พยายามใช้ทริกซ์
ใดๆ แต่เขาก็ต้องปลอดภัยไว้ก่อน ใครจะรู้ว่า เมืองหู่หลงมี
สายลับของลอร์ดคนอื่นๆหรือไม่

หลังจากที่เข้ามาที่คฤหาสน์ของลอร์ดแล้ว โอหยางโซวก็ต้อง
พบกับกลุ่มอำนาจและคนชั้นสูงในดินแดน หลังจากทักทาย
พวกเขาไปแล้ว โอหยางโซวก็อ้างว่าเขารู้สึกไม่ค่อยสบาย แล้ว
ไปพักในที่พักที่ตู่ซือจึงจัดเตรียมไว้ให้กับเขา

ในเวลาไม่ถึง 10 นาที คนขององครักษ์อสรพิษหมิฟที่รับผิดชอบ
ขอบเมืองหู่หลงก็เข้ามาพบเขา องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์รู้
เรื่องเกี่ยวกับการคงอยู่ขององครักษ์อสรพิษหมิฟดี หลังจาก
ตรวจสอบอัตลักษณ์ของเขาแล้ว พวกเขาก็อนุญาตให้เขา

เข้าไป

“ท่านลอร์ด!”

“ว่ามา สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง?”

ในปัจจุบัน โอหยางโซวไม่ได้แสดงออกอย่างอบอุ่น ในความเป็นจริง เขาดูเย็นชาจนน่าตกใจ

TWO Chapter 464 ขุนพลผู้มีชื่อเสียง ตีฉิ่ง

หลังจากได้ฟังรายงานขององค์กรยุทธพิชัยทัพแล้ว คิวของ

โอหยางงโงวก็ขมวดแน่น

ทางเหนือของเจ้าฉิ่ง รวมเมืองหู่หลงแล้ว มีดินแดนทั้งสิ้น
12 แห่ง แต่ละแห่งมีทหารประจำการอยู่ราว 1,000-2,000
นาย

ปัญหาก็คือ มีกองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย คอยปก
ป้องพวกเขาอยู่

โดยค่ายของกองกำลังทหารม้าเหล็ก อยู่ห่างจากเมืองเทียน
ชวง 15 กิโลเมตร

จากข่าวกรองของครักษ์อสรพิษหมีพิ เมืองทั้ง 12 ได้รวมตัว
กันเป็นเครือข่ายในช่วงเวลาสงคราม ขณะที่พวกเขาถูกโจมตี

ดี กองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย จะได้รับข่าวอย่างรวดเร็วและจะรีบไปช่วยพวกเขาในทันที

ดูเหมือนว่าจะมีคนฉลาดในกองทัพพันธมิตรแดนใต้ ทางเหนือของเจ้าชิงจึงเหมือนจะถูกปิดกั้นและไม่มีจุดอ่อนใดๆ

เป้าหมายของโอหยางโซวก็คือ การเข้ายึดเมืองเทียนชวง ซึ่งทำหน้าที่เป็นฐานการขนส่งเสบียงให้กับกองทัพพันธมิตร

เมืองหวู่หลงอยู่ห่างจากเมืองเทียนชวง 3 วัน

กองกำลังทหารม้า 50,000 นาย คอยเฝ้าระวังพื้นที่ทางเหนืออยู่ตลอด ดังนั้น หากพวกเขาต้องการจะโจมตีเมืองเทียนชวง

พวกเขาจำเป็นต้องจัดการกับกองกำลังทหารมาเป็นลำดับแรก ไม่อย่างนั้น ศัตรูก็อาจจะมาปิดล้อมพวกเขาได้อย่างง่ายดาย

การมีเพียง 1 กองพลทหาร เผชิญหน้ากับกองกำลัง 50,000 นาย มันเหมือนกับเป็นการต่อสู้แบบ 1 ต่อ 5

เมื่อพิจารณาว่ามีทหารอีก 30,000 นาย ประจำการอยู่ที่เมืองเทียนชวงด้วยแล้ว พวกเขาจึงจำเป็นต้องเล่นเกมนี้ อย่างฉลาด หากปราศจากข่าวกรองที่แน่นอน โอหยางโซว คงจะไม่กล้าโจมตี

ในวันเดียวกันนั้น โอหยางโซวได้ส่งเหล่าสายลับไปตรวจสอบการเคลื่อนไหวของศัตรู

ณ เจ้าฉิ่ง, เมืองหยุ่นอ่าน

กองทัพพันธมิตร 220,000 นาย ได้มารวมตัวกันที่เมืองหยุ่นอ่านแล้ว นอกจากนี้ เสดียงและอาวุธปิดล้อมจำนวนมากก็มาถึงแล้วเช่นกัน และพวกเขาก็ยังคงส่งเสดียงจากเมืองเทียนชวงมายังเมืองหยุ่นอ่านอย่างต่อเนื่อง

กองกำลังแนวหน้า 50,000 นาย ได้ตรวจสอบที่ตั้งของกองทัพซานไห่แล้ว สมาชิกในพันธมิตรแดนใต้จึงมารวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับกลยุทธ์ที่พวกเขาจะใช้

เหอฟูไม่ได้ตัดสินใจเพียงลำพังอีกต่อไป

ลอร์ดคนอื่นๆ นำที่ปรึกษาและขุนพลของพวกเขาไปด้วย
เพื่อช่วยแสดงความคิดเห็นออกมา

จากขุนพลทั้งหลาย มีอยู่คนหนึ่งี่สะดุดตา เขาเป็นขุนพลที่
มีชื่อเสียงของราชวงศ์ซ่งเหนือ ตี้จิ่ง

ตี้จิ่งมีรอยสักบนใบหน้าของเขา และเขามีทักษะการขี่ม้า
และยิงธนูที่ยอดเยี่ยม เขาเกิดในพื้นที่ยากจนและแร้งแค้น
เขาเป็นชายที่กล้าหาญ ระหว่างสงครามซ่งเสีย เขาสวม
หน้ากากสัมฤทธิ์พุ่งเข้าหาศัตรู และได้รับอนุญาตการสงคราม
มากมาย

ในราชสำนัก หยินจู, หานฉี, ฟานจงหยาน และขุนพลสำคัญ
คนอื่นๆ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเขา ฟานจงหยานมอบพงศว

ดาร์เลียดก็ทำให้กับเขา ทำให้เขาเริ่มอ่านและทำความเข้าใจกับศิลปะสงครามได้

ตีจึงมีส่วนร่วมในสงครามทั้งหมด 25 สงคราม เขามีชื่อเสียงอย่างมากในการลอบโจมตีด้านคุณหลุนในตอนกลางคืน อย่างไรก็ตาม ราชสำนักสงสัยในตัวเขา ส่งผลให้เขาเศร้าเสียใจจนล้มตายลง หลังจากที่เขาตาย เขาก็ได้รับความเคารพและบูชาในชื่อ หู่เสี้ยน

“สำหรับเรื่องทางทหาร สิ่งที่น่ากังวลมากที่สุดก็คือ พวกเราไม่ได้มีประสบการณ์มากนัก” เหอฝูมองไปรอบๆ และกล่าวต่อว่า “ดังนั้น ข้าเสนอให้พวกเราที่เป็นลอร์ดไม่เข้าไปยุ่ง โดยพวกเราจะยกเรื่องทางทหารทั้งหมดให้เหล่าขุนพลของพวกเขาจัดการ ทุกคนคิดเห็นเช่นไร?”

“ท่านผู้นำพันธมิตรกล่าวถูกต้อง ข้าเห็นด้วย!”

“ข้าก็เห็นด้วย!”

“ดี เพื่อให้มันเป็นระเบียบเรียบร้อย” เฮอร์ฟูกล่าวต่อ “พวกเราจะต้องเลือกผู้บัญชาการที่จะนำกองทัพทั้งหมด คำสั่งของผู้บัญชาการจะเทียบเท่ากับคำสั่งของข้า ขุนพลคนใดที่กล้าต่อต้านหรือขัดคำสั่ง ผู้บัญชาการสามารถจัดการกับพวกเขาได้ตามกฎหมายทหาร พวกเราที่เป็นลอร์ดจะไม่เข้าไปยุ่ง ทุกคนคิดเช่นไร?”

“ยอดเยี่ยม!”

“ข้าเห็นด้วย!”

เหล่าลอร์ดรู้ดีว่า แม้อองทัพบัพันธมิตรจะมีกำลังพลมาก แต่
มันก็มีปัญหามากมาย และปัญหาที่ใหญ่ที่สุดก็คือ ทหาร
เหล่านี้มาจากหลากหลายดินแดน พวกเขาเป็นดั่งเม็ดทราย
ที่กระจัดกระจาย

เพียงคำกล่าวไม่กี่คำของเหอฟู มันก็ได้ช่วยแก้ปัญหาที่ใหญ่
ที่สุด 2 ข้อ ให้แก่อองทัพบัพันธมิตรแล้ว แม้แต่หยวนผิงก็รู้สึก
ประทับใจ เขาจึงไม่กระโดดออกไปเพื่อสร้างปัญหา

ตามที่คาดไว้ ตี๋จึงได้รับการผลักดันให้เป็นผู้บัญชาการกอง
ทัพ

เมื่อตีจิ้งได้รับมอบอำนาจต่อหน้าเหล่าลอร์ดและขุนพลทั้ง
หลายแล้ว เหล่าลอร์ดก็ออกจากเต็นท์ไป

ตีจิ้งเป็นคนพูดน้อย หลังจากທີ່พิจารณาทุกอย่างและคิด
อย่างรอบคอบแล้ว เขาจึงจะเริ่มการโจมตี เขาต้องการความ
แน่นอน สไตร์ของเขาคล้ายกับไปฉี

ตีจิ้งยังเป็นผู้วางแผนแยกกำลังพลส่วนหนึ่งไว้ที่ทางเหนือ
ของเจ้าจิ้ง

เขารู้ดีว่าในสงคราม เสี่ยงเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุด ใน
ฐานะที่เป็นฐานการขนส่งเสบียงของกองทัพ พวกเขาจะต้อง
ปกป้องเมืองเทียนชวงอย่างเต็มที่ พวกเขาไม่อาจจะสูญเสีย
มันได้

เมื่อเหล่าลอร์ดออกจากเต็นท์แล้ว ตี๋จึงก็เริ่มการประชุมอย่างเป็นทางการ เหมือนในตำนาน เขาสวมหน้ากากสัมฤทธิ์และผมยุ่ง เขานั่งอยู่ในที่นั่งผู้บัญชาการ และปลดปล่อยกลิ่นอายของผู้นำออกมา

แน่นอน ไม่ใช่ขุนพลทุกคนในกองทัพ ที่มีความสุขที่ได้เขาเป็นผู้นำ

“ศัตรูตั้งทัพอยู่ที่เมืองทั้งสาม ก่อตัวเป็นรูปแบบสามเหลี่ยม พวกเราควรจะทำลายมันอย่างไร?”

ตี๋จึงมีลักษณะนิสัยที่แปลกประหลาด เขาโยนคำถามที่ยากที่สุดให้เหล่าขุนพลที่นั่งอยู่ในทันที

เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินคำถามนี้ พวกเขาก็มองไปที่กันและกัน
พวกเขาไม่รู้ว่า คำกล่าวของเขาหมายความว่าอย่างไร

ตีจิงเป็นคนฉลาด เขารู้เรื่องทางทหารเป็นอย่างดี ดูผิวเผิน
เหล่าขุนพลไม่ได้คัดค้านให้เขาเป็นผู้นำ แต่ภายในใจของ
พวกเขานั้นแตกต่างออกไป

ดังนั้น ตีจิงจึงตัดสินใจที่จะแสดงอิสระในขั้นต้น เขาต้องการ
ใช้โอกาสนี้ ทำความเข้าใจขุนพลคนอื่นๆ หลังจากนั้น เขาถึง
จะวางแผน

เพียงแค่ว่าจกตัวของตนเองได้ คุณก็สามารถจะเอาชนะ
สงครามทั้งหมดได้

“ทำไมหรือ พวกเจ้าทั้งหมดคิดกันไม่ออกหรือ?”

เมื่อเห็นว่าภายในเต็นท์ยังเงียบอยู่ ตีฉิ่งก็ถือโอกาสกระตุ้น
เหล่าขุนพล

“พวกเราควรจะรวมกำลังพลทั้งหมด แล้วโจมตีเมืองใดเมือง
หนึ่ง”

ตามที่คาดไว้ ขุนพลผู้หนึ่งไม่สามารถอดทนได้และลุกขึ้นยืน

ตีฉิ่งสายหัว “เนื่องจากศัตรูได้ก่อตัวเป็นรูปแบบสามเหลี่ยม
คมขึ้นแล้ว พวกเราสามารถช่วยกันได้ ถ้าด้านใดด้านหนึ่ง
ถูกโจมตี ด้านอื่นๆก็จะเคลื่อนไหว ถ้าพวกเราไม่ระมัดระวัง

พวกเราก็อาจจะถูกล้อมได้ พวกเจ้าจะต้องไม่ลืมว่า ผู้
บัญชาการของพวกเขาก็คือ ไป่ฉี และแม้แต่ห่านสินที่อยู่ใน
ระดับเดียวกับเขา ก็อยู่ในกองทัพของพวกเขาด้วย สำหรับ
ความสามารถของทั้งสอง ข้ามันใจว่าพวกเจ้าคงจะรู้ดีอยู่
แล้ว”

“ ... ”

ขุนพลทั้งหมดเงยไปอีกครั้ง

“ท่านผู้บัญชาการ ท่านไม่สรรเสริญพวกเขา และลดทอน
ศักดิ์ศรีของตัวเองมากเกินไปหน่อยหรือ” เหล่าขุนพลใน
กองทัพพันธมิตรทั้งหมดกล่าวหาญ ไม่มีใครเลยที่ชี้ขาด
หนึ่งในพวกเขาจึงลุกขึ้นและได้กลับทันที “กองทัพของพวกเขา

เราได้เปรียบเรื่องกำลังพลอย่างมาก จึงเป็นธรรมดาที่พวกเราจะสามารถป้องกันอีก 2 ด้าน ในขณะที่เข้าโจมตีด้านใดด้านหนึ่งได้ ด้วยกำลังพลของพวกเขา เมืองต่างๆทำได้เพียงต่อสู้เพื่อตัวเองเท่านั้น”

“กล่าวได้ดี!”

เหล่าขุนพลส่งเสียงเชียร์

เมื่อตีชิงได้ยิบเช่นนั้น เขาก็พยักหน้าเล็กน้อยและกล่าวว่า “คำกล่าวของเจ้ามีเหตุผล แต่เจ้าลืมบางสิ่งบางอย่างไป”

“โปรดสั่งสอนข้าด้วย!”

ขุนพลที่ถูกขึ้นโต้แย้งผู้นั้นไม่ว่าจะต่อต้านตรงๆ

“ศัตรูอยู่ในเมืองทั้งสาม พวกเขาได้สร้างรูปแบบสามเหลี่ยม ขึ้นมาแล้ว มันจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกเขาที่จะเคลื่อนทัพ ไปมา แม้ว่าพวกเราจะได้เปรียบเรื่องกำลังพล แต่ทหารของ พวกเขาก็แข็งแกร่งมากกว่าทหารของพวกเรามาก นอกจากนี้ กองทัพของพวกเราก็ไม่ได้เป็นหนึ่งเดียวกัน เพียงแค่ 2 เรื่องนี้ ก็ลดข้อได้เปรียบของพวกเราลงมาระดับหนึ่งแล้ว ดังนั้น ช่องว่างจริงๆจึงไม่ได้ห่างกันมากอย่างที่พวกเขาคิด”

นอกจากเรื่องเหล่านี้ มันยังมีประเด็นอื่นๆที่ตีชิงไม่ได้กล่าว ออกมาอีก ซึ่งก็เพื่อรักษาหน้าเหล่าขุนพล ถ้าเขากล่าวอย่าง ตรงไปตรงมา ขุนพลของพวกเขาก็อ่อนแอกว่าขุนพลของ

ศัตรูมากเช่นกัน

ขุนพลแห่งกองทัพชานไห่ ต่างก็เป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง ความสามารถของขุนพลฝ่ายศัตรู เหนือกว่าฝ่ายของพวกเขามาก ในการสู้รบขนาดใหญ่เช่นนี้ ช้อได้เปรียบนี้จะส่งผลอย่างมาก

ตามที่คาดไว้ แม้เหล่าขุนพลจะรู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่มีใครปฏิเสธคำกล่าวของเขาได้

เมื่อเห็นเช่นนั้น ตี้จิ้งก็มองไปรอบๆ และกล่าวว่า “นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไม ในสถานการณ์ปัจจุบัน พวกเราถึงไม่สามารถเคลื่อนไหวโดยประมาทได้ หากพวกเราส่งกองกำลังออกไปโจมตีบ่อยเกินไป พวกเราก็คงจะไม่สามารถยึดเมือง

ได้ แต่ถ้าพวกเราส่งกองกำลังออกไปมากเกินไป กองกำลัง
ป้องกันก็อาจจะไม่สามารถรับมือศัตรูได้ ซึ่งมันอาจจะทำให้
พวกเราพ่ายแพ้ได้”

จากคำกล่าวของพวกเขา ทุกคนจะมองเห็นความระมัดระวัง
ในการบัญชาการของตีจิงได้

เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินเช่นนั้น อย่างช่วยไม่ได้ พวกเขามองไป
ที่เขาอย่างหวาดหวั่น

“ขอบคุณท่านขุนพล สำหรับคำสั่งสอนของท่าน”

เมื่อมาถึงจุดนี้ เหล่าขุนพลก็ตื่นขึ้น ผู้บัญชาการของพวกเขา
ได้วิเคราะห์การสู้รบครั้งนี้ไว้อย่างครอบคลุมจริงๆ

เมื่อตีจิงได้ยินคำกล่าวดังกล่าว เขาก็รู้ว่ามันถึงเวลาที่เหมาะ
สมแล้ว เหล่าขุนพลยอมรับเขาแล้ว เขาจึงเริ่มกล่าวถึงแผน
การของเขา “กุญแจสำคัญในการสู้รบครั้งนี้ก็คือ จริงและ
ลวง เพียง 2 คำนี้”

“อะไรจริง? อะไรลวง? ความหมายของมันมีอยู่ 2 ประการ
ประการแรก กองกำลังศัตรู กองกำลังศัตรูอยู่ในเมืองทั้งสาม
ตอนนี้ พวกเรารู้เพียงที่ที่ขุนพลหลักอยู่ สำหรับกำลังพลที่อยู่ใน
ในแต่ละเมือง พวกเราไม่รู้เกี่ยวกับมันเลย ถ้าพวกเรา
สามารถหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ พวกเราก็จะสามารถ
ต่อสู้กับพวกเขาได้ เพราะพวกเราจะได้รู้ว่า เมืองใดเป็นกับ
ดักที่พวกเราไม่ควรจะแตะต้อง”

เหล่าขุนพลพยักหน้าเห็นด้วย

“ประการที่สอง กองกำลังของพวกเราเอง ถึงแม้ว่าพวกเรา
จะไม่ได้มีข้อได้เปรียบที่แน่นอน แต่พวกเราก็จะต้องไม่ทำให้
พวกเขาเห็นว่า พวกเราจะเคลื่อนไหวเช่นไร ก่อนที่พวกเรา
จะโจมตีอย่างเป็นทางการ พวกเราจะต้องไม่ให้ศัตรูรู้ว่า พวก
เราจะโจมตีเมืองใด เมื่อถึงเวลาที่พวกเราเปิดเผยความจริง
มันก็จะสายเกินกว่าที่พวกเขาจะทำอะไรได้แล้ว”

แปะ! แปะ!

เสียงปรบมือดังขึ้นในเต็นท์

ด้วยการวิเคราะห์ดังกล่าวของตี่ฉิง มันทำให้เหล่าขุนพลมีความมั่นใจว่าพวกเขาจะชนะสงครามครั้งนี้ได้มากขึ้น

ตี่ฉิงโบกมือ เพื่อส่งบบรรยากาศในเต็นท์ลง “มีเพียง 2 คำจริงหรือลวง มันง่ายที่จะกล่าวออกมา แต่มันเป็นอย่างยากอย่างมากที่จะดำเนินการ กฎุญแจสำคัญก็คือ การสืบสวนและสอดแนม ดังนั้น หลังจากที่มีการประชุมสิ้นสุดลงแล้ว พวกเราจะต้องส่งสายลับออกไปรอบๆเมืองทั้งสามให้มากขึ้น ห้ามหย่อนยานเด็ดขาด”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!!!”

“การให้สายลับสืบสวนเป็นเพียงก้าวแรก กองกำลังศัตรูอยู่ภายในเมือง ประตุมืองทั้งหมดจึงควรจะถูกปิดล็อกอย่าง

หนาแน่น ดังนั้น เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับศัตรู วิธีการที่มี
ประสิทธิภาพมากที่สุดก็คือ การโจมตีพวกเขา พวกเราจะใช้
กำลังพลส่วนหนึ่งเสียสละ เพื่อแลกกับการได้รับข้อมูล”

จากคำกล่าวของตี๋ฉิง คงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่า พวก
เขาจะต้องสูญเสียมากเพียงใด

เหล่าขุนพลรู้ว่าศัตรูไม่ธรรมดา การสืบสวนพวกเขา จึงไม่
สามารถใช้วิธีสืบสวนธรรมดาๆ ได้ พวกเขาจะสืบสวนด้วย
การโจมตี กองทัพพันธมิตรสามารถทำได้เพียงโจมตีศัตรู
อย่างต่อเนื่อง จนกว่าพวกเขาจะเผยจุดอ่อนออกมาเท่านั้น

“ท่านผู้บัญชาการโปรดออกคำสั่งด้วย!”

“พวกเรากำลังรอคำสั่งของท่านอยู่!”

ขุนพลกว่าสิบคนลุกขึ้นยืน และตะโกนออกไป

“พวุงนี้ พวกเราจะแยกกองกำลังของพวกเราออกเป็น 3 ส่วน และเข้าโจมตีเมืองทั้งสามพร้อมกัน ก่อนที่พวกเขาจะเผยแพร่ อ่อน ห้ามถอยกลับมาเด็ดขาด หากใครในหมู่พวกเจ้าไม่ทำ อย่างเต็มที่ อย่าได้ตำหนิว่าช้าไร้ความเมตตา”

“ซึ่ง!” ตีฉิงจักระบือออกมา ก่อนจะตัดมูมไต้ะ จากนั้น กลับ อายเย็นชา ก็ถูกปลดปล่อยออกมาจากร่างของเขา เมื่อรวม กับหน้ากากสัมฤทธิ์ที่เขาสวมอยู่แล้ว มันทำให้เขาดูน่ากลัว เป็นอย่างมาก

“พวกเราจะทำตามคำสั่งของท่าน!”

เหล่าขุนพลตกตะลึง พวกเขาไม่กล้าจะซักช้า

ในวันรุ่งขึ้น กองทัพพันธมิตรได้แยกออกเป็น 3 เส้นทาง และ
เริ่มโจมตีเมืองเหยากู๋, เมืองซางเฉิง และเมืองเกิงไห่ลวเพื่อ
สืบสวน

TWO Chapter 465 ความเสี่ยงในการใช้กอง

กำลัง

บนกำแพงเมืองข้างเชิง ไปฉีมองไปยังทะเลสีดำที่เป็นกอง
ทัพของศัตรู ดวงตาของเขาดูไม่ค่อยมั่นคงนัก

ศัตรูกำลังเคลื่อนไหวอย่างช้า หลังจากที่ถูกจัดกระจายกัน
อยู่นาน ตอนนี้ พวกเขาเริ่มจัดระเบียบกองทัพแล้ว เหตุผลก็
เพราะ กองทัพนี้รวมตัวกันจากกองกำลังที่แตกต่างกันหลาย
สิบกองกำลัง การออกคำสั่งจึงมักจะมีปัญหา ดังนั้น พวก
เขาจึงต้องจัดระเบียบกองทัพ

ถ้าพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น เมื่อพวกเขามาถึงใต้กำแพงเมือง
พวกเขาอาจจะกลายเป็นสับสนวุ่นวายได้ง่ายๆ

การสังเกตของไป๋ฉีนั้นเฉียบคมและซับซ้อน

เขานับในใจ ระยะห่างระหว่างพวกเขาค่อยๆลดลงเรื่อยๆ ทั้ง
กองทัพกำลังเป็นระเบียบมากขึ้นและความเร็วในการเคลื่อน
ที่ของพวกเขา ก็ค่อยๆปรับเข้าหากันและกัน

ดูเหมือนว่า ผู้บัญชาการของศัตรูจะเป็นคนที่ระมัดระวังมาก
ไป๋ฉีค่อยๆทำความเข้าใจศัตรูของเขาให้มากขึ้น

จากกองทัพพันธมิตรทั้งหมด 220,000 นาย นอกเหนือจาก
40,000 นาย ที่อยู่ปกป้องเมืองอ้านหยางแล้ว ที่ยังเหลืออีก
180,000 นาย ถูกแบ่งเป็น 3 กองกำลัง มุ่งหน้าไปยังเมืองทั้ง
สาม

ธงของพวกเขาโบกสบัด ดาบและหอกถูกยกขึ้นตรง ผู้คนลี้
ไปทั่วขณะที่พวกเขากำลังเดินทัพ

กองกำลังทั้งสามของศัตรู ดูเหมือนมีดอันคมกริบ ที่กำลัง
แทงออกไปทางกองทัพซ่านไห้

กองกำลัง 60,000 นายนี้ สำหรับเมืองเหยากู่ ที่มี 2 กองพล
ทหาร การป้องกันไม่ได้เป็นปัญหามากนัก, แม้แต่เมืองเก็ง
โหลว ภายใต้ความสามารถในการปรับตัวและความเป็นผู้นำ
ของหานสิน มันก็จะไม่ประสบปัญหาใดๆเช่นกัน

กุญแจสำคัญก็คือ กองบัญชาการอย่างเมืองซางเจิง

ภายในเมือง มีกำลังพลเพียง 10,000 นาย และยังเป็นกอง

พลทหารป้องกันเมืองเทียนซวง ซึ่งอ่อนแอกว่ากองกำลังของ
กองทัพซานไห่ หากพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีของ
กองกำลังที่มีกำลังพลมากกว่าถึง 6 เท่า ไปดีไม่มั่นใจเลยว่า
จะรับมือได้หรือไม่

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่อง กองกำลังทหารป้องกันเมืองนี้
จะค่อยๆเปิดเผยจุดอ่อนออกมา

เขาควรจะทำเช่นไร?

ไปดีรู้ว่า เขาจะต้องทำบางสิ่งบางอย่าง ไม่อย่างนั้น การโจมตี
อีกครั้งต่อไป ศัตรูอาจจะส่งกำลังพลมาเพิ่มเป็น 80,000 นาย
หรืออาจจะมากกว่า 100,000 นาย

เขาควรจะใช้กองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกร ที่ซ่อนตัว
อยู่นอกเมืองเกิงโหลวหรือไม่?

กองกำลังนี้ถูกเก็บไว้สำหรับรับมือกับสถานการณ์เลวร้ายที่
สุด

เมื่อเขาใช้กองพลทหารของลั่วซีสินแล้ว มันจะเป็นการเปิด
เผย จริงและลวง ของกองทัพซานไห่ให้กับศัตรู ไม่เพียงแค่นั้น
แต่แผนการทั้งหมดของไป่ฉีก็จะกลายเป็นไร้ประโยชน์ไป
ในทันที

ไป่ฉีหันกลับมา และถามว่า “ใครเป็นผู้บัญชาการของพวกเขา
เขา?”

“ดีจัง ขอรับ!”

คนที่ตอบเป็นเจ้าหน้าที่ข่าวกรองที่ฝ่ายข่าวกรองส่งมา

ในระหว่างสงครามขนาดใหญ่ ฝ่ายข่าวกรองจะส่งเจ้าหน้าที่
ข่าวกรองออกไปดูแลเรื่องข่าวกรอง แม้จะมีกองร้อยหน่วย
สอดแนม เจ้าหน้าที่ข่าวกรองก็ยังคงเป็นผู้นำการจัดการ
ข่าวกรองในช่วงสงคราม

ด้วยความช่วยเหลือจากฝ่ายข่าวกรอง กองทัพจึงสามารถ
สร้างเครือข่ายข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพสูงและเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันได้ พวกเขาสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่าง
จำกัด ให้ได้ข้อมูลข้างกรองที่ดีที่สุดได้

“ดีจัง?”

ไปฉีخمวดคิ้ว เขารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับขุนพลทางประวัติ
ศาสตร์ผู้นี้

“ส่งจดหมายไปยังกรมกิจการทหาร ขอให้พวกเขาตรวจสอบ
และเตรียมรายงานรายละเอียดเกี่ยวกับดีจังในทันที”

“ขอรับท่านขุนพล!”

.....

.....

เมื่อพระอาทิตย์ตกทางทิศตะวันตก พร้อมกับแสงสุดท้าย
กองทัพนักรัชมิตรก็ล่าถอยกลับไป พวกเขาทิ้งศพนับพันๆเอา
ไว้ ขณะที่ล่าถอยกลับไปเหมือนสายน้ำหลาก พวกเขาไม่มี
ความตั้งใจที่จะพักผ่อนอย่างสิ้นเชิง

ภายใต้แสงสลัวๆ เหล่าทหารเต็มไปด้วยความอ่อนล้า บาง
คนรู้สึกโชคร้าย ขณะที่บางคนเดือดพล่าน

นี่คือสงคราม!

เมื่อเทียบกับใบหน้าของทหารในกองทัพนักรัชมิตรแล้ว ความ
อ่อนล้าก็เต็มอยู่บนใบหน้าของทหารบนกำแพงเมืองเช่นกัน
ทหารบางนายล้มตัวลงนอนรอบๆกำแพงเมือง ขณะที่พวก

เขายังคงถือหอกของพวกเขาไว้ในมือ

ในเวลาเพียงวันเดียว กองพลทหารป้องกันเมืองก็เกือบจะล้ม
เหลวในการป้องกัน ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถในการ
บัญชาการของไป่ฉี ศัตรูคงจะได้เห็นถึงความอ่อนแอของ
เมืองซางเฉิง

แม้ว่าพวกเขาจะรอดมาได้ แต่ไป่ฉีก็ไม่ได้มีความสุขเลยแม้
แต่น้อย พวกเขาถึงขีดจำกัดแล้ว เมื่อถึงวันพรุ่งนี้ ความ
อ่อนแอของพวกเขาจะถูกเปิดเผยต่อศัตรู

ไป่ฉีต้องเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เขา
จึงได้ออกคำสั่งออกไปว่า ให้กองพลทหารของลั่วซีสินเตรียม
พร้อมสำหรับความช่วยเหลือพวกเขาเอาไว้

ในความเป็นจริง ลัทธิชินเองก็ไม่ได้รู้สึกดีนักในวันนี้

หน่วยสอดแนมของศัตรู เป็นเหมือนกับหมาบ้า ฟุ้งไปอย่าง
ไร้จุดหมายทั่วทั้งเขตทुरกันดารรอบๆ

เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งหน่วยสอดแนมของพวกเขา
ออกไป เพื่อสังหารหน่วยสอดแนมของศัตรู เพื่อป้องกันไม่ให้
ศัตรูค้นพบพวกเขาได้

แม้ว่าหน่วยสอดแนมที่เขาส่งออกไปนั้นจะจัดการกับหน่วย
สอดแนมของศัตรูได้สำเร็จ แต่หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป สุดท้าย
แล้ว ศัตรูก็จะค้นพบที่ซ่อนของพวกเขา เนื่องจากพวก
เขาเป็นทหารม้า การหลบซ่อนจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

เวลากลางคืน

เมืองข้างแจ้งที่วุ่นวายมาตลอดทั้งวัน กลับมาเงียบและสงบ
ลงในที่สุด บนท้องถนน เหล่าทหารลาดตระเวนมองไม่เห็น
ใครแม้แต่คนเดียว

เหล่าทหารที่ต่อสู้อย่างกล้าหาญมาตลอดทั้งวันได้กลับไป
แล้ว พวกเขาเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบครั้งใหญ่ในวันพรุ่ง
นี้

ในห้องของไป่ฉี ตะเกียงน้ำมันยังคงสว่างอยู่

ภายในห้อง ไป่ฉีกำลังนั่งอ่านข้อมูลเกี่ยวกับตี่จิ้ง ที่กรม

กิจการทหารส่งมาให้เขา

รายละเอียดมี 4 หน้า หลายพันคำ มันไม่เพียงแค่แนะนำ
ชีวิตของเขา แต่ยังมีการประเมินเฉพาะจากตัวหูฮู่ด้วย

“ใช้ทหารอย่างระมัดระวังหรือ? ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้น
จริงๆ” ไปฉีพิมพ์

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็คงต้องใช้แผนการบางอย่าง ต่อต้าน
แผนการของเขา” ไปฉีวางแผนเอกสารลงและเริ่มวางแผน

ปกติไปฉีจะไม่ค่อยเสี่ยงในสงครามมากนัก อย่างไรก็ตาม
สถานการณ์ตอนนี้บังคับให้เขาต้องทำ

“ตอนนี้ ความเปลี่ยนแปลงเพียงอย่างเดียวก็คือ กองพล
ทหารองครักษ์ที่นำโดยของท่านลอร์ดมาถึงแล้ว”

ไปฉีเงยหน้า มองออกไปนอกหน้าต่าง แสงจันทร์กำลังเปล่ง
ประกายทั่วท้องฟ้า เขาหวังว่า พรุ่งนี้จะมีอากาศดี ๆ เช่นเดียว
กับนี้

ณ เมืองหู่หลง, คฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากที่ได้รับรายงานล่าสุดจากไปฉีแล้ว โอหยางไชวก็นึกว่า
เขาไม่สามารถที่จะรอได้อีกต่อไป ช่วงเวลาที่สนามรบหลัก
ตกลงสู่ความเสียเปรียบ ผลที่ตามมาคงจะเป็นเรื่องที่เลวร้าย

ในเวลานั้น หลาเถียวกึ่งจื่อจะคิดอย่างไร?

โอหยางโซวไม่ต้องการวางชะตากรรมของดินแดนไว้ในมือ
คนอื่น แม้แต่พันธมิตรของเขาก็ตาม

ทุกคนมีความซับซ้อน

หากดินแดนซานไห่สฺยสูญเสียความได้เปรียบไป หลาเถียวก
ึ่งจื่อก็อาจจะทรยศเขา

โอหยางโซวเคยอ่านหนังสือที่มีสำนวนเขียนไว้ว่า ‘ถ้าคุณไม่
ต้องการถูกทรยศ อย่าให้คนอื่น ๆ มีโอกาสที่จะทรยศคุณได้’

ในชีวิตที่แล้วของเขา เขายังไม่เข้าใจสำนวนนี้ เขาจึงถูก
ทรมาน

ในชีวิตนี้ เขาเข้าใจสำนวนนี้เป็นอย่างดีแล้ว

ขณะที่เขากำลังครุ่นคิด ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

“เชิญท่านผู้มาพบข้า!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์รีบออกไปทันที

ครู่ต่อมา ตู้อีจิงก็รีบเข้ามา ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความ
สงสัย เขาไม่รู้ว่า เหตุใดเขาถึงถูกเรียกตัวมาพบในเวลา

“เชิญ!”

ใบหน้าของโอหยางโซวไม่ได้เปิดเผยสิ่งผิดปกติใดๆ

เมื่อตู้อีจิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็นั่งลงอย่างสุภาพ ในขณะที่
เดียวกันนั้น เขาก็เริ่มกังวลมากขึ้น

“ข้ามีบางอย่าง ที่จำเป็นจะต้องให้ท่านทำ”

“เชิญกล่าว!”

ยิ่งโอหยางโชวสุภาพมากเท่าไร ผู้ซื้อจึงก็ยิ่งไม่สบายใจมากขึ้น เขาเพิ่งจะนั่งลง แต่ตอนนี้ เขากลับลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

“ท่านดูไม่ต้องกังวลไป”

โอหยางโชวโบกมือ และบอกให้เขาผู้ซื้อจึงสงบลง

เมื่อผู้ซื้อจึงได้ยืนเช่นนั้น แสงแห่งความประหลาดใจก็ปรากฏ

ภูชี้ในดวงตาของเขา การแสดงออกของเขาในวันนี้ ดูยุ่ง
เหยิงและไม่เหมาะสมจริงๆ

“ข้าได้ยินมาว่า หากดินแดนทั้ง 12 ถูกโจมตี พวกเขา
สามารถขอความช่วยเหลือจากกองกำลังทหารม้าเหล็ก
50,000 นายได้ ถูกต้องหรือไม่?”

“ถูกต้อง!”

“การโจมตีมีการเล็งลำดับมาตรฐานหรือไม่? หรือทุกคน
สามารถขอความช่วยเหลือได้ตลอดเวลา? นอกจากนี้ กอง
กำลังที่จะมา เป็นทั้ง 50,000 นาย หรือแค่บางส่วน?”

“ท่านลอร์ดเก็บรายละเอียดเก่งยิ่งนัก” ตู้อจจึงสงบตัวเองลง

แล้วกล่าวว่า “นับตั้งแต่กองทัพพันธมิตรจัดตั้งขึ้นมาจนถึงปัจจุบัน ไม่มีดินแดนใดปิดการแจ้งเตือน และก่อนที่พวกเขาจะเริ่มเคลื่อนทัพลงใต้ ผู้บัญชาการได้ส่งคำสั่งมายังดินแดนต่างๆว่า ถ้าพวกเขาถูกโจมตี พวกเขาจะต้องแจ้งเตือนไปยังกองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย เพื่อการขอความช่วยเหลือ”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้า และกล่าวว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น ในวันพรุ่งนี้ รบกวอนท่านตุ่กระจายข่าวออกไปว่า เมืองหวู่หลงกำลังถูกโจมตี และต้องการกำลังเสริมได้หรือไม่?”

“นี่...” ตู่ซื่อจึงไม่เข้าใจ “มันจะไม่เป็นการเปิดเผยท่านลอร์ดหรือไม่?”

โอหยางโซวอี้ม และเขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

ทันใดนั้น ดวงตาของผู้ซื้อจึงก็เปล่งประกายขึ้น และใบหน้า
ของเขาก็กลายเป็นสีแดง เขาเข้าใจแล้วว่าโอหยางโซว
หมายความว่ายังไง เขาต้องการจะลองกองกำลังทหารม้า
50,000 นาย มาที่นี่ จากนั้น เขาก็จะกวาดล้างพวกเขา

แผนนี้เป็นพิษอย่างแท้จริง

ปัญหาก็คือ แผนนี้ไม่ได้อยู่ในข้อตกลงที่พวกเขาตกลงกันได้

มันเป็นเรื่องง่ายที่จะจินตนาการผลที่จะเกิด ขณะที่เมืองหวู่
หลงใช้ชาวกรองปลอม ลวงกองกำลังมาที่นี่ ไม่ว่าชะตากรรม

ของพวกเขาจะเป็นเช่นไร มันก็จะเปิดเผยการทรยศของเหล่า
เถียวกงจื่อ ซึ่งตอนนี้อยู่ในกองทัพพันธมิตร เขาจะตกอยู่ใน
ปัญหาทันที

ในเวลานั้น ความตายคงจะเป็นสิ่งที่เขาปรารถนา วิธีการที่
กองทัพพันธมิตรที่กำลังโกรธจะลงมือกับคนทรยศนั้น เพียง
แค่คิดก็น่าหวาดหวั่นแล้ว

เมื่อเขาคิดถึงเรื่องนี้ กระดูกสันหลังของตูซือจิงก็สั่นสะท้าน

มองไปที่การแสดงออกของตูซือจิง โอหยางไชวู้แล้วว่า ตูซือ
จิงเข้าใจแผนการของเขา นอกจากนี้ เขายังรู้ดีกว่า การ
ดำเนินการนี้ไม่เป็นธรรมต่อเหล่าเถียวกงจื่อ

น่าเสียดาย โอย่างไซวไม่สามารถจะรอดต่อไปได้

ไม่มีใครรู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ หัวใจของโอย่างไซวถึงได้หนาว
เย็นมากขนาดนี้

อย่างไรก็ตาม โอย่างไซวต้องการให้ตุ๋นจิงเปิดเผยการโจมตี
นี้ ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องส่งบทู๋จิงลง ไม่อย่างนั้น แผน
การของเขาคงจะไม่สามารถเดินหน้าต่อไปได้

นี่เป็นการเคลื่อนไหวที่อันตรายมากสำหรับโอย่างไซว

พันธมิตรแดนใต้ น่าประหลาดใจอย่างมาก เพราะพวกเขา
สามารถบังคับให้ทั้งไป๋ฉีและโอย่างไซวทำการเคลื่อนไหวที่

มีความเสี่ยงในเวลาเดียวกันได้

“หลังจากการสู้รบครั้งนี้จบลงแล้ว ข้าจะอธิบายกับลอร์ดของท่านเอง”

โอหยางโซวมองไปที่ตุ้ซือจิง แต่เขาไม่ได้ให้คำสัญญาใดๆ ตุ้ซือจิงเข้าใจ ในช่วงเวลาปัจจุบัน คำสัญญาไม่สามารถเทียบได้กับคำอธิบายของโอหยางโซวได้

แม้ว่าโอหยางโซวจะกลายเป็นคนที่เย็นชา แต่มันไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นคนโกหก ในทางตรงกันข้าม คำกล่าวของเขามีน้ำหนักดุจทองคำ หากเขากล่าวบางอย่างออกมาแล้ว มันก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก

ถ้าไม่อย่างนั้น มันจะกลายเป็นการทำลายศักดิ์ศรีและชื่อเสียง
ของตัวเองเขาเองได้

เมื่อตุ๋ซือจิงได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็เปลี่ยนไป

โอหยางโซวผ่อนคลายลง และเขาก็หยิบน้ำชาขึ้นมาจิบเล็กน้อย

ตั้งแต่ที่ตุ๋ซือจิงเป็นคนโน้มน้าวหลาเถียวกงจื่อ ให้มาเป็น
พันธมิตรกับดินแดนซานไห่ โอหยางโซวก็รู้ได้ในทันทีว่า เขา
เป็นคนที่รู้วิธีวัดข้อดีข้อเสีย

ตราบเท่าที่เขาเป็นว่าการสูญเสียเพียงชั่วคราว อาจจะแลก
เปลี่ยนกับผลประโยชน์มหาศาลได้ เขาก็จะเห็นด้วย อย่าง

ไม่คาดคิด ตู๋ซื่อจิงเพิ่มความต้องการเข้าไป “ท่านจะต้อง
สัญญาว่า หลังจากการสู้รบนี้สิ้นสุดลงแล้ว ท่านจะช่วยท่าน
ลอร์ดของข้าออกจากกองทัพพันธมิตร”

การแสดงออกของตู๋ซื่อจิงมั่นคงมาก

ถ้าโอหยางโซวไม่ยอมรับ เขาก็จะไม่เคลื่อนไหว ดูเหมือนว่าตู๋
ซื่อจิงจะไม่ได้กังวลเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองเลยแม้แต่หน่อย

หลาเถียวกงจื่อมีเสนาบดีที่ยอดเยี่ยมจริงๆ

โอหยางโซวมองไปที่ตู๋ซื่อจิง ความปิติยินดีปรากฏขึ้นใน
หัวใจของเขา นี่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า การตัดสินใจของเขาถูก
ต้อง ถ้าตู๋ซื่อจิงตกลงโดยไม่ลังเล มันคงจะทำให้โอหยางโซว

ผิดหวัง

“ข้าสัญญา”

TWO Chapter 466 ชีวิตของผู้สังเกตการณ์

บนพื้นผิวท้องทะเลอันกว้างใหญ่ คลื่นลูกแล้วลูกเล่า ก่อตัว
ขึ้น เกิดเป็นฉากที่สวยงามเกินบรรยาย

กองเรือทั้งสอง ที่ประกอบด้วยเรือรบราว 200 ลำ พวกเขา
จัดขบวนทัพ มุ่งไปข้างหน้า บนเสากระโดงเรือแต่ละลำ มีธง

2 ผืนโบกสะบัดอยู่ ซึ่งประกอบไปด้วยทั้งมังกรทองอันน่า
เกรงขาม และมังกรฟ้าอันกว้างใหญ่

มังกรทั้งสองได้เพิ่มรัศมีและความสง่างามให้แก่กันและกัน

ในหมวกองเรือ มีเรือเทอร์โบขนาดใหญ่ 5 ลำ ซึ่งดูโดดเด่น
เป็นพิเศษ

โดยมี 2 ลำ เป็นเรือธงของแต่ละกองเรือ เรือธงของกองพล
เรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยไห่คือ เมฆบิน ในขณะที่เรือธง
ของกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือหย่าซานคือ ไก่ไห่

จากเรือทั้งสอง ลำหนึ่งอยู่ด้านซ้าย ส่วนอีกลำอยู่ด้านขวา
พวกมันดูราวกับเป็นยักษ์ใหญ่แห่งท้องทะเล ที่เรือลำอื่นๆจะ

ต้องหวาดหวั่น

ในการเดินทางของพวกเขา นอกเหนือจากพบโจรสลัดเพียงเล็กน้อยแล้ว พวกเขาไม่ได้เผชิญหน้ากับภัยคุกคามใดๆเลย แม้แต่กลุ่มโจรสลัดที่อยู่ใกล้ๆ ก็ถอยห่างเมื่อได้เห็นกองทัพเรือขนาดใหญ่

บนชั้นดาดฟ้าของเรือเมฆบีน ชุนพล 3 นาย ยืนอยู่และกำลังมองไปข้างหน้า ตรงกลางเป็นที่ปรึกษาทางทหารสำหรับการเดินทางครั้งนี้ หัวหน้าฝ่ายสงคราม เจ้าแก้ว

เนื่องจากทั้ง 2 กองเรือ ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองเดียวกัน เจ้าแก้วจึงเป็นทั้งที่ปรึกษาและผู้บัญชาการ

ด้านซ้ายของเขาเป็นขุนพลหนุ่ม ซึ่งเป็นผู้นำขององค์กร
สงครามศักดิ์สิทธิ์ ขุนพลหยุดหิน หวังเฟิง ด้านขวาเป็นนาย
พลเรือของกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยไห่ ผ่ายตง
หลาย

ส่วนบนเรือโกไห่ เป็นนายพลของกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือ
หย่าซาน ใช้เหมา และรองนายพลเรือ หนายฮั่วเหยาหนี

ความสามารถในการเป็นบัญชาการของใช้เหมาสูงกว่าผ่าย
ตงหลายมาก

อย่างไรก็ตาม ผ่ายตงหลายได้เข้าร่วมกองทัพซานไห่ก่อน
และเขาเป็นดังผู้ให้กำเนิดกองทัพเรือซานไห่ นอกจากนี้ กอง
พลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยไห่ ก็เป็นกองพลเรือแรกของ

กองทัพเรือ ทหารในกองเรือ จึงมีชั้นทหารและพลั้งต่อสู้สูง
กว่าอีกกองเรือ ดังนั้น ในการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาจึงเป็นกอง
กำลังหลัก

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไม เจ้าแก้วและหวังเฟิงถึงได้อยู่บนเรือ
เมฆบิน

หน้าที่ของหวังเฟิงก็คือ การสู้รบหลังจากที่เทียบท่าแล้ว ใน
การสู้รบทางเรือ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์จะไม่เข้าไปยุ่ง

ลมทะเลที่รุนแรงพัดไปรอบๆ ทำให้เกิดเป็นสิ่งที่ดังอื้ออึง

เผ่ยตงหลายกางแผนที และชี้ไปที่แนวชายฝั่งที่พวกเขากำลัง

มองเห็นอย่างไม่ชัดเจน “ท่านผู้บัญชาการ อีกประมาณ 1 ชั่วโมง พวกเราจะไปถึงอ่าวเจียวโจวแล้วขอรับ!”

เจ้ากั้วพยักหน้าและถามว่า “เรือสอดแนมที่พวกเราส่งออกไป รายงานข่าวมาแล้วหรือไม่?”

“ขอรับ เมืองพระพุทธรูปหยกเป็นเมืองท่า และมันได้สร้างท่าเรือขนาดใหญ่ไว้ที่นั่น พวกเขายังมีกลุ่มเรือลาดตระเวน ที่คอยลาดตระเวนทะเลรอบๆ อีกด้วย อย่างไรก็ตาม พวกเขามีเพียงเรือรบขนาดเล็ก จึงไม่ได้เป็นปัญหาแต่อย่างใด”

“ถ่ายถอดคำสั่ง เตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ” เมื่อเจ้ากั้วได้ยินรายงาน เขาก็รู้ในทันทีว่า การสู้รบเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

“ขอรับ!”

เผ่นตงหลายโบกธงของเขา แล้วกลองศึกก็ถูกตีดังออกไป
กองทัพเรือทั้งหมดเพิ่มความเร็วขึ้นและพุ่งไปข้างหน้า ไม่ว่า
อย่างไร พวกเขาก็จำเป็นต้องขึ้นฝั่งที่ท่าเรืออยู่แล้ว จึงไม่จำ
เป็นต้องระมัดระวังมากนัก

ณ อ่าวเจียวโจว

เรือรบขนาดเล็ก 10 ลำ ลาดตระเวนไปทั่วอ่าวอย่างผ่อง
คลาย

อ่าวเจียวโจวถูกพิจารณาว่า เป็นรท่าเรือระดับประเทศ มัน

ไม่ใช่ที่ที่โจรสลัดจะเข้ามายุ่งย่ามได้ เมืองพระพุทธรูปหยกจึง
สามารถทำสิ่งต่างๆได้อย่างราบรื่น พวกเขาไม่จำเป็นต้องปก
ป้องความปลอดภัยของชาวประมงมากนัก

เจ้าหู่เป็นหนึ่งในผู้สังเกตการณ์บนเรือของกองทัพเรือเจียว
โจว เขาอยู่บนเสาสูง แต่แทบจะไม่มีอะไรให้ทำเลย

ท้องทะเลนั้นลึกลับ คุณสามารถจะมองเห็นสิ่งต่างๆได้หลากหลาย
ในแต่ละวัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อมองมันวันแล้ววันเล่า ใครจะรู้ว่าเขารู้สึก
เบื่อมากแค่ไหน

เจ้าหู่ก็เป็นเช่นนั้น เขาเพียงจะอธิษฐานให้ ปฏิบัติการลาดตระ

เวลานี้จบลงอย่างรวดเร็ว เขาจะได้กลับเมืองไปหาคนรักของเขา

เฮ้อ!

เจ้าหนูถอนหายใจและมองออกไปยังท้องทะเลด้านนอก เพื่อ
เฝ้ารวังคนโชคร้าย ที่ต้องการความช่วยเหลือ

ในความเป็นจริง เจ้าหนูหวังว่า จะมีบางสิ่งบางอย่างให้เขา
ทำ

ผู้สังเกตการณ์มักจะรู้สึกเหงา นอกเหนือจากลดที่พัดผ่าน
แล้ว พวกเขาจะไม่มีเพื่อคุยเลยแม้แต่คนเดียว

หลังจากที่เป็นผู้สังเกตการณ์มานาน เจ้าหูกก็เริ่มคุยกับตัว
เอง, อากาศ, นก และแม้แต่ท้องทะเล เขาพูดคุยกับพวกมัน
ทั้งหมด

คำกล่าวที่เขาพูดคุยกับพวกมันนั้น เป็นสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้น
ระหว่างเขากับคนรักของเขา อย่างไรก็ตาม นกที่อยู่รอบๆตัว
เขาเริ่มเบื่อหน่าย พวกมันจึงไม่ได้มาหาเขาอีก

การฟังเขามากเกินไป อาจจะทำให้พวกมันอาเจียนเอา
อาหารที่เพิ่งจะกินเข้าไปออกมาได้

หลังจากที่นั่งอยู่ตลอดทั้งวันในทุกๆวัน แผลกดทับก็เกิดขึ้นที่
ก้นของเขา ด้วยลมทะเลที่เย็นและเค็ม มันทำให้เขารู้สึกเจ็บ

ปวดเป็นอย่างมาก

ทุกครั้งที่เขากลับเข้าเมืองไปหาคนรัก เธอมักจะส่งสารเขา
และร้องไห้ให้เขา

ผู้หญิงทุกคนล้วนทำมาจากน้ำ

ขณะที่พวกเธออ่อนโยน พวกเธอจะเป็นเหมือนกับน้ำ ในช่วง
เวลาดังกล่าว แม้แต่เอวของพวกเธอก็เหมือนงู ในการปิดแต่
ละครึ่ง มันจะจุดไฟในหัวใจของผู้ชายได้ มีใครบ้างที่ไม่คิดจะ
ตายภายใต้ร่างกายขาวนวลของผู้หญิง

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้ง น้ำก็เป็นปัญหาใหญ่

ทั้งครั้งที่เธอร้องให้ เจ้าหนูจะมีปัญหา

ผู้หญิงมักจะเป็นเช่นนั้น ส่วนใหญ่ไม่สามารถจะทนกับความ
เจ็บปวดเพียงเล็กน้อยได้

ในความเป็นจริง บาดแผลเหล่านี้ไม่มีอะไรเลยสำหรับเขา

ในทางกลับกัน เจ้าหนูหวังว่า เขาจะได้ต่อสู้กับใจสลดที่แท้
จริง เขาต้องการจะได้รับบาดแผลช้กเล็กน้อย เป็นแผลที่เกิด
จากการต่อสู้ มันจะทำให้เขากลายเป็นชายที่แท้จริง ใครจะรู้
ว่า เขาอาจจะได้รับรางวัลบางอย่าง ซึ่งจะช่วยให้เขาซื้อของ
ขวัญให้เธอได้

เมื่อเทียบกับตอนนี้ เงินเดือนของเขาน่าสงสารมาก มันแทบ
จะไม่มีเหลืออยู่ในกระเป๋าของเขาเลย เขาทำให้คนรักของ
เขาต้องลำบากไปกับเขา

ผู้ชายจะต้องมีเงิน

ถ้าไม่มีเงินมากพอ ไม่ว่าพวกเขาจะมีทักษะดีแค่ไหน ชีวิต
ของพวกเขา也会被บังคับให้อยู่ภายใต้คนอื่น ๆ ตลอด

“นี่มันงานโง่ๆ!”

เจ้าหนูบ่นขณะที่เขาตะโกนออกไปทางท้องทะเล ขณะที่เขา
กำลังหันไปรอบๆ บางสิ่งบางอย่างก็ทำให้เขาตกตะลึง เขา
ขยี้ตาและมองไปที่ขอบฟ้าอีกครั้ง

มันทำให้วิญญาณของเขาเกือบจะหลุดออกจากร่าง

เขามองเห็นเรือบกกำลังพุ่งเข้ามาราวกับสัตว์ร้าย ที่เส้นขอบฟ้า มันมีจำนวนมากเกินไป เจ้าหู้จึงไม่สามารถจะนับได้ทั้งหมด

เรือบมากมายเต็มอยู่ในสายตาของเขา

นอกเหนือจากจำนวนที่มากมายแล้ว เรือบเหล่านั้นก็ยังโดดเด่นเป็นอย่างมาก พวกมันมีขนาดใหญ่กว่าเรือธงของคฤหาสน์ของลอร์ดแห่งเมืองพระพุทธรูปหยกสีเขียวอีก

เจ้าหู้สาบานว่า เขาไม่เคยเห็นเรือขนาดใหญ่เช่นนี้มาก่อน

ในชีวิตของเขา

‘นั่นมันใช่เรื่องจริงๆหรือ? มันดูราวกับประสาทลอยน้ำ’

เมื่อเทียบกันแล้ว เรือรบของพวกเขาดูราวกับเป็นเพียงกุ่มตัว
เล็กๆ

ทันใดนั้น เจ้าหูกก็ตกใจจนพูดไม่ออก และความคิดทั้งหมด
ของเขาก็กลายเป็นว่างเปล่า

“มันจบแล้ว มันจบแล้ว ครึ่งนี้ข้าคงจะถูกฝังในท้องทะเล
แล้ว!”

ใบหน้าของเจ้าหนูซิดขาว เขาไม่ได้มีความทะเยอทะยาน
เหมือนกับก่อนหน้านี้อีกต่อไป ‘คุณูปการทางทหาร? รางวัล?
ไปลงนรกซะ!’ เขาเพียงแค่อธิฐานให้ เขาสามารถหนีรอด
ออกไปจากที่นี่ได้เท่านั้น

แม้ว่าจะต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก แต่ตราบที่ยังมีชีวิตอยู่
เขาก็ยังมีความหวัง เพราะหากตายไปแล้ว ก็จะไม่ทำอะไร
เหลืออีกเลย

“แจ้งเตือน ส่งสัญญาณแจ้งเตือน!”

เจ้าหนูพยายามอย่างถึงที่สุด เพื่อส่งตัวเองลง เมื่อเขาคิด
ถึงหน้าที่ของเขาแล้ว เขาก็รีบส่งสัญญาณทันที

อัปเดตก่อนใครที่ ***novel-ss2.blogspot.com***

ทันใดนั้น บรรยากาศทั่วทั้งอ่าวก็เริ่มเปลี่ยนไปเป็นเคร่ง
เครียด

แต่กะลาสีบนเรือกลับไม่ได้สนใจเขามากนัก พวกเขาเพียง
คิดว่า เจ้าหนู คนนี้เง่านี่ ได้หลอกลวงพวกเขาอีกครั้ง เจ้าหนู
มักจะส่งสัญญาณเช่นนี้อยู่บ่อยๆ

เมื่อการลาดตระเวนกลายเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย พวกเขา
ก็เริ่มหย่อนยาน และไม่อยู่ในกฎระเบียบ

เจ้าหนูส่งสัญญาณอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาเห็นทำให้
เขาตกตะลึง ในตอนนี้ กองทัพเรือฝ่ายตรงข้ามสามารถมอง
เห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว

“อ้าว? ไม่มีธงโจรสลัด?”

ที่เจ้าหูกกลายเป็นผู้สังเกตการณ์นั้น เป็นเพราะเขามีสายตา
ที่ดีมาก ถึงแม้ว่าเรือรบจะยังอยู่ห่างไกลออกไป เขาก็ยัง
สามารถมองเห็นธงบนเรือรบได้

“มังกรทอง? มันเป็นธงประเภทใดกัน? หรือนั่นจะเป็นกอง
เรือของเมืองหลวงฉนวนโจวในตำนาน?”

เจ้าหูกเป็นเพียงประชาชนทั่วไปเท่านั้น เขาจึงรู้เกี่ยวกับการ
ดำรงอยู่ของเมืองหลวงเพียงเล็กน้อย จากอาชีพกะลาสีของเขา

ถ้าไม่อย่างนั้น เมืองพระพุทธรูปหยกจะดูดีน้อยกว่าพวกเขาได้
อย่างไร นอกเหนือจากฉนวนใจแล้ว เจ้าหู่ไม่สามารถคิดถึง
สถานที่อื่นๆได้อีก

‘พวกเขากำลังใกล้เข้ามาแล้ว!’

เจ้าหู่เริ่มมองเห็นทหารที่สวมชุดเกราะครบครัน

ภายใต้แสงอาทิตย์ ชุดเกราะเหล่านั้นสะท้อนแสงจ้าออกมา

‘พวกเขาไม่ใช่โจรสลัดจริงๆ’

เจ้าหู่มั่นใจว่า โจรสลัดจะไม่มีการจัดขบวนทัพเช่นนี้ กลุ่ม

คนเหล่านั้นน่ารังเกียจ และพวกเขาไม่ปลดปล่อยกลับอายุที่
เจ็ดจำเช่นนี้

ภายในหัวใจของเขา ความกระหายได้ก่อตัวขึ้น

‘ไม่ใช่ศัตรู ขอให้ไม่ใช่ศัตรู!’

ในปัจจุบัน ดาดฟ้าเรือเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย ทหาร
ที่อยู่บนเรือมองเห็นเรือรบจำนวนมากที่กำลังพุ่งเข้ามาหา
พวกเขาแล้ว

นอกเหนือจากการอธิฐานแล้ว ในฐานะที่เป็นผู้สังเกตการณ์
เขาไม่สามารถจะทำอะไรได้อีก

เขารู้สึกได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับสวรรค์

คำอธิษฐานของเขาไร้ประโยชน์

ทันใดนั้น ฝนลูกศรก็พุ่งเข้าโจมตีกองเรือของเมืองพระพุทธรูปหยก

น่าเสียดายที่เจ้าหว่าอยู่ตรงกลางสนามรบ เขาจึงถูกลูกศรปักลงที่กลางหัวใจ

“อ้าก ข้าช่างโชคร้ายเสียจริง”

เจ้าหูกไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เขาล้มลงและตกลงไปบน
ดาตฟ้าเรือ เมื่อเขาตกกระทบพื้น เขาจะตายในทันที

ในช่วงเวลาสุดท้ายนั้น เขาคิดถึงเฮอร์ที่ผอมบางของคนรัก
ของเขา

“ข้าอยากสัมผัสมันอีกซักครั้ง!”

ในวินาทีต่อมา เขาก็ตกลงไปในความมืด

การสังหารหมู่ในอ่าวเจียวโจว เริ่มต้นและสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ในอ่าวขนาดใหญ่นี้ นอกเหนือจาก
เรือของดินแดนซานไห่แล้ว ไม่มีเรืออื่นๆเหลืออยู่อีก ศพที่
เต็มไปด้วยลูกศร ลอยอยู่ทั่วทั้งผืนน้ำ

แม้แต่ชาวประมงที่อยู่ใกล้ๆที่ไม่สามารถจะหนีได้ทันก็ถูก
สังหารไปด้วย

“เทียบท่าและขึ้นฝั่ง!”

บนเรือเมฆบิน เจ้ากั้วมองไปที่ฉากข้างหน้า ชัยชนะดังกล่าว
ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย การสู้รบที่แท้จริงยังไม่ได้เริ่มขึ้น

“ขอรับ!”

กองเรือทั้งสองเร่งเข้าเทียบท่า กลุ่มแรกที่จะขึ้นฝั่งก็คือ
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์

การสู้รบที่แท้จริง กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

TWO Chapter 467 การเสียสละอัศวินเพื่อปก

ป้องราชา

ท่าเรือทั้งหมดกลายเป็นสับสนวุ่นวาย

หวังเฟิงนำองค์กรรัชสงครามศักดิ์สิทธิ์ออกไป พวกเขาเป็น
กลุ่มแรกที่ขึ้นฝั่ง

ท่าเรือเจียวโจว คล้ายกับท่าเรือเป่ย์ไห่ มันถูกใช้โดยทั้งทหาร
และประชาชน กองทัพเรือเมืองพระพุทธรูปหยก ยังคงเหลือ
ทหารอยู่ในค่ายอีก 200 นาย

ส่วนบนท่าเรือ มันเหลือเพียงชาวประมงเท่านั้น

โอหยางโซวออกคำสั่งกับกองทัพของเขาว่า ห้ามไม่ให้พวก
เขาทำตัวเป็นเครื่องจักรสังหาร เว้นแต่จะไม่มีทางเลือกจริงๆ
พวกเขาจะไม่สังหารหมู่คนที่ไร้การป้องกันตัว

ดังนั้น หลังจากขึ้นฝั่งได้แล้ว พวกเขาจึงพุ่งไปที่ค่ายทหาร

โดยตรง

ทหารเรือยังคงมีพลังต่อสู้บนบก ทหารของกองเรือทั้งสอง จึง
ต้องขึ้นฝั่งด้วยเช่นกัน โดยจะเหลือบางส่วนไว้คุ้มกันท่าเรือ

ไม่อย่างนั้น หากมีเพียงแค่องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ มันคง
จะเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะยึดเมืองพระพุทธรูปหยกได้

ขณะที่ทั้งสองฝ่ายมีการสู้รบทางเรือกัน กองกำลังในค่ายก็
มารวมตัวกันพร้อมแล้ว พวกเขาออกไปเผชิญหน้ากับศัตรูที่
แข็งแกร่งด้านหน้า พวกเขาสามารถหนีเข้าเมืองได้ แต่พวก
เขาก็ไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น

การหนีจากการสู้รบมีโทษถึงตาย

แน่นอนว่า แม้พวกเขาจะอยู่ที่นี้ ก็มีเพียงความตายเท่านั้นที่
รอพวกเขาอยู่ ด้านหน้าของพวกเขาก็คือ องค์กรสังคราม
ศักดิ์สิทธิ์อันแข็งแกร่ง พวกเขาจึงไม่แม้แต่จะป้องกันตัวเอง
ได้เลย หลังจากที่ถูกวางล้างทหารออกจากท่าเรือหมดแล้ว
ทหารของกองเรือทั้งสองก็ขึ้นฝั่ง

จากทหารของกองเรือทั้งสอง นอกเหนือจากบางส่วนที่เฝ้า
ท่าเรือแล้ว มีทั้งหมด 18,000 นาย ที่ขึ้นฝั่งไปเพื่อสู้รบ

เมื่อรวมกับองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว พวกเขามีกำลัง
พลมากกว่า 20,000 นาย หลังจากพักช่วงสั้นๆ พวกเขาก็พุ่ง
เป้าไปที่เมืองพระพุทธรูปหยก

เมืองพระพุทธรูปหยกในปัจจุบัน มีสถานะแข็งเตือนสูงสุด
ประตูเมืองถูกปิดอย่างแน่นหนา หากพวกเขาเป็นเพียงกอง
ทัพเรือ พวกเขาก็คงจะไม่สามารถยึดเมืองได้ เว้นเสียแต่ว่า
พวกเขาจะมีปืนใหญ่

ดินแดนซานไห่ใต้เตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบเช่นนี้ไว้นาน
แล้ว แล้วพวกเขาจะพลาดได้อย่างไร? ขณะที่ศัตรูกำลังทำ
บางอย่าง พวกเขาทำได้เพียงเฝ้าดูหอรบเคลื่อนที่, บันได
กำแพง และอาวุธปิดล้อมอื่นๆจำนวนมากถูกนำลงมาจาก
บนเรือ

โดยเฉพาะเครื่องยิงหน้าไม้เคลื่อนที่นับร้อยๆ มันจะเป็น
กุญแจสำคัญในการสู้รบครั้งนี้

นอกเหนือจากทหารโล่ดาบบางส่วนแล้ว ทหารในกองทัพเรือ
ส่วนใหญ่เป็นทหารธนู

ต้องขอบคุณความช่วยเหลือจากเครื่องยิงหน้าไม้เคลื่อนที่
พวกเขาจึงสามารถทำลายอาวุธป้องกันเมืองของศัตรูได้
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ทำหน้าที่เป็นแนวหน้า พวกเขาใช้
บันไดกำแพง ไต่ขึ้นไปจนถึงบนกำแพงเมืองได้ในเวลาไม่ถึง
ชั่วโมง

ในด้านของกองพลทหารป้องกันเมืองพระพุทธรูปหยก เหล่าผู้
ได้นำทหารชั้นสูงไปด้วย 5,000 นาย จึงยังคงเหลือทหารอยู่
เพียง 8,000 นายเท่านั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการปิดล้อม
ของกองกำลังมากกว่า 20,000 นาย พวกเขาจึงรู้สึกกดดัน
อย่างมาก

ยิงศัตรูที่พวกเขาเผชิญหน้าก็คือ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์
ที่เอาชนะนักรบเจียงตงได้ด้วยแล้ว พวกเขายิงหวาดกลัว
ทหารองครักษ์แต่ละนายอาจจะสามารถสังหารศัตรูมากถึง
10 คน ได้ด้วยตัวคนเดียว

พวกเขาเป็นนักรบที่ฝึกฝนในนรก ขณะที่พวกเขาพุ่งขึ้นไป
ผลลัพธ์จึงสามารถคาดเดาได้

เวลา 11.00 น. องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์สามารถยึด
กำแพงเมืองไว้ได้โดยสิ้นเชิง

จากนั้น หลังจากที่ยึดเมืองได้ เจ้ากั้วก็ทำตามคำแนะนำของ
โอหยางโซว โดยไม่ทำลายแผ่นหินดินแดน เขาเพียงสังหาร

5,000 นาย ไปเฝ้าประตูละพธอว์ตไว้

โดยรอบๆยังมีทหารธนูอีก 2,000 นาย คอยเฝ้าระวังอีกทาง

ถ้าเหอฝุดกล้าทะเลพธอว์ตกลับมาช่วย ก่อนที่พวกเขาจะออก
จากประตูละพธอว์ต ฝนลูกศรก็คองจะพุ่งใส่กองกำลังทั้ง
หมดของเขาแล้ว

นอกจากนี้ เจ้ากั้วยังจัดให้ทหารอีก 10,000 นาย คอยควบคุม
เมืองพระพุทธรูปหยกไว้ ทั้งประตูละพธอว์ต, หอธนู, คลัง, ยู่
ฉาง และสถานที่สำคัญอื่นๆ

เมืองทั้งเมืองอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเขาแล้ว

ในขณะที่เดียวกัน องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 1,000 นาย ก็ถูก
ส่งออกไปกวาดล้างเมืองสาขาทิ้งหมดด้วย

ขณะที่เมืองพระพุทธรูปหยกถูกโจมตี เหนือฟุที่อยู่ห่างออกไป
นับพันกิโลเมตรก็ได้รับการแจ้งเตือน

ในตอนนั้น ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดง

ปฏิกิริยาแรกของเขาก็คือ การนำกองกำลังของเขากลับไป
ช่วยเหลือ แต่เขาก็หยุดตัวเองไว้ก่อนที่จะเดินออกจากห้อง
ไป

เขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ถ้าหากกลับไป กองทัพพันธมิตร

ก็จะล่มสลาย

ที่แย่ที่สุดก็คือ เมืองหยุนอ้านเคยเป็นดินแดนที่ถูกยึดโดย กองทัพซานไห่ มันจึงไม่มีประตูเทเลพอร์ตแล้ว หากพวกเขา ต้องการจะเดินทางกลับ พวกเขาจะต้องหาประตูเทเลพอร์ต

นี่คือความอัจฉริยะของไป๋ฉี ขณะที่กองทัพพันธมิตรเดินทาง ลงมาทางใต้ เขาก็เตรียมการป้องกันที่แข็งแกร่ง และยกดิน แดนที่พวกเขายึดได้ให้เป็นค่ายหลักของศัตรู

ด้วยเหตุนี้ ไป๋ฉีจึงสร้างสถานการณ์ที่ศัตรู ไม่สามารถเทเล พอร์ตกองทัพของพวกเขา โดยไม่แจ้งเตือนกองทัพซานไห่ได้ หากพวกเขาเทเลพอร์ตไปเสริมกำลังให้กับแนวหลัง ฝ่าย ข้าวกรองจะรู้ได้ทันที

ตอนนี้ มันยังคงเป็นคำถามของกองทัพพันธมิตร พวกเขา
กล้าพอที่จะตัดเส้นทางถอย แล้วพุ่งไปข้างหน้าหรือไม่?

.....

.....

ขณะที่เหอฟูเรียกตี้จิงเข้ามา เขารู้สึกสับสนเล็กน้อย

หลังจากที่โจมตีทดสอบในช่วงเช้า ตี้จิงก็ได้รับการยืนยันแล้ว
ว่า สถานหลักของศัตรูอย่างเมืองซางเจิงนั้น อ่อนแอมากที่สุด

ไปฉีเล่นได้ดีจริงๆ

โชคร้ายที่ดีจึงไม่ตกหลุมมัน ศักดิ์ศรีของเทพสงครามแห่ง
แคว้นฉิน ไม่ได้ทำให้เขาหวาดกลัวเลย

ดีจึงกำลังวางแผนจัดขบวนทัพ และมุ่งไปโจมตีเมืองซางเฉิง
ช่วงเวลาที่ยันถูกยึด ศัตรูก็จะถูกกำหนดให้พ่ายแพ้

เขามั่นใจในการสู้รบครั้งนี้อย่างมาก

มันเป็นผลมาจากความรอบคอบของเขา เขาจะไม่ยอมให้
ศัตรูได้มีโอกาสใดๆ

เมื่อเขาได้เห็นจุดอ่อนของศัตรูแล้ว เขาก็จะทำลายมัน ก่อนที่

ศัตรูจะทันได้ตั้งตัว

แม้ว่าจะเป็นเทพสงคราม แต่หากไม่มีทหารอยู่ภายใต้การ
บัญชาการ เขาก็จะดูเหมือนศัตรูที่ไม่มีเขี้ยวเล็บเท่านั้น

เมื่อเขามีโอกาสในการเอาชนะไปฉิบสนามรบได้ มันทำให้
หัวใจของตี๋จึงเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

แต่ในขณะนั้น ลอร์ดของเขาก็เรียกเขาไปพบอย่างกระทันหัน

ภายในหัวใจของเขารู้สึกไม่สบายใจ เขาได้รับอำนาจในการ
บัญชาการกองทัพ มันทำให้ลอร์ดของเขาไม่ควรจะเข้ามา
แทรกแซงเรื่องการทหาร

เว้นเสียแต่ว่า... เว้นเสียแต่ว่า จะมีสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด
เกิดขึ้น

เป็นดังที่ตีตื้นสังหรใจไว้ เมื่อเขาเข้ามาเขาก็ได้ฟังข่าวที่ว่า
เมืองพระพุทธรูปหยกถูกโจมตี มันทำให้ปากของเขาเบิก
กว้าง ท่าทางของเขาตรงกันข้ามกับที่เหอฝูคิดไว้

‘อัศจรรย์อะไรกัน!’

ภายในหัวใจของเขา ไม่ได้หยิ่งผยองอีกต่อไป

เมืองพระพุทธรูปหยกอยู่ห่างจากเมืองซานไห่หลายพัน
กิโลเมตร แม้แต่เรือรบก็ยังคงใช้เวลาในการเดินทางไม่น้อย

กว่า 10 วัน ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ก่อนที่การสู้รบจะเริ่มขึ้น
ดินแดนซ่านไห้ได้วางแผนที่จะโจมตีเมืองพระพุทธรูปหยกไว้
แล้ว

ในด้านการวางกลยุทธ์ กองทัพพันธมิตรพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

“เจตนาของท่านลอร์ดคืออะไรหรือ?”

ตั้งมองไปที่เหอฝู มีความสงสัยและคำถามมากมายอยู่ใน
ความคิดของเขา จากประสบการณ์ของเขา เขารู้ดีว่าการส่ง
กำลังเสริมจะไม่ส่งผลใดๆ และพวกเขาก็ยังจะตกลงสู่กับดัก
ของศัตรูด้วย

เมืองพระพุทธรูปหยกถูกโจมตี แต่ไม่มีการแจ้งเตือนว่าถูกยึด

ครองโดยศัตรู ทำไม?

มีความเป็นไปได้ 2 ประการ

ประการแรก ศัตรูล้มเหลวในการยึดเมือง มันจึงยังอยู่ภายใต้
การควบคุมของพวกเขา

ประการที่สอง เมืองถูกยึดไปแล้ว แต่ศัตรูยังไม่ได้ทำขั้นตอน
สุดท้าย

โดยไม่ได้คิดมากนัก ตีชิงปฏิเสธความเป็นไปได้แรกทันที
เหล่าขุนพลแห่งกองทัพซานไห่ไม่ได้โง่ เนื่องจากพวกเขาวาง
แผนนี้มานานแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะส่งกำลังพลไป
มากพอ

ถ้าพวกเขาไม่มั่นใจ พวกเขาจะทำเพื่ออะไร?

ดังนั้น ตี๋จึงจึงมั่นใจว่า เมืองพระพุทธรูปหยกได้ถูกยึดไปแล้ว

ถ้าพวกเขากลับไป สิ่งที่อยู่รอบพวกเขาอยู่ตอนนี้ คงจะไม่ใช่อะไร

ประชาชน แต่เป็นฝนลูกศร

ถึงอย่างนั้น ตี๋จึงก็ไม่กล้าพยายามจะโน้มน้าวลอร์ดของเขา

ให้เลิกคิดเช่นนั้น เขาเข้าใจดีว่า ดินแดนมีความหมายต่อ

ลอร์ดเพียงใด

ในหัวใจของเหอฟู เขายังคงดีใจที่ เขาเรียกตี๋จึงมากเพื่อขอ

ให้เขาช่วยคิดแผนการ เมื่อได้ยินคำถามของเขา เหอฟูก็ถอน

หายใจ ดูเหมือนว่าเขาจะต้องเป็นคนตัดสินใจ

“ถ้าพวกเราไม่กลับไป ท่านมั่นใจว่าจะทำลายกองทัพซานไห่
ได้หรือไม่?”

เหอฝูเงยหน้าขึ้น และถามตี่ฉิงอย่างเคร่งขรึม

เมื่อตี่ฉิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกตกใจ เขารู้ว่าลอร์ดมอ
อำนาจทางทหารให้กับเขา และไว้วางใจเขาสำหรับการสู้รบ
ครั้งนี้

เมื่อซังนำหนักทุกอย่างแล้ว ตี่ฉิงก็กล่าวอย่างระมัดระวังว่า
“ด้วยความแข็งแกร่งในปัจจุบัน การจะเอาชนะพวกเขาไม่ได้
เป็นปัญหามากนัก แต่การจะทำลายหรือกวาดล้างพวกเขา
นั้น มันเป็นไปได้เลย”

คำตอบของตีฉิ่งเป็นไปตามเหตุผล เขาไม่ได้พูดเกินจริงแต่
อย่างไร

ข้อมูลที่เป็นเท็จ อาจจะมีผลต่อการตัดสินใจของเหอฟูได้

เมื่อเหอฟูได้ยินเช่นนั้น เขาก็แสดงออกอย่างซับซ้อน ตามที่
คาดไว้ ตีฉิ่งไม่ทำให้เขาผิดหวัง เพียง 2 วัน หลังจากที่เขา
ควบคุมกองทัพ เขาก็ค้นพบหนทางสู่ชัยชนะ

อย่างไรก็ตาม เพียงแค่ชัยชนะมันยังไม่เพียงพอ

เหอฟูจะยอมแพ้เรื่องเมืองพระพุทธรูปหยก หากเขาสามารถ
ลุกขึ้นอีกครั้งในพื้นที่เจ้าฉิ่งได้ ในสถานการณ์ที่ต้องใช้เมือง

พระพุทธรูปหยกแตกกับเจ้าฉิ่ง มันก็ยังคงคุ้มคำ

เพื่อที่จะรวบรวมเจ้าฉิ่งให้เป็นหนึ่ง พวกเขาจะต้องทำลาย
กองทัพซานไห่ให้ได้ เขาต้องทำให้มั่นใจว่า พวกเขาจะไม่
สามารถส่งกองกำลังอื่นๆมาได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ

เพื่อที่เขาจะได้มีเวลาสร้างกองทัพของเขา และสร้างการ
ป้องกันของเขาในการต่อสู้กับดินแดนซานไห่ แม้แต่การยึด
เมืองพระพุทธรูปหยกคืนก็ยังเป็นไปได้

หลังจากที่ได้ยินแผนการของลอร์ดแล้ว ตีฉิ่งก็ถึงกับพูดไม่
ออก

ความทะเยอทะยานเต็มอยู่ในคำกล่าวของเขา และเขาต้อง

การจะลุกขึ้นอีกครั้งจากกองเถ้าถ่าน

ตอนนี้ กุญแจสำคัญอยู่ในมือของตี่ฉิง

หลังจากเจียบไปซักพัก เขาก็พิจารณาสิ่งต่างๆอีกครั้ง ก่อนที่จะกล่าวว่า “ท่านลอร์ด ขอเพียงมีกำลังพลเพิ่มอีก 50,000 นาย ข้าก็จะสามารถบดขยี้พวกเขาได้ ข้ายังสามารถไล่ล่าพวกเขาไปจนถึงเล่ย์โจวได้อีกด้วย”

“ยอดเยี่ยม!”

เหอฟูตบโต๊ะและยืนขึ้น “ปัญหาเกี่ยวกับกำลังพล ข้าจะจัดการให้เอง สำหรับเรื่องในสนามรบ ข้าจะมอบให้ท่านจัดการ ข้าหวังว่า ท่านจะสามารถทำตามที่ท่านกล่าวออก

มาได้ และไม่ทำให้ข้าผิดหวัง”

“ข้ายินดีจะรับคำสั่งทางทหาร ถ้าพวกเราไม่ชนะ ข้าจะมอบ
หัวของข้าให้กับท่าน!”

ตีจิงเป็นคนเอาจริงเอาจัง เขาจึงใช้ชีวิตของตัวเองสำหรับ
การสู้รบครั้งนี้

เหอฟูสายหัว “ข้าไม่ต้องการหัวของท่าน ข้าต้องการชัยชนะ
ท่านเข้าใจหรือไม่?” เหอฟูในปัจจุบันดูเหมือนกับคนติดการ
พยาน เขาได้ลงพนันสุดท้ายสำหรับโอกาสในการอยู่รอดของ
เขา

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!” ตีจิงพยักหน้า

“ออกไปเถิด!” เหนอฟูโบกมือให้เขา ด้วยท่าทางที่อ่อนล้า และ
เสียงของเขาแหบแห้ง “ในวันพรุ่งนี้ กำลังพลอีก 50,000
นาย จะเริ่มเดินทางมาที่นี่!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ตี้จิงก็โค้งคำนับ ก่อนจะออกไป

หลังจากที่ตี้จิงออกไปแล้ว เหนอฟูก็ออกจากห้องของเขา เขา
จึงเป็นต้องรวบรวมสมาชิกพันธมิตรแดนใต้มา เพื่อประชุม
ฉุกเฉิน นอกจากนี้ เขายังต้องหาเหตุผลที่เหมาะสม ในการ
โน้มน้าวให้พวกเขาส่งกำลังเสริมมาเพิ่มเติมด้วย

เขารู้ดีว่ามันยากเพียงใด

การส่งกำลังพลมา 3,000 นาย ในครั้งนี้ เกือบจะเป็นขีด
จำกัดแล้ว

ตอนนี้ การจะให้ส่งกองพลมาเพิ่มอีกพันนาย เป็นดั่งการตัด
เนื้อของพวกเขา

TWO Chapter 468 ปรมจารย์หมากรุก

“ข้าไม่เห็นด้วย!”

ในห้องโถงหลักเมืองหยุนอ๋าน หยวนผิงเป็นคนแรกที่ยืนขึ้น
และต่อต้านข้อเสนอของเหอฝู “สงครามยืนอยู่ข้างพวกเรา
แล้ว เหตุใดพวกเราต้องเพิ่มกำลังพลและความเสี่ยงด้วย

เล่า?”

แม้ว่าหยวนผิงจะไม่รู้เหตุผลเบื้องหลัง และแรงจูงใจที่ซ่อน
อยู่ในข้อเสนอของเหอฟู แต่เขาก็รู้สึกได้จากสัญชาตญาณ
ของเขาว่า เขาไม่สามารถปล่อยให้เหอฟูได้รับสิ่งที่เขาต้อง
การได้

ถ้าไม่อย่างนั้นอิทธิพลในพันธมิตรแดนใต้ของเหอฟู จะเข้าสู่
สถานะที่ไม่สามารถทำลายได้

“ท่านลอร์ดหยวนกล่าวถูกต้องแล้ว ท่านผู้นำพันธมิตร โปรด
อธิบายให้พวกเราฟังด้วย”

หลังจากที่ยึดเมืองเทียนชวงได้สำเร็จ อิทธิพลของหยวนผิง

ในพันธมิตรแดนใต้ ก็ไม่สามารถจะประมาทได้อีกต่อไป
กลุ่มพันธมิตรของเขาเริ่มที่จะต่อต้านเหอฟูอย่างเห็นได้ชัด

เหอคาตไ้แล้วว่า พวกเขาจะต้องต่อต้านข้อเสนอนี้ ดังนั้น
เขาจึงมองไปรอบๆ แล้วกล่าวในสิ่งที่ตี่จิงเคยกล่าวว่า “ทุก
คน นี่เป็นโอกาสเดียวของพวกเขา ถ้าพวกเราสามารถบดขยี้
พวกเขาได้ ไม่เพียงแค่ว่าพวกเราจะได้รับชื่อเสียงในหลิงหนาน
เท่านั้น แต่ทั่วทั้งประเทศจีนก็จะชื่นชมพวกเรา”

“นอกจากนี้ ทางใต้ทั้งหมดของเจ้าจิงก็จะตกเป็นของพวกเขา
ความสูญเสียจากการเดินทางครั้งนี้ ก็จะได้รับรางวัลบางสิ่ง
ตอบแทน ข้ากล่าวถูกหรือไม่?”

เหอฟูต้องการใช้ชื่อเสียงและโชคลาภแลกพันธมิตรไปกับเขา

“นี่เป็นเพียงการตัดสินใจของตี่ฉิงคนเดียว จะเกิดอะไรขึ้น
หากมันล้มเหลว? ท่านผู้นำพันธมิตรลองพิจารณาดูให้ดี ถ้า
พวกเราส่งกำลังพลจำนวนมากมา ท้าทั้งหลินหนานจะ
วุ่นวายมากเพียงใดหากพวกเราล้มเหลว?”

เมื่อเห็นว่าคำกล่าวของเหอฟู่ล่อลวงบางคนได้ หยวนผิงก็รีบ
ก้าวออกมาอีกครั้ง

อาจกล่าวได้ว่า หยวนผิงมีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์
และหัวใจของมนุษย์เป็นอย่างดี

ลอร์ดทั่วไปไม่ได้กล้าหาญและโดดเด่นเหมือนกับเหอฟู่ ใน
ทางตรงกันข้าม พวกเขาต้องการที่จะปกป้องตัวเองเป็นหลัก

ในสงครามเจ้าฉิง หากไม่ใช่พวกกองทัพชานไห่ไม่ได้เข้ามา
ใกล้บ้านของพวกเขา พันธมิตรแดนใต้อาจจะไม่ทำอะไรเลย

“ทุกอย่างล้วนมีความเสี่ยง มีอะไรบ้างที่ได้มาโดยมั่นใจ
อย่างสมบูรณ์?”

เหอฝู่หงุดหงิดกับความพยายามที่จะก่อปัญหาของหยวนผิง

“แม้ว่าจะมีความเสี่ยง ท่านผู้นำพันธมิตรก็ไม่ควรจะลาก
พวกเขาลงไป เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง”

หยวนผิงไม่ยอมละมือ เขามีเจตนาที่จะคัดค้านเรื่องนี้ให้ถึงที่
สุด

เมื่อเหอฟูเห็นทัศนคติของหยวนผิง เขารู้ดีว่าเขาไม่มีเหตุผล
ใดๆจะได้แย้ง ดังนั้น เขาก็มองไปรอบๆและกล่าวว่า “ถ้า
เป็นเช่นนั้น การเสริมกำลังครั้งนี้จะทำตามความสมัครใจ
อย่างไรก็ตาม หลังจากที่สงครามสิ้นสุดลงแล้ว รางวัลจะขึ้น
อยู่กับจำนวนกำลังพลที่ถูกส่งมา ตกลงหรือไม่?”

“ยอดเยี่ยม!”

ข้อเสนอของเหอฟูได้รับการอนุมัติทันที

ถ้าใครต้องการจะเสี่ยง พวกเขาก็สามารถส่งกำลังพลของ
พวกเขามาเพิ่มได้ ถ้าไม่เช่นนั้น พวกเขาก็สามารถเลือกที่
จะไม่ส่งกองกำลังพลมาเพิ่มได้

การค้นหาความร่ำรวยมาพร้อมกับความเสี่ยง ไม่มีใคร
สามารถบังคับคนอื่น ๆ ได้

ความเป็นจริงพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า เหล่าลอร์ดมีความโลภ
มากเพียงใด ในท้ายที่สุด พวกเขาเตรียมส่งกำลังพลเพิ่มเข้า
มาอีกถึง 60,000 นาย ซึ่งมากกว่าที่ตีชิงต้องการเสียอีก

เมื่อหยวนผิงเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็มีการ
แสดงออกที่น่าอึดอัด จากสิ่งที่เกิดขึ้น มันแสดงให้เห็นว่า เขา
ได้พ่ายแพ้อีกครั้งแล้ว

หลังจากจบการประชุม เหล่าลอร์ดก็เริ่มเขียนจดหมายไปยัง
ดินแดนของพวกเขา เพื่อเริ่มเคลื่อนย้ายกำลังพลและขุนพล

ของพวกเขา อย่างช้าในวันพรุ่งนี้ พวกเขาจะเริ่มมารวมตัว
กันที่เมืองหยุนอ้าน

เมื่อตีจิ้งได้ยินข่าวนี้แล้ว เขาก็ตัดสินใจประกาศออกไปว่า
พวกเขาจะพักผ่อน 1 วัน เพื่อรอกำลังเสริม เมื่อถึงวันที่ 22
ของเดือนที่ 8 พวกเขาจะเริ่มโจมตีเมืองซางเฉิง

แน่นอนว่า พวกเขาไม่ได้ลดการเฝ้าระวังกองทัพนั่นให้ลง

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 20

ณ เมืองหั่วหลง

ในค้ำคีนมืดมืด ที่มีเพียงแสงสลัวๆ

ในอาคารแห่งหนึ่งภายในคฤหาสน์ของลอร์ด แม้ว่ามันจะดู
ธรรมดาๆ แต่มันกลับมีการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด

อาคารนี้เป็นที่พักของโอหยางโซว

ภายในอาคาร นอกเหนือจากองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว
ไม่มีแม่บ้านหรือสาวใช้แม้แต่คนเดียว ทหารองครักษ์ส่วนตัว
ของเขา จะเป็นผู้ดูแลเรื่องอาหารและชีวิตประจำวันทั้งหมด

ของโอหยางโซว

ในสายตาของเขา เขากำลังอยู่ในสงคราม จึงเป็นธรรมดาที่ทุกอย่างจะทำตามกฎหมายทางทหาร ถ้าเขาจัดแม่บ้านหรือสาวใช้เข้ามาบริการ เหล่าทหารที่เห็นสิ่งนี้จะคิดอย่างไร?

แม้ว่าพวกเขาจะไม่กล่าวอะไร โอหยางโซวก็ยังต้องการจะเป็นตัวอย่างที่ดี ในช่วงที่เขาอยู่ในเมืองหวู่หลง โอหยางโซวไม่แตะต้องเหล่าแม่แต่หยดเดียว

ไม่ว่าเหล่าขุนนางหรือพ่อค้าคนใดจะเชิญเขาไปงานเลี้ยง เขาก็ปฏิเสธพวกเขาทั้งหมด

โอหยางโซวเพียงกล่าวกับพวกเขาว่า ‘เวลานี้เป็นช่วงเวลา

สงคราม' มันจึงทำให้เขาปฏิเสธพวกเขาได้ไม่ยากนัก หาก
พวกเขาต้องการจะจัดงานเลี้ยง รอจนกว่าสงครามจะสิ้นสุด
ลง แล้วเขาจะเชิญพวกเขาทั้งหมดเอง

ไม่ใช่แค่โอหยางโซวเท่านั้น แม้แต่ทหารมากกว่าหมื่นนายที่
เข้ามาควบคุมเมืองหู่หลง พวกเขาก็สุภาพอย่างมาก พวก
เขาไม่ทำอะไรมากที่ไม่เหมาะสมต่อประชาชนในเมืองเลย

นักรบของดินแดนซานไห่เป็นมืออาชีพ และทุกคนมีเงินเดือน
สูง ถ้าพวกเขายังสังหารและปล้นสะดมเพื่อเงิน โอหยาง
โซวจะสั่งประหารพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองพลทหารองครักษ์ที่เป็นกองกำลัง
ส่วนตัวของโอหยางโซว พวกเขายึดถือกฎระเบียบอย่างเคร่ง

ครัด

มันส่งผลให้ประชาชนในเมืองหวั่นกลัวรู้สึกปลอดภัยแทนที่จะ
รู้สึกหวาดกลัว

ด้วยเหตุนี้ โอบายางิโซจึงมีชื่อเสียงที่ดีในเมือง

ภายในอาคารเจียบสงบมาก มันแตกต่างจากความวุ่นโลก
ภายนอกโดยสิ้นเชิง

ความวุ่นวายต่างๆที่เกิดขึ้นที่โลกภายนอก ดูเหมือนจะไม่ส่ง
ผลกระทบใดๆต่ออาคารแห่งนี้เลย

ในห้องหลัก หากมองผ่านหน้าต่างเข้าไป จะสามารถมอง
เห็นแสงสีเหลืองส้มที่ดูอบอุ่นและเจียบสงบได้ องค์กรฯ
สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่กำลังทำหน้าที่ในคืนนี้ รู้สึกว่าหัวใจของ
พวกเขาอบอุ่น

ขณะที่มองผ่านหน้าต่างเข้าไป พวกเขาได้เห็นชายหนุ่มผู้
หนึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่

โอหยางโซวยังอยู่บนโต๊ะ ขณะที่เขากำลังจัดการกับ
จดหมายทั้งหมดที่ถูกส่งมา

จากจดหมายเหล่านี้ มีรายงานสงครามจากทั้ง เจ้าแก้ว, ไปฉี
และแม้แต่ผลการประชุมของพันธมิตรแดนใต้จากหลา
เถียวกงจื่อ

แน่นอนว่า เหน่ฟู่คงจะไม่คาดหวังว่า แม้แต่ในพันธมิตรแดน
ใต้ โอหยางไชวก็ยังมีตา การเคลื่อนไหวทั้งหมดของพันธมิตร
แดนใต้ถูกส่งมารายงานโอหยางไชวผ่านสถานีรีเลย์

ถ้ามีความจำเป็น โอหยางไชวจะส่งข่าวกรองต่อไปให้ไป๋ฉี
ตัวอย่างเช่น เรื่องการเสริมกองกำลังพลของพันธมิตรแดนใต้
ในวันนี้ และแผนการทั้งหมดของตี้ฉิง ตอนนี้ ไป๋ฉีรู้เรื่องทั้ง
หมดอย่างชัดเจนแล้ว

นอกจากนี้ ยังมีจดหมายที่เสี่ยวเหอส่งมาให้เขา เพื่อขอ
ความเห็นและความช่วยเหลือจากเขาอีก

จดหมายบนโต๊ะมีจำนวนมากจริงๆ

นอกเหนือจากจดหมายแล้ว ยังมีข่าวกรองลับจากองค์กรรักษา
ฐานให้และองค์กรรักษาอธิปไตยอีกด้วย

เนื่องจากมีเรื่องมากมายให้จัดการ โอหยางโซวจึงต้องอยู่
จัดการจนถึงเที่ยงคืน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในวันนี้ และการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่
มากเกินไป

โอหยางโซวอยู่ที่เมืองหวู่หลง ขณะที่มองออกไปดูพายุที่อยู่
ห่างไกลออกไป ในความเป็นจริง ภายในหัวใจของเขาคิดถึง
แต่เรื่องของสงครามครั้งนี้ การเคลื่อนไหวใดๆจึงไม่อาจรอด
พ้นสายตาของเขาไปได้

ปัจจุบัน โอบายางโซวไม่ใช่ลอร์ดฝึกหัดที่มีความลนลานภายในหัวใจ แต่เขาเป็นลอร์ดที่แท้จริง ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็ตาม เขาก็ไม่ได้ตกใจใดๆ

หัวใจของเขาสงบลงน้ำนิ่ง ขณะที่เขากำลังวางแผนกลยุทธ์

ไม่ว่าจะเป็นไปดี, เจ้าแก้ว หรือเสี้ยวเหอ พวกเขาทั้งหมดเป็นตัวแทนของโอบายางโซว

เขาได้คาดไว้แล้วว่า จะยึดเมืองพระพุทธรูปหยกได้ไม่ยาก แต่ปฏิกิริยาของเหอฝูก็เกินกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ ช่างน่าประหลาดใจ ที่เหอฝูทำสิ่งที่เหนือกว่าการคาดการณ์ของเขาถึง 3 ครั้ง

เขาเป็นศัตรูที่น่าสนใจจริงๆ

ในเกมส์หมากรุกนี้ เหนอฟูได้เดิมพันทุกสิ่งทุกอย่าง ช่างน่า
เสียดายที่เขาไม่ใช่ปรมาจารย์หมากรุก

ในช่วงเช้า ตูซื่อจึงได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของโอหยางโซว
โดยส่งสัญญาณฉุกเฉินออกไป จากข่าวกรองขององค์กรรักษา
อสรพิษทมิฬ กองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย กำลัง
เดินทางมาหาพวกเขาแล้ว

ในช่วงเที่ยงของวันพรุ่งนี้ พวกเขาจึงจะมาถึงเมืองหวู่หลง

ขณะที่เหนอฟูกำลังจัดการในขั้นสุดท้าย ใครจะรู้ว่าเขาจะมี

ปฏิกิริยาอย่างไร เมื่อรู้ว่าส่วนหลังบ้านของเขาถูกเผา

โอหยางโซวไม่ได้มองไปที่นักพนันผู้นี้อีก

สถานการณ์ที่เกิดขึ้น กำลังถูกปรับให้เข้ากับแผนการของเขา

โอหยางโซวเป็นดังปรมาจารย์หมากรุกที่แท้จริง ไม่ว่าเหอฟู

จะเดินชนเช่นไร เขาก็จะไม่สามารถหนีได้

ในขณะนั้น ขุนพลฮูเว่ย หลินยี่ ก็เข้ามาหาโอหยางโซว

“เข้ามา!”

ขณะที่หลินยี่เข้ามา เขาก็โค้งคำนับแล้วกล่าวว่า “ท่านลอร์ด

ทุกอย่างถูกจัดเตรียมพร้อมแล้วขอรับ!”

หลังจากที่ผ่านสงครามมามากมาย ขุนพลหนุ่มผู้นี้ก็เป็น
ผู้ใหญ่มากขึ้น เขาเริ่มให้ความรู้สึกว่าเป็นขุนพลที่ยิ่งใหญ่
ขุนพลหนุ่มผู้นี้กำลังเปลี่ยนไปจริงๆแล้ว

“อืม!”

โอหยางโซวพยักหน้า และจัดการจดหมายต่อไป

เมื่อหลินยี่ได้รับการตอบรับแล้ว เขาก็ปิดประตูและกลับออก
ไป ก่อนจะหายตัวไปในความมืด

.....

.....

“เร็วเข้า เร็ว!”

บนเส้นทางสู่เมืองหว่าหลง ฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่วอากาศ

กองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย กำลังเร่งเดินทาง ใน
หมู่พวกเขา มีเสียงของขุนพลผู้หนึ่งดังออกมา

ดูยี่ม้าอันมีค่าของเขา อยู่ที่ด้านหน้ากองกำลัง

ในช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ดูยี่เป็นขุนพลภายใต้

หยวนเช้า เขาต่อสู้ได้ดี และได้รับอนุญาตมากมาย เขาเก่ง
ในด้านสงครามและกลยุทธ์ และได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำกอง
กำลังชั้นสูงของหยวนเช้า

สุดท้ายแล้ว เนื่องจากเขาหึงผยองจากความสำเร็จมากเกินไป
ไป หยวนเช้าจึงสังหารเขา

ในเกมส์ ฉูอี้ถูกอัศวินเชิญมาโดยผู้เล่นผ่านเหรียญการอัศวิน
การป้องกันแนวหน้าเป็นภารกิจที่เขาได้รับมอบหมาย

ไม่กี่วันมานี้ ทางเหนือของเจ้าชิงสงบอย่างไม่น่าเชื่อ

ฉูอี้จึงรู้สึกเบื่อหน่ายอย่างมาก เขาอยากจะออกไปสู้รบใน
สงครามที่แท้จริง

เมื่อเขาได้รับสัญญาอนุญาตเงินจากเมืองหัวหลง เขาก็รวบรวม
รวมกองกำลังของเขา แล้วออกเดินทางทันที เขาต้องการจะ
ดูว่า คนโง่ที่โหดกล้าที่จะทำอะไรโง่ๆกับดินแดนที่อยู่ภายใต้
การปกป้องของเขา

“เร็วเข้า!”

ฉวยตีบม้าของเขาและตำหนิทหารที่อยู่ด้านหลัง หลังจาก
หลายปีของการเป็นผู้นำทหารม้า เขามีประสบการณ์ในการ
สู้รบด้วยทหารม้ามากมาย การเคลื่อนกองกำลังอย่างรวดเร็ว
เร็ว จึงเป็นเหมือนกับการนั่งกินข้าวของเขา

อย่างไรก็ตาม เขาลืมไปว่า ทหารที่เขาเป็นผู้นำอยู่นั้น เป็น

เพียงแค่ทหารทั่วๆไปของกองทัพพันธมิตร พวกเขาไม่ใช่กอง
กำลังชั้นสูงของหยวนเซ้า

การเดินทางตลอดทั้งกลางวันกลางคืน เป็นสิ่งที่ทหารม้าบาง
นายไม่สามารถจะทนได้

แม้จะเห็นเช่นนั้น ฉูอี้ก็ยังคงไร้ปราณี

ในยุคสามก๊ก ทหารถือเป็นทรัพย์สินของขุนพล ถ้าพวกเขา
ตาย ขุนพลก็สามารถรับสมัครใหม่ได้ ภายใต้โลกที่วุ่นวาย
นั้น มีคนมากมายที่ต้องการจะเข้าร่วมกองทัพ เพราะอย่าง
น้อย พวกเขาก็ได้รับอาหารอย่างเพียงพอในกองทัพ

เวลา 10.00 น. เมืองหวู่หลงอยู่ในสายตาของพวกเขาแล้ว

อย่างน่าตกใจ ฉู่ยี่มาถึงก่อนเวลาถึง 2 ชั่วโมง

TWO Chapter 469 แผนการ

“ท่านขุนพล นั่นคือเมืองหวู่หลงขอรับ!”

นายทหารแนวหน้าขี่ม้ามาด้านข้างฉู่ยี่แล้วชี้ไปที่เมือง

ฉู่ยี่มองออกไป เขาเห็นเมืองตั้งตระหง่านอยู่ทางด้านหน้า อย่าง
ไรก็ตาม กำแพงเมืองกลับเต็มไปด้วยร่องรอยของการสู้รบ
ราวกับว่า มันเพิ่งจะผ่านการสู้รบที่รุนแรงมา

“นั่นไม่ดีแล้ว พวกเรามาสายเกินไปหรือ?” ฉูอี้ชมวดคิ้ว “เร็ว
เข้า รีบไปกันเร็ว!”

ขณะที่พวกเขาพุ่งไปข้างหน้า พวกเขาเห็นว่าคูน้ำป้องกัน
เมืองถูกถล่มไปแล้ว ประตูเมืองก็มีร่องรอยมากมาย บนพื้น
ใกล้ๆ ก็เต็มไปด้วยโคลนเลือดแห้ง ที่ยังไม่ได้รับการทำความสะอาด

“ท่านขุนพล พวกเราควรจะทำเช่นไรดีขอรับ?”

สถานการณ์ด้านหน้า เกินกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้มาก

“เข้าไปในเมืองและตรวจสอบดู”

“นี่...” นายทหารแนวหน้าคิดชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านขุนพล เพื่อป้องกันกลอุบายของศัตรู ให้ข้านำทหารบางส่วนเข้าไปดูก่อนเถิดขอรับ!”

“ตกลง!”

ฉวยผ่านการสู้รบมาแล้วนับร้อยครั้ง เขาจึงไม่ใช่คนที่จะประมาทในเวลาเช่นนี้

นายทหารแนวหน้านำทหารม้า 200 นาย ข้ามคูน้ำป้องกันเมืองไป ในขณะนั้นเอง ประตูเมืองก็เปิดออก พร้อมกับมีคนขี่ม้าออกมา 10 คน ผู้นำของพวกเขาเป็นข้าราชการพลเรือน

เมื่อเหล่าทหารแนวหน้าเห็นคนเหล่านั้น พวกเขาก็ชักม้า
กลับ

ข้าราชการพลเรือนคนนั้น ข้ามคูน้ำป้องกันเมืองและขี่ม้าไป
ที่ด้านหน้ากองกำลัง จากนั้น เขาก็ลงจากหลังมาก “เสนาบดี
แห่งเมืองหวู่หลง ตู้อจิง คำนับท่านขุนพล”

ก่อนหน้านี้ ลอร์ดที่อยู่ทางเหนือของเจ้าฉิง ได้เดินทางไปร่วม
สงครามกับกองทัพพันธมิตร พวกเขายกพลให้เสนาบดีเป็นผู้
จัดการเรื่องต่างๆในดินแดนทั้งหมด โดยชื่อของเสนาบดี
เหล่านี้ จะถูกบันทึกและมอบให้กับฉุย

ดูยี่ทวนชื่อของเขา และเชื่อว่าเขาเป็นเสนาบดีแห่งเมืองหั่ว
หลง เขาไม่ได้ลงจากหลังม้า แต่ขึ้นไปที่คราบเลือดบริเวณ
ประตูเมือง แล้วถามว่า “ท่านตู๋ นั่นคืออะไร? ท่านส่ง
สัญญาณฉุกเฉินมา ศัตรูอยู่ที่ใด?”

“เรื่องมันยาว พวกเราไปคุยกันในเมืองเถิด”

“ตกลง นำทางด้วย!”

หลังจากที่ยืนยันตัวตนของผู้ซื้อจริงแล้ว ดูยี่ก็ลดการ์ดของเขา
ลง แน่نون เขาไม่ได้คาดหวังว่า ผู้ซื้อจริงจะยื่นข้างดินแดน
ซานไห่

การเข้าเมืองในครั้งนี้ของพวกเขา จะไม่มีใครได้กลับออกมา

อีก อย่างไรก็ตาม ฉวยไม่รู้เรื่องนี้

เนื่องพวกเขามีกำลังพลมากถึง 50,000 นาย พวกเขาจึงไม่สามารถจะเข้าเมืองได้ทั้งหมด ฉวยจึงนำองครักษ์ส่วนตัวของเขา 200 นาย เข้าเมืองไป ส่วนที่เหลือตั้งค่ายอยู่ที่ด้านนอกเมือง

คู่ซ้อจึงขี่ม้าตามฉวยไป เมื่อเห็นว่าฉวยเพลิดเพลินกับการต้อนรับของประชาชน เขาก็รู้สึกเศร้าและสงสาร

ความสามารถในการวางแผนของลอร์ดแห่งเหลียนโจวน่ากลัวเกินไป เขาใส่ใจกับรายละเอียดๆ เล็กๆ ทั้งหมด

ไม่ว่าจะเป็นการถมคูเมือง, คราบเลือดบริเวณประตูเมือง

หรือการต้อนรับของประชาชน ทั้งหมดถูกวางแผนเอาไว้

เป้าหมายก็คือ เพื่อให้ดูीलการ์ดของเขาลงโดยสิ้นเชิง

อัปเดตก่อนใครที่ ***novel-ss2.blogspot.com***

ในช่วงเที่ยง ตู้อิจจังจัดงานเลี้ยงในคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อ
ต้อนรับดูील

ในเวลาเดียวกัน เขาก็จัดให้คนส่งเหล้าและอาหารไปให้กับ
ทหารที่อยู่ด้านนอกเมือง หลังจากที่เร่งเดินทางมาตลอดทั้ง
วันทั้งคืน กองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย ก็เต็มไปด้วย
ความหิวกระหาย เมื่อได้รับอาหารดีๆ เป็นธรรมดาที่พวกเขา
จะรับมันไว้ด้วยความยินดี

กองทัพมีกฎที่เข้มงวด กองกำลังที่อยู่นอกเมืองไม่สามารถ
รับอาหารจากประชาชนได้ หากพวกเขาต้องการอาหาร พวก
เขาสามารถกินอาหารที่นำมาเองหรือที่ทำเองได้เท่านั้น

สำหรับเครื่องดื่ม มันเป็นสิ่งต้องห้ามโดยสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม การต้อนรับของผู้ซื้อจึงอบอุ่นเกินไป เขากล่าว
ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นความตั้งใจดีของประชาชนในเมือง เขาจึง
ไม่อยากให้ดูเย่ปฏิเสธพวกเขา ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะรู้สึกไม่
สบายใจ มันจะเหมือนกับว่าดูเย่ดูถูกพวกเขา

เมื่อเผชิญกับคำกล่าวนี้ ดูเย่ก็หมดคำพูด เขาจึงทำได้เพียง
ยอมรับเท่านั้น

เมื่อเห็นว่าขุนพลของพวกเขายอมรับแล้ว เหล่าทหารก็สนุก
ไปกับการเลี้ยง พวกเขาเหนื่อยล้าและเต็มไปด้วยความหิว
กระหาย

ตัวฉู่เองก็เช่นกัน เขาถึงกับดื่มเหล้าด้วยสามขนาดใหญ่

“เชิญกล่าว ข้าอยากทราบว่าอะไรเกิดขึ้นบ้าง?”

“เมื่อวันก่อน มีกองกำลังศัตรู 2,000 นาย พยายามโจมตี
เมืองหลวง เหล่าทหารและข้าพยายามอย่างสุดความสามารถ พวกเขาก็คงจะทำสำเร็จเสียแล้ว โชคดีจริงๆที่พวก
เราผ่านพ้นมันมาได้ แต่สิ่งที่น่าตกใจก็คือ ขุนพลของศัตรู
กล่าวว่า พวกเขาคือเพียงกองกำลังแนวหน้าเท่านั้น กอง
กำลังหลักของพวกเขาจะมาถึงวันพรุ่งนี้ ข้าไม่กล้าประมาท

คำกล่าวของเขา จึงได้ขอความช่วยเหลือออกไป”

ฉุยพยักหน้า “เข้าใจแล้ว พี่หลังของศัตรูเป็นอย่างไร?”

“ข้าไม่รู้ พี่หลังของพวกเขา พวกเขาสวมชุดเกราะสีดำและไม่มีธงใดๆ”

“ชุดเกราะสีดำ?” ฉุยยังคงคิดไม่ออก “ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ถ้าพวกเขากลับเข้ามา พวกเขาจะไม่ได้กลับไปอีก”

“ในนามของทุกคน ข้าขอขอบคุณท่านขุนพลล่วงหน้า!” เมื่อต่อสู้จบจึงได้ยินคำกล่าวของฉุย เขาก็ลุกขึ้นและโค้งคำนับ

ดูยี่โบกมือ เขาเป็นคนหยาบกร้าน จึงไม่ได้สนใจเรื่องเช่นนี้

ทันใดนั้น พ่อบ้านก็เดินเข้ามา “นายท่าน มีบางคนอยากจะ
พบนายท่าน”

“ให้เขารอก่อน ไม่เห็นหรือว่าข้าอยู่กับท่านขุนพล?” ตูซื่อ
จึงกล่าวอย่างไม่พอใจ

“แต่เขาบอกว่ามันเป็นเหตุฉุกเฉิน จำเป็นต้องคุยกับท่านเป็น
การส่วนตัวเดี๋ยวนี้ขอรับ”

“ไม่!” ตูซื่อจึงปฏิเสธ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ฉวยก็กล่าวขึ้นว่า “ท่านตูไปเถิด!”

ฉวยโบกมือและคว่ำชามเหล้ามาดื่มต่อ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ตูซื่อจิงจึงลุกขึ้นและออกไป

งานเลี้ยงจัดขึ้นที่อาคารทางตะวันออกของคฤหาสน์ของลอร์ด
ด องครักษ์ที่ฉวยพามาด้วย ทั้งหมดเข้าประจำการที่อาคาร

ขณะที่ตูซื่อจิงออกมา ทหารหน้าไม้บร้อยๆก็ปรากฏตัวขึ้น
บนกำแพงทั้งสี่ด้านของอาคาร ทุกคนใช้หน้าไม้เช่นนี้ ยิ่งไปที่
ทหารองครักษ์ของฉวย

ในทันที เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดก็ดังขึ้น

“เกิดอะไรขึ้น?”

ดูยี่ตีนตระหนก เขารีบหยิบอาวุธและพุ่งออกมา การโจมตีอย่างฉับพลันทำให้พวกเขาสูญเสียอย่างมาก เหลือทหารองครักษ์ไม่ถึง 50 นาย ในตอนนี้

“มันเป็นกับดัก!”

ดูยี่ตกตะลึง และใบหน้าของเขากลายเป็นซีดขาว

น่าเสียดาย ทุกอย่างสายเกินไปแล้ว

“ออกไปพร้อมกับข้า!”

ฉันรู้ว่า หากพวกเขาพยายามจะต่อสู้ที่นี่ คงมีเพียงความ
ตายเท่านั้นที่รอพวกเขาอยู่ ทางเดียวที่พวกเขาจะอยู่รอดได้
ก็คือ ออกไปด้านนอกเมือง และรวมตัวกับกองกำลังหลัก

แม้ว่าโอกาสจะน้อย แต่มันก็เป็นทางเลือกเดียวของเขา เขา
พุ่งออกไปอย่างกล้าหาญ ภายใต้การปกป้องของทหาร
องครักษ์ที่ยังเหลืออยู่

ในเวลานั้น ประตูอาคารได้เปิดออก แล้วทหารที่มีอาวุธครบ
มือกลุ่มหนึ่งก็เดินเข้ามา

พวกเขาเป็นทหารองครักษ์ส่วนตัวของโอหยางโซว ซึ่งก็คือ
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 200 นาย

องครักษ์ส่วนตัวของฉูยี่ ไม่สามารถจะเทียบกับพวกเขาได้
เลย

ศัตรูที่ยากลำบากเพียงหนึ่งเดียวของพวกเขาก็คือ ฉูยี่ ที่เป็น
ขุนพลระดับกษัตริย์

คู่ต่อสู้ของเขาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากโอหยางโซว

“เจ้าเป็นใครกัน? กล่าวชื่อมา ข้าอยากรู้มากกว่าใครกันที่ทำการ
ที่น่ารังเกียจเช่นนี้ได้?”

ฉวยฉวยถูกโอบอย่างไซว

โอบอย่างไซวกวัดแกว่งหอกเทียนโม่ การต่อสู้กับฉวยไม่เป็น
ปัญหาใดๆสำหรับเขา “ฟังให้ดี ข้าก็คือ ลอร์ดแห่งเหล่านโจว
ไงล่ะ!”

“อะไรนะ?”

เมื่อฉวยได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกตกใจและพูดไม่ออก

ลอร์ดแห่งเหล่านโจว มีชื่อเสียงไปทั่วทั้งหลิงหนาน โดย
เฉพาะกับเหล่าขุนพล จึงเป็นธรรมดาที่ฉวยจะเคยได้ยินชื่อ
ของเขา การปรากฏตัวของเขาที่เมืองหวู่หลง มันเป็นผลลัพธ์

ที่น่ากลัวอย่างมาก

“ท่านลอร์ด ข้ายินดีจะยอมจำนน!”

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น ดุ๊ยตัดสินใจอย่างชาญฉลาด

อย่างไรก็ตาม โหหยางโซวหัวเราะอย่างเย็นชาและกล่าวว่

“น่าเสียดาย ข้าไม่ยอมรับการยอมจำนนของเจ้า!”

“ท่าน!”

ดุ๊ยรู้สึกโกรธและเสียหน้ามาก

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็มอบชีวิตให้ข้าซะ!” ฉวยตัดสินใจใช้
ทุกอย่างที่เขามีออกมา

การต่อสู้ของทั้งสอง รุนแรงและดุเดือดเป็นอย่างมาก

น่าเสียดาย โอหยางโซวในปัจจุบันมได้อ่อนแอเหมือนกับ
ก่อนหน้านี้ ขุนพลระดับกษัตริย์ไม่ได้มีอะไรสำหรับเขามาก
นัก หลังจากที่เขาต่อสู้ไปได้ 50 กระบวนท่า ฉวยก็ตายภายใต้
หอกของเขา

ที่โอหยางโซวไม่ได้สนใจที่จะรับสมัครเขาก็เพราะ ประการ
แรก เขาเป็นคนที่หยิ่งพยองในประวัติศาสตร์ โอหยางโซวไม่
ชอบคนเช่นนี้, ประการที่สอง การที่เขายอมจำนนใน
สถานการณ์เช่นนั้น ความจงรักภักดีของเขาอาจจะเป็น

ปัญหาได้

ดังนั้น โอบายางโชวจึงเลือกที่จะฆ่าเขา และรับเอาวิญญาณ
ขุนพลมาแทน

ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็จัดการทหารองครักษ์
ที่เหลือทั้งหมดได้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็รู้ว่า มันเป็นกับดักทั้งหมด ขณะที่ดูยี่ได้
รับการแจ้งเตือน ชะตากรรมของกองกำลังทหารม้าเหล็ก
50,000 นาย ด้านนอกเมืองและตัวเขาก็ถูกกำหนดไว้แล้ว

ที่ด้านนอกเมือง กองพลทหารองครักษ์ที่นำโดยหลินยี่ บุ๊ก

เข้าโจมตีค่ายของศัตรูอย่างราบคาบแล้ว

เนื่องจากเดินทางอย่างต่อเนื่อง กองกำลังทหารม้าเหล็ก
50,000 นาย จึงเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า และยังไม่
ต้องกล่าวถึงอีกว่า อาหารที่พวกเขากินเข้าไปนั้นมีส่วนผสม
พิเศษที่ทำให้ผู้กินอ่อนแอลงด้วย

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองพลทหารองครักษ์อันแข็งแกร่ง
กองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นาย ที่กำลังอ่อนแอก็ทำได้
เพียงถูกสังหารหมู่เท่านั้น

หลังจากที่สังหารฉลุยแล้ว โอหยางโซวก็นำทหารองครักษ์ส่วน
ตัวของเขากลับไปห้องโถงหลัก ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง
หลินยี่ก็กลับมารายงาน

“เรียนท่านลอร์ด จากกองกำลังทหารม้า 50,000 นาย พวกเราสังหารไปราว 10,000 นาย ส่วนใหญ่ยอมจำนน และขังไว้ที่ค่ายทหารในเมือง มีเพียงเล็กน้อยที่หนีรอดไปได้ขอรับ”

ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหลินยี่สูงอย่างน่าเหลือเชื่อ

“ไม่เลว!” โอหยางโชวพยักหน้าของเขาอย่างยินดี “ทำตามแผนต่อไปได้!”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

หลินยี่กลับออกไป เมื่อเตรียมจัดการตามแผนต่อไปของพวกเขา

เขา

เพียงจัดการกองกำลังทหารม้าเหล็ก 50,000 นายได้ มันยัง
ไม่ได้ทำให้โอหยางโซวรู้สึกยินดีมากนัก เป้าหมายหลักของ
เขาก็คือ การโจมตีเมืองเทียนชวงและตัดเสบียงของศัตรู

อย่างไรก็ตาม เมืองเทียนชวงเป็นฐานที่มั่น ซึ่งมีกองกำลัง
ขนาดใหญ่คอยปกป้องอยู่

แม้ว่ากองพลทหารองครักษ์จะแข็งแกร่ง แต่หากปราศจาก
อาวุธปิดล้อม ความพยายามของพวกเขาก็คงจะไร้ประโยชน์

ดังนั้น โอหยางโซวจึงทำได้เพียงใช้กลอุบายเท่านั้น

โอหยางโซวได้ออกแบบแผนการอย่างเป็นระบบ สำหรับเรื่อง
นี้

การจัดการกองกำลังของฉู่ เป็นเพียงขั้นตอนแรกเท่านั้น 2
ชั่วโมงต่อมา กองพลทหารองครักษ์ก็ถอดชุดเกราะของพวกเขา
เขาออก และสวมชุดเกราะของทหารในกองกำลังของฉู่เข้าไป
แทนที่

นอกจากนี้ พวกเขายังได้เปลี่ยนสัญลักษณ์, ธง และอื่นๆ

โอหยางโซวพยายามใช้ข้อมูลและความต่างของเวลาให้เป็น
ประโยชน์

แน่นอนว่า ขบวนการสูญเสียของกองกำลังทหารม้าเหล็กจะยังไม่แพร่กระจายออกไปเร็วนัก ด้วยวิธีนี้ กองพลทหารองครักษ์ที่ปลอมตัวก็จะลอบเข้าไปโจมตีเมืองเทียนชวงได้

TWO Chapter 470 ไปฉีสูญเสียทางเฉิง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 8 วันที่ 22

ณ เมืองหยุนอ้าน

ที่ด้านนอกเมือง กองกำลังทั้งสามกำลังเตรียมพร้อมที่จะ
ออกเดินทาง

บ่ายวานนี้ กำลังเสริม 60,000 นาย ของกองทัพพันธมิตร ได้
มาถึงเมืองหยุนอ้านแล้ว ตอนนี้ ที่เมืองหยุนอ้านจึงมีกำลัง
พลมารวมกันมากถึง 280,000 นายแล้ว

เมืองทั้งเมืองจึงกลายเป็นเหมือนกับค่ายทหารขนาดยักษ์

นอกเหนือจากทหารแล้ว ยังเหลืออยู่เพียงประชาชนทั่วไปที่ดู
แลด้านโลจิสติกส์เท่านั้น ด้วยวิธีนี้ มันทำให้ไม่ว่าองค์กร
อสรพิษทัพหรือฝ่ายข่าวกรอง ก็ไม่สามารถแทรกซึมเข้าไป
ในเมืองหยุนอ้านได้

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้ยืนอยู่บนกำแพงเมือง พวกเขามอง
ไปที่กองทัพตรงหน้าด้วยความมั่นใจที่เต็มเปี่ยม

ตั้งแต่ช่วงบ่ายวานนี้ เมืองทั้งสามยังไม่มี การเคลื่อนไหวใดๆ
ซึ่งมันก็มีความหมายว่า กองทัพซานไห่ยังไม่มี การเสริม
กำลังใดๆ

ชัยชนะจึงมองเห็นอยู่ตรงหน้าของพวกเขาแล้ว

แม้แต่เทพสงคราม ก็ไม่สามารถหยุดยั้งความ แน่วแน่ของ
กองทัพพันธมิตรได้

สิ่งที่พวกเขาไม่ทันสังเกตก็คือ หลาเถียวกงจื่อได้นำทหาร
ของเขาออกไป และหายไปนในเขตทงกัันดาร์แล้ว

หลังจากที่ทำลายกองกำลังของฉูยี่แล้ว โหหยางโชวกก็เริ่ม
เคลื่อนไหว เขาสั่งให้ตู่ซือจิงเขียนจดหมายถึงหลาเถียวกงจื่อ
บอกให้เขาหาโอกาสหลบออกมา

โชคดีที่หลาเถียวกงจื่อไม่ได้เป็นคนที่มัวชื่อเสียงมากนักใน
พันธมิตร การหายตัวไปของเขาจึงไม่มีใครสังเกตเห็น

ในสายตาของกองทัพพันธมิตร พวกเขาเพียงแค่มองไปที่การ
สู้รบที่กำลังจะเกิดขึ้นเท่านั้น

ช่วงค่ำ ตี้จิงได้เริ่มวางแผนการรบ

จากกำลังพล 280,000 นาย กองกำลังด้านตะวันตกและ
ตะวันออก จะมีกำลังพลด้านละ 80,000 นาย ทำหน้าที่คอย

ปิดกั้นเมืองเหยาถูและเมืองเกิงโหลว ส่วนที่เหลืออีก 120,000
นาย จะพุ่งตรงไปที่ฐานบัญชาการของกองทัพซานไห่ เมือง
ซางเจิง

เขายังส่งอาวุธปิดล้อมทั้งหมดที่กองทัพพันธมิตรนำมาไปที่
นั่นด้วย

ตี่ฉิงต้องการจะยึดเมืองซางเจิงด้วยความเร็วสายฟ้าแลบ
เขาจะไม่ให้ศัตรูได้มีโอกาสใดๆ

หลังจากปลุกขวัญกำลังใจทหารแล้ว กองกำลังทั้งสามก็เริ่ม
ออกเดินทางไปด้วยพร้อมๆกัน

ผู้บัญชาการ ตี่ฉิง นำกองกำลังกลาง ขณะที่พวกเขาเดินทัพ

อย่างกล้าหาญไปทางเมืองซางเฉิง

ช่วงเที่ยง พวกเขาก็มาถึงด้านนอกเมืองซางเฉิง พวกเขาได้
เข้าไปในค่ายที่กองทัพพันธมิตรได้สร้างขึ้นเมื่อวันก่อน ตีฉิง
สั่งให้กองกำลังของเขาใช้เวลานี้ช่วงพักผ่อน ก่อนที่พวกเขา
จะเริ่มการโจมตีในช่วงบ่าย

.....
.....

บนกำแพงเมืองซางเฉิง ไปดูยืนอยู่บนตำแหน่งประจำของ
เขา ขณะที่มองออกไป

กองทัพศัตรูเคลื่อนพลมาอย่างโจ่งแจ้ง พวกเขาไม่แม้แต่จะ

หลบซ่อนการเคลื่อนไหวของพวกเขา

น้ำที่อยู่ใกล้ไม่สามารถจะดับความกระหายได้

ชัยชนะที่เกิดขึ้นที่เมืองหลวง ไม่สามารถช่วยให้สถานการณ์
ของเมืองข้างเคียงดีขึ้นได้เลย ไปจัดเตรียมการที่จะทิ้งเมืองสา
งแล้ว แต่การลองทำอะไรบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ เป็น
สไตร์ของเขา

ความพ่ายแพ้ นี่คือการพ่ายแพ้จริงๆ

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะออกไป เขาจะทำให้ศัตรูได้รับบท
เรียนที่รุนแรง

.....
.....

การโจมตีในช่วงบ่ายเป็นไปตามที่คาดไว้

แม้ว่ากองทัพอากาศให้จะแข็งแกร่งและดีเยี่ยม พวกเขาก็ไม่สามารถรับมือกับศัตรูที่มีกำลังพลมากกว่า 10 เท่าได้ ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่อง พวกเขาถูกบังคับให้ถอยกลับและพ่ายแพ้

เวลา 14.00 น. คุนน้ำป้องกันเมืองถูกถล่ม

เวลา 17.00 น. กำแพงเมืองด้านทิศเหนือถูกยึด

เวลา 17.30 น. ประตูเมืองด้านทิศเหนือถูกยึด

สุดท้าย กองทัพซามูไรก็เลือกที่จะทิ้งเมืองนี้ และหนีไปทาง
ประตูด้านทิศใต้ หลังจากการสู้รบครั้งนี้สิ้นสุดลง กองพล
ทหารป้องกันเมืองเทียนชวง 10,000 นาย ยังคงเหลือกำลัง
พลอยู่ราว 2,000 นายเท่านั้น

กองพลทหารป้องกันเมืองเทียนชวง จึงกลายเป็นส่วนหนึ่ง
ของประวัติศาสตร์ไป

กองทัพพันธมิตรเป็นเหมือนสายน้ำหลาก พวกเขาพุ่งเข้ามา
ผ่านประตูด้านทิศเหนือ และสามารถยึดเมืองซางเฉิงได้ในที่

สุด

นี่เป็นช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์

นี่เป็นครั้งแรกที่กองทัพซานไห่สฺยสูญเสียฐานบัญชาการใน
สนามรบ และถูกบังคับให้หลบหนี

ชื่อของตี่จิ้งจะถูกจดจำในประวัติศาสตร์

เพียงแค่การสู้รบครั้งนี้ มันก็ทำให้พันธมิตรแดนใต้ได้รับชื่อ
เสียงอย่างมากแล้ว

เมื่อพวกเขาได้รับข่าวว่า เมืองซางเฉิงถูกยึดแล้ว เหล่าลอร์ด

ดภายในเมืองหฺยูนอานก็เต็มไปด้วยความรู้สึกปิตินดี และ
เริ่มฉลองกันอย่างคึกคัก

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้เริ่มฉลองกันแล้ว บางคนส่งผู้เล่นเท
เลพอร์ทกลับไปยังดินแดนของตน เพื่อเตรียมการไ้ฮวด
ความสำเร็จของพวกเขา

แม้แต่คนที่สงบและเยือกเย็นอย่างเหอฟู ก็อดไม่ได้ที่จะส่ง
เสียงเชียร์ออกมาดังๆ

ผลของการสู้รบครั้งนี้ ทำให้ชื่อเสียงและตำแหน่งของเขาใน
พันธมิตรทะยานสู่จุดสูงสุด เขามีความมั่นคงในฐานะผู้นำ
พันธมิตรเป็นอย่างมาก ศักดิ์ศรีของเขาในพันธมิตรแดนใต้
เทียบได้กับโอหยางโชวในพันธมิตรซานไห่แล้ว

สมาชิกพันธมิตรแดนใต้เริ่มพูดคุยกันถึงการแบ่งผล
ประโยชน์หลังสงคราม เมืองกว่า 10 เมือง เป็นเหมือนเค้ก
ก้อนใหญ่ที่รอการตัดแบ่ง

สมาชิกที่ไม่ได้ส่งกำลังเสริมเริ่มรู้สึกเสียใจ

บรรยากาศบ៉าคลังเริ่มปกคลุมทั่วทั้งพันธมิตร

นอกเหนือจากสมาชิกพันธมิตรแดนใต้แล้ว ลอร์ดในเจ้าฉิงก็
รู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมาก ชัยชนะครั้งนี้มีความหมายว่า ดิน
แดนของพวกเขาจะปลอดภัย

เหล่าลอร์ดหยุดงานชั่วคราวเวลานี้ เพื่อทำงานเฉลิมฉลอง

โชคดีที่เหล่าเถียวกงจื่อไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่อย่างนั้น เขาอาจจะ
แข็งเป็นหินได้

.....

.....

ณ เมืองซางเฉิง

ลายล้อมไปด้วยเหล่าขุนพล ตีฉิงเดินเข้าเมืองโดยเชิดอกสูง

“ท่านผู้บัญชาการ พวกเราควรจะได้ติดตามพวกเขาไปหรือไม่?”

ขุนพลผู้หนึ่งวิ่งมาด้านหน้าตีฉิ่งและถามเขา

“ไม่” ตีฉิ่งสายห้าว “ศัตรูยังมีกองกำลังที่ซ่อนตัวอยู่ ถ้าพวกเรา
ไล่ตามไป พวกเราอาจจะตกสู่ออกได้”

แม้ว่าตีฉิ่งจะรู้สึกตื่นเต้น แต่ชัยชนะนี้ก็ไม่ได้ทำให้เขา
ประมาทแต่อย่างใด

“ท่านผู้บัญชาการทรงปัญญายิ่งนัก!”

การวิเคราะห์ของตีฉิ่งทำให้เหล่าขุนพลประหลาดใจ การที่
กล่าวว่า เขามีความระมัดระวังในการใช้กองกำลังเป็นพิเศษ

นั่น ไม่ใช่สิ่งที่กล่าวเกินจริงแต่อย่างใด

การที่เมืองซางเฉิงถูกยึด มันจะทำลายรูปแบบการป้องกัน
ของศัตรู และยังทำลายจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของพวกเขา
ไปด้วย เมื่อถึงตอนนี้ เขาได้บรรลุเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์
ของเขาแล้ว เขาจึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรที่เสี่ยงต่อการสูญเสีย
เสียอีก

จากสไตร์ของตี่จิ้ง พวกเขาจะต่อสู้อย่างใจเย็น และไม่ให้
ศัตรูมีโอกาสนในการตอบโต้ใดๆ

ในความเป็นจริง ไม่ได้มีทหารชุมนุมอยู่ที่ด้านนอกเมือง แม้ภาย
ใต้สถานการณ์เช่นนี้ ไปฉีก็ไม่ได้ใช้กองกำลังของลั่วซีสิน

หลังจากที่มีการสู้รบกันไม่กี่ปีก รอบไปฉีก็เข้าใจลักษณะนิสัย
ของตีฉิ่ง เขาเป็นคนที่ระมัดระวังในการใช้กองกำลัง ดังนั้น
เขาจะไม่ส่งกองกำลังออกมาไล่ตามอย่างสม่ำเสมอห้ำหั่น

เมื่อเทียบกันแล้ว ทักษะของไปฉียังคงเหนือกว่ามาก เขาเป็น
ขุนพลระดับพระเจ้า นอกเหนือจากการสู้รบแล้ว ขุนพลระดับ
พระเจ้ายังรับรู้ได้ถึงลักษณะนิสัยของศัตรูและใช้ประโยชน์
จากมันได้

ไปฉีได้สร้างทางลับไว้ในเมือง แต่ไม่ได้จะใช้มันเพื่อทำ
การลอบโจมตี จากลักษณะนิสัยของไปฉี เมื่อพวกเขาต่อสู้
กัน เขาจะต้องทำให้ศัตรูบาดเจ็บสาหัส การต่อสู้เล็กๆไม่ใช่
สไตล์ของเขา

.....

.....

หลังจากที่ยึดเมืองซางเฉิงได้แล้ว ทหารที่ยังเหลืออยู่ราว
100,000 นาย ก็เข้ามาในเมือง

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด, ช่วงค่ำ

คฤหาสน์ของลอร์ด เคยเป็นกองบัญชาการของกองทัพซ่าน
ไห่ และเป็นที่ทำงานของไป๋ฉี ตอนนี้ คฤหาสน์ได้มาอยู่ในมือ
ของตี้ฉิงแล้ว

หลังจากที่กองกำลังจัดการสิ่งต่างๆ แล้ว ตี้ฉิงก็จัดการประชุม
อีกครั้ง เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะทำในวันต่อ

ไปของสงคราม

หลังจากที่ยึดเมืองซางเฉิงแล้ว กองทัพพันธมิตรมีทางเลือก
2 ประการ ประการแรก โจมตีเมืองเหยากู่ที่อยู่ทางตะวันตก,
ประการที่สอง โจมตีเมืองเกิงโหลว ที่อยู่ทางตะวันออก

ดูฉิวเฟิน เมืองเหยากู่มีกองกำลัง 2 กองพลทหาร และมีความ
ได้เปรียบด้านความแข็งแกร่ง ขุนพลบางนายจึงเสนอให้โจมตี
เมืองเกิงโหลวก่อน จากนั้น ค่อยโจมตีเมืองเหยากู่

ตี่จิ้งไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้

“พวกรุ่นนี้ พวกเราจะใช้ความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขา
ทำลายเมืองเหยากู่ กองพลทหารทั้งสองนั้น เป็นกองกำลัง

หลักของศัตรู ถ้าทำลายมันลงได้ พวกเขาก็จะเหลือเพียงกอง
พลทหารเดียวเท่านั้น”

เสียงของตี่ฉิงยังคงสงบมาก “ในทางตรงกันข้าม ถ้าพวกเรา
โจมตีเมืองเก็งโหลวก่อน กองกำลังในเมืองเหยาภู่ก็จะ
สามารถสร้างปัญหาได้ หากพวกเขาล่าถอยออกไป หรือทำ
การโจมตีได้กลับ เมืองเก็งโหลงต่างออกไป เนื่องจากพวก
เขามีเพียงกองพลทหารเดียว พวกเขาจึงไม่สามารถจะสร้าง
คลื่นอะไรได้มากนัก”

“ท่านผู้บัญชาการอัจฉริยะจริงๆ!”

ตี่ฉิงพยักหน้า พร้อมกับเตรียมจะออกคำสั่งทางทหาร

ทันใดนั้น เสียงกรีดร้องก็ดังออกมาจากด้านนอกประตู

“ท่านผู้บัญชาการ ท่านผู้บัญชาการ แย่แล้วครับ!”

“ใครส่งเสียงดัง! นำเขาเข้ามา!”

เมื่อตีจิ้งได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น เขาก็รู้สึกโกรธ เขาไม่สามารถทนได้เมื่อมีคนไม่ปฏิบัติตามกฎ

ทหารที่ตะโกนถูกลากเข้ามาในห้องโถงหลัก

“กล่าวมา เกิดอะไรขึ้น?”

“ท่านผู้บัญชาการ แย่แล้ว มีไฟไหม้!”

ทหารยามกล่าวออกมาอย่างบ้าคลั่ง มันเหมือนกับว่า
วิญญาณของเขาได้ออกจากร่างไปแล้ว

“ไฟอะไร? ไหม้ที่ไหน?”

ตีจิงเป็นคนมีเมตตา เขาจึงไม่ได้รุนแรงกับทหารมากนัก

“ทั้งเมือง...ทั่วทั้งเมือง...”

“เพลิง!” ถ้วยชาในมือของตีจิงหล่นลงบนพื้นและแตกออกเป็นชิ้นๆ

‘เทพสงครามไปฉี!’

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเร็วเกินไป

มันเพิ่งจะเริ่มมีดเท่านั้น กองทัพพันธมิตรจึงกำลังทาน

อาหารอยู่ในค่ายทหาร

เนื่องจากพวกเขาเพิ่งจะยึดเมืองได้ สถานการณ์ภายในเมือง
จึงยังวุ่นวาย กองกำลังขนาดเล็กของกองทัพซานไห่ที่ซ่อนตัว
อยู่ในเมือง ถือโอกาสนั้น ออกมาจากที่ซ่อน และทำหารจุด
ไฟที่เชื้อเพลิงที่พวกเขาจัดเตรียมเอาไว้

เปลวเพลิงลุกไหม้สูงไปถึงสวรรค์

เมืองช้างเผือกทั้งเมืองกลายเป็นทะเลเพลิง

เปลวเพลิงยังแพร่กระจายไปยังประตูเมืองทั้ง 4 ด้าน

บ้านเรือนและสิ่งก่อสร้างต่างๆในเมืองช้างเผือกมีไม้เป็นส่วนประกอบหลัก เปลวเพลิงจึงยิ่งไหม้รุนแรง

ภายในเปลวเพลิง มีเสียงกรีดร้องมากมายดังออกมา

ภายใต้การคุ้มกันของเหล่าขุนพล ตี๋ฉิงพยายามจนหนีออกมาจากเมืองได้สำเร็จ

กองทัพพันธมิตรและประชาชนในเมืองไม่ได้โชคดีเหมือนเขา

เปลวเพลิงลูกกลมรวดเร็วเกินไป และมันเกิดขึ้นอย่างฉับ
พลัน

มันปิดกั้นถนนและทางออกทั้งหมด มันจึงทำให้พวกเขาไม่มี
ทางหลบออกมาได้

พร้อมกับเปลวเพลิง ควันสีดำที่ลอยขึ้นก็ดูคล้ายกับเทพแห่ง
ความตาย

ผู้คนจำนวนมากตายจากการสูดควันเหล่านี้เข้าไป

“ไปดี เจ้ามั่นบ้ำไปแล้ว!”

มองไปยังเมืองที่กำลังถูกเผาไหม้ ตีจิ้งร้องให้ออกมา

เพื่อทำลายกองทัพพันธมิตร ไปดีได้ลากประชาชนนับแสนไป
กับพวกเขาด้วย

ฆาตกร!

ปีศาจร้าย!

การใช้วิธีที่โหดร้ายเช่นนี้เพื่อชัยชนะของไปดี มันเป็นการ

ประกาศ การกลับมาของอสูรร้าย

จากการคำนวณ มีทหารไม่ถึง 20,000 นาย ที่หนีออกมาได้
ทัน เมื่อรวมกับประชาชนแล้ว มีคนตายไปราว 140,000-
150,000 ในคืนนี้คืนเดียว

ไปฉีและหัวใจอันเย็นชาของเขา ได้ใช้เปลวเพลิงขนาดใหญ่
ในการพลีสถานการณ์รอบๆ

หลังจากที่สงครามสิ้นสุดลงแล้ว ผลกระทบที่ตามมาจะ
รุนแรงเป็นอย่างมาก

นับแต่บัดนี้ไป เมื่อใดก็ตามที่โอหยางโชวต้องเดินทางไปใกล้
เมืองซางเฉิง เขาจะพยายามเลี่ยงไม่เข้าไปในเมือง เขากลัว

ว่า ถ้าเขาไปปรากฏตัวที่นั่น ประชาชนในเมืองจะพยายาม
ฉีกเขาเป็นชิ้นๆ